MASACRUL DE LA MARRAKECH

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

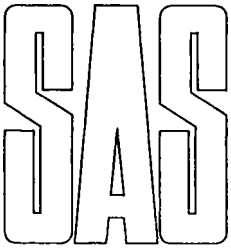

Masacrul de la Marrakech

V.1.0

ISBN:
973-9138-25-X

Malko Productions – Paris,
Tuerie a Marrakech
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1997

Gerard de Villiers

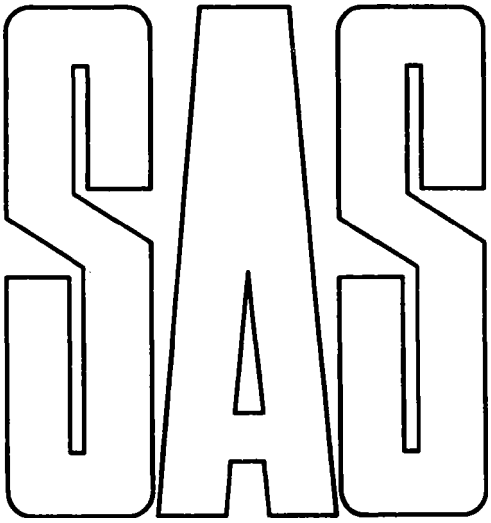

Masacrul de la Marrakech

În româneşte de Anca Pisică

Tineretului

1997

Capitolul I

Liniştea nopţii fu întreruptă de o voce aspră ce propovăduia gloria infinită a atotputernicului şi milostivului Allah pentru locuitorii adormiţi din cartierul musulman al oraşului Marrakech.

Wa lillahi machreq wa el maghreb[1].

Surprins, John Melrose deschise ochii. Era încă toiul nopţii. Vocea continua să se audă cu intonaţii când grave, când ascuţite, cântând pasaje din Coran. În absenţa oricărui alt zgomot, se auzea foarte tare. Era vocea predicatorului[2] de la moscheea vecină cu Bab Doukkala. Rugăciunea lui Al Fajr nu era obligatorie, însă preamărirea lui Allah era foarte importantă pentru Adevăraţii Credincioşi...

John Melrose încercă să adoarmă din nou, dar nu reuşi. Vocea sonoră a predicatorului, amplificată şi de un megafon puternic, pătrundea prin obloanele din lemn şi prin draperiile din damasc foarte grele, parcă special să-l agaseze pe el.

Rămase nemişcat în întuneric, dar cu ochii deschişi. Pasajul, din Coran nu avea sfârşit. La intervale regulate, vocea părea că se stinge, lăsând loc unui moment de linişte, apoi se auzea din nou încă şi mai stridentă, trezind din somn milioane de oameni, fie ei credincioşi sau nu. Vechiul cartier musulman din Marrakech număra vreo şase moschei, iar ceilalţi predicatori aşteptau primele raze de soare ca să-i cheme pe credincioşi la rugăciunea de dimineaţă Al Sobh. Capitolul din Coran, psalmodiat cu o voce monocordă, sfârteca metodic neuronii lui John Melrose. Degeaba era obişnuit cu oraşele musulmane dacă, fiind pe punctul de a adormi, rugăciunea aceasta care ţâşnea puternică şi austeră îl enerva şi îl deranja. Se abţinu cu greu să nu se ridice din pat, să ia puşca cu care vâna gâşte sălbatice la Taroudant şi să tragă în minaretul din Bab Doukkala. Sacrilegiu abominabil în comparaţie cu care „crimele" lui Salman Rushdie ar fi părut nişte păcate fără însemnătate. Îşi închipuia mulţimea dezlănţuită şi gălăgioasă asaltând cu sălbăticie locuinţa în care se afla. Pentru un agent de la *Central Intelligence Agency,* ar fi însemnat un sfârşit ruşinos,

[1] Allah este mare. El domneşte peste Orient şi peste Occident.

[2] Fiqh în original.

iar din punct de vedere politic, o gafă...

Legănat de acest gând necurat, închise din nou ochii, dar tot nu reuşi să adoarmă. Se întoarse pe o parte, atingând fără să vrea şoldul femeii care dormea alături de el. Pe ea vocea predicatorului n-o trezise.

Dalila Villanova era algeriană de origine. A căpătat cetăţenie spaniolă graţie amorului fulgerător pentru un bancher din Madrid. După un timp a devenit văduva lui în urma unui neaşteptat accident montan şi s-a trezit cu o miraculoasă moştenire, o adevărată mană cerească. De atunci, a cucerit multe inimi, iar John Melrose era ultimul beneficiar. Este foarte adevărat că, de când avea paisprezece ani, mama ei îi repeta întruna că avea pe vino-ncoace.

În somn, se lungi pe-o parte, cu şoldul lipit de pântecele amantului ei, uşor ghemuită. Fesele rotunde, tari şi fierbinţi apăsau mădularul adormit al bărbatului cu un soi de inocentă insistenţă pe care o simţea în somn şi gemu uşurel. Maşinal, el îşi încolăci braţul în jurul taliei, apoi urcă progresiv până când prinse cu mâna sânul în formă de pară, întărit artificial de o reuşită operaţie estetică, dar negată cu înverşunare. Dalila Villanova se încăpăţâna să susţină că pieptul ei obraznic era aşa numai din cauza băilor repetate cu apă de trandafiri şi a masajelor cu argilă pe care i le aplica o bătrânică tămăduitoare din cartierul musulman al citadelei.

John Melrose îşi aşeză obrazul pe spatele gol al femeii adormite, respirându-i parfumul răspândit de pielea catifelată. În fiecare seară, înainte de a se îmbrăca, ea îşi ungea fiecare părticică a trupului cu o bucată de mosc pe care i-o procura Mazzouka, servitoarea ei, din târgul cu parfumuri. Miasma senzuală şi incitantă persista ore în şir. Trezit de-a binelea, bărbatul începu să-i mângâie pielea netedă şi dulce.

Refrenul ce zvâcnea din gâtlejul predicatorului părea că se aude mai tare, special ca să-l abată de la plăcuta-i nelegiuire. Însă Michiduţă se fâţâia prin încăpere nedându-i pace. John simţi cum i se trezeşte bărbăţia etalând vrejul puternic, dur şi arzător lipit de şoldul Dalilei. Tânăra se foi încetişor în somn, ascunzând sexul rigid în valea elastică a feselor ei. Floare a senzualităţii, acest abandon îi aduse în minte o altă scenă petrecută cu trei ani în urmă.

Pe atunci era şeful Centralei CIA din Madrid, după ce fusese nevoit să plece din Alger, unde nu reuşise să-şi ducă la

îndeplinire misiunea. Trebuia să menţină legătura cu conducătorii Frontului Islamic al Salvării. O întâlnise pe Dalila Villanova cu ocazia unui cocteil la *Hotelul Alphonse al XIII-lea.* Figura inocentă contrasta cu fizicul strălucitor; purta un taior închis până sus. Îl fascinase de-a dreptul. Dar se potoli curând, când a aflat că tocmai a ieşit din perioada de doliu. Soţul ei, Enrique Villanova, un mare bancher din Madrid, fusese prins de o avalanşă în Caucaz, unde plecase să vâneze ursul brun.

După lucirile din ochii negri, John Melrose ghicise rapid că îşi recăpătase pofta de viaţă. Făcu în aşa fel, încât să se găsească în câmpul ei vizual.

Înalt, suplu, cu părul des şi negru, cu privirea de catifea a unui play-boy, John Melrose nici nu mai ştia numărul femeilor cucerite de el. Dalila Villanova acceptase cu o uşoară mişcare a buzelor invitaţia la masă, după cocteil. La restaurantul *Circo,* a fost distantă şi rece. John se gândi că o escală la *Corral de la Moreria,* ca să asiste la un dans flamenco, o va mai „dezgheţa" puţin.

În penumbra propice a cabaretului, el îi atinse fără să vrea genunchiul. Acest lucru a fost ca un declic secret. Dalila i se aruncă pur şi simplu în braţe. John reuşi cu mare greutate să-i curme sărutările ca să poată cere nota de plată. Începuseră să facă dragoste încă din ascensor, apoi o posedă pentru prima dată pe palier, în picioare. Văduva cu pleoapele plecate se transformase dintr-o dată într-o iepşoară înfocată şi nesătulă.

Cu toate acestea, când a sunat-o a doua zi ca s-o invite la masă, un servitor l-a înştiinţat că a plecat într-o călătorie fără să-i lase nici un mesaj. John a revăzut-o după cincisprezece zile. Ea îi telefonase la birou, la Ambasada americană. Au luat masa împreună chiar în aceeaşi seară. De data asta, o făcură pe îndelete, însă Dalila nu se mai sătura, extrăgându-i noului amant ultimele picături de plăcere cu o senzualitate avidă. Apoi îşi prepară singură un Cointreau Caipirinha cu lămâie verde şi cuburi de gheaţă. Îşi aprinse o ţigară şi, între două fumuri, îi povesti viaţa ei. Părinţii ei, bogătaşi, granguri din Frontul de Eliberare Naţionala, au trimis-o la studii la Madrid. Aici l-a întâlnit pe viitorul ei soţ, care a divorţat de soţia lui pentru iepşoara asta fierbinte ca iadul. După dispariţia lui, nu a vrut să se întoarcă în Algeria, având în vedere ambianţa... îşi petrecea timpul între Madrid şi Marrakech, unde avea o casă. În Alger, unde locuiau părinţii ei, făcea doar vizite scurte şi rare. John fusese impresionat de apartamentul ei luxos din Madrid, a cărui

decorare i-a fost încredinţată arhitectului francez, Claude Dalle. În schimbul unei averi neînsemnate, acesta a realizat o casă splendidă, îmbinând fierul forjat şi bronzul cu creaţii din ambrozie roz. Frumoasă, bogată, liberă, independentă, Dalila era amanta ideală.

Din deformaţie profesională, John Melrose puse Serviciul de Contraspionaj s-o treacă „prin sită”. Atunci când a primit fisa întocmită de centrala din Alger, a avut surpriza vieţii sale. Dalila Villanova era amanta recunoscută a generalului Sliman Smain, unul dintre şefii Serviciilor de Informaţii algeriene din sinistra Securitate militară, răspunzătorul a numeroase modalităţi de tortură, crime, maşinaţii şi furturi.

Prudent, John Melrose a dat o fugă până la Langley ca să-şi expună cazul în faţa directorului Biroului „Nord Africa”. Răspunsul a fost foarte clar: putea să-şi continue legătura amoroasă luându-şi bineînţeles unele măsuri de prevedere. Dalila Villanova ar putea eventual să pună mâna pe o „sursă” interesantă.

După trei luni, atunci când n-o mai văzuse de câteva zile, John a regăsit-o pe Dalila schimbată, ciudată şi tensionată. Deasupra sprâncenei drepte se putea vedea o echimoză urâtă, stângace ascunsă sub fondul de ten.

— Ce-ai păţit? o întrebă el.

— Din cauza ta, îi răspunse femeia coborând vocea.

— Din cauza mea?

Ea îi aruncă o privire gravă, plină de ironie.

— Nu mi-ai spus că lucrezi pentru CIA.

Luat pe neaşteptate, John Melrose spuse doar atât:

— Sunt lucruri pe care nu le pot divulga. Relaţia noastră nu este „profesională”.

Dalila Villanova se aplec spre el cu acelaşi surâs senzual, de femeie avidă de dragoste.

— Nu este şi părerea celorlalţi. Mai există un bărbat în viaţa mea care locuieşte în Alger. E foarte gelos, foarte puternic şi foarte bine informat. Mă urmăreşte chiar şi aici, la Madrid. A aflat că sunt amanta ta. Weekend-ul ăsta l-am petrecut cu el. M-a bătut ca să mărturisesc că lucrez pentru tine.

— Este o brută! se revoltă John Melrose, ştiind că generalul Smain nu avea reputaţia unui om blând.

În America, femeile nu erau bătute fiindcă nu este „corect din punct de vedere politic”, însă la arabi, această practică era

departe de a şoca pe cineva. Dalila Villanova avu un surâs ciudat.

— Am jurat în faţa lui că nu am devenit agent CIA şi i-am spus că mă interesează un singur lucru la tine: asta!

Îşi strecură mâna sub masă şi îi prinse sexul prin stofa pantalonilor, strângându-l până îl duru.

John Melrose se simţea flatat. În ţara lui femeile nu erau atât de directe.

— De ce nu-l părăseşti?

Înainte de a răspunde, ezită destul de mult.

— Nu reuşesc. Este primul bărbat care m-a regulat. Aveam doar cincisprezece ani. N-am simţit niciodată ceva atât de profund. Este ca un drog. Şi pe urmă, mi-e frică de el.

Deodată se aplecă spre el, strivindu-şi sânii.

— Şi pe tine te iubesc. Ai pielea fină ca o femeie şi eşti frumos.

De atunci nu au mai pomenit despre viaţa dubla dusă de Dalila. Nici ea nu i-a pus întrebări cu privire la activităţile lui din cadrul CIA. Uneori deschidea discuţia spontan, cerându-i părerea în legătură cu vreo personalitate algeriană. Misiunea lui era să „trateze”, începând cu Madridul, un număr cât mai mare de şefi sau de responsabili din Frontul Islamic al Salvării ori Grupul Islamic Armat, în vederea viitoarelor legături posibile. Statele Unite nu aveau o părere prea bună despre guvernul algerian, estimând că prăbuşirea lui este inevitabilă, ţinând cont de corupţie şi de incapacitatea lui de a rezolva problemele economice. În acest caz, ar trebui să se ferească să devină, ca şi în Iran, spaima unui guvern algerian fundamentalist...

Pe jumătate adormită, Dalila începu să se frece foarte uşor de membrul rigid, aducându-l pe John Melrose la realitate. În aceeaşi clipă, se aşternu liniştea; predicatorul tocmai îşi terminase rugăciunea. Ca să fie în concordanţă cu mişcările amantei sale, John îi prinse pulpele în mâini şi le strânse cu putere.

Dalila duse mâinile la spate şi apucă sexul întărit între degete. Apoi se întoarse cu mişcări suple şi îşi lipi gura de urechea lui John.

— Am chef să te simt, gâfâi ea.

Vocea era murmurată, iar John simţi că explodează pe loc. Alunecă încet peste tânăra femeie care îl aştepta întinsă pe spate, cu picioarele depărtate. Genunchiul lui deschise coapsele lungi şi plinuţe. Dalila îşi ondula bazinul astfel încât să se poată

produce atingerea, iar el o pătrunse dintr-o singură mişcare, cu toate că muşchii ei secreţi erau încă încordaţi din cauza somnului. Gemu de plăcere când se simţi posedată. Bărbatul se afundă cât putu de tare şi începu imediat s-o „lucreze” cu toată forţa, smulgându-i de fiecare dată câte un mârâit de încântare.

Balansul sexului voluminos în pântece îi producea Dalilei o senzaţie extraordinară şi impresia că este violată. Îl cuprinse pe John cu braţele şi, ca de obicei, îi determină să-şi accelereze mişcările înfigându-i unghiile în carne. Bărbatul nu se prea putu abţine şi, ajuns în adâncul pântecelui primitor, îşi termină asediul cu un ţipăt sălbatic şi primitiv. Declanşă şi orgasmul partenerei sale. Ea îşi înfipse de-a dreptul unghiile în umerii lui. Revenit la realitate, John deschise ochii, zări primele luciri ale zorilor şi, aproape imediat, vocea predicatorului invadă iarăşi încăperea. Intona un pasaj din *Al Sobh,* prima rugăciune de dimineaţă.

*

* *

Sub razele strălucitoare ale soarelui, acoperişurile roşiatice şi netede din medina[3] îşi pierdeau puţin câte puţin aerul misterios, însă sub puzderia de antene, se ghicea forfota intensă din fiecare casă, nelinişstea peste care plutea încă parfumul vechilor invadatori care au fondat oraşul. Triburile de berberi venite odinioară din Mauritania au pus bazele unui imperiu care se întindea de la Tripoli până în Guadalquivir.

Ca şi cetăţile presărate de-a lungul Drumului Mătăsii, oraşul Marrakech a fost întotdeauna un punct de trecere obligatoriu pentru caravanele ce veneau din Sudan sau din Mauritania, apoi o tabără militară, ca în final să devină cetatea imperială a berberilor. De asemenea, era un loc plin de primejdii, vânat de hoardele de tâlhari, atrase de bogăţiile ei.

În prezent, vitejii berberi s-au retras în satele lor din Atlas unde duc o viaţă de mizerie, depănând amintiri despre epocile lor de glorie.

De pe terasa în care locuia Dalila se deschidea panorama întregului oraş. Ea şi John Melrose mâncară în grabă, admirând în depărtarea albăstruie crestele dantelate şi înzăpezite ale munţilor Atlas. Înfăşurată într-un caftan galben, tânăra femeie avea încă trăsăturile marcate de plăcerea pe care abia o trăiseră amândoi.

— Te mai doare capul? o întrebă curtenitor americanul.

[3] Cartierul musulman al oraşului.

Aseară i se păruse cam nervoasă, cu gândul aiurea, dar puse starea ei pe seama unei migrene persistente.

Dalila Villanova îşi aşează mâna pe a lui, zâmbindu-i complice.

— M-ai vindecat, acum mă simt minunat. Păcat că nu poţi să mai rămâi.

— Crezi că mie nu-mi pare rău?

John Melrose lăsă privirea să rătăcească peste crestele aride ale munţilor Atlas ce se zăreau în depărtare. Construit în deşert, Marrakech era o aşezare somptuoasă, împrejmuită de kilometri întregi de ziduri crenelate, amestecând culori ciudate de roz, de maroniu, de roşu şi nuanţe stranii de albastru cu reflexe metalice. Ca o baricadă roz cu roşiatic alcătuită din pereţi de chirpici, zidurile împărţeau oraşul într-un labirint neînchipuit în care noile cartiere se înălţau pe întinsul teren viran. În ultimii zece ani, populaţia a crescut de patru ori, era aglomeraţie, însă, după căderea nopţii, străzile din cartierul musulman deveneau pustii.

Americanul ar mai fi rămas bucuros câteva zile în casa ce strălucea de frumuseţe şi rafinament, încastrată ca un giuvaier între străduţele înguste şi murdare din zona comercială a oraşului. Era un mic palat, refăcut în întregime de Dalila care a cumpărat şi alte căsuţe de prin împrejurimi ca să le ia acoperişul sau lemnăria. Rezultatul însă, îţi tăia răsuflarea. O dată ce intrai pe poarta din lemn închis la culoare, bătută cu ţinte mari, te pomeneai în altă lume. Avea o curticică pătrată, pavată cu dale din ceramică veche, iar casa era construită pe trei etaje. În camerele unele mai rafinate decât altele, se intra prin nişte galerii. Ca o încununare a tuturor acestor frumuseţi, la al treilea etaj se găsea o piscină cu mozaic grecesc.

Camera Dalilei era o adevărată bijuterie, cu mobile aranjate în jurul unui pat imens ascuns într-un alcov cu fragmente de oglindă încastrate în pereţi. În această încăpere, s-a adunat tot farmecul spiritului maur, primitor, senzual şi tainic…

John Melrose era sigur că rivalul său algerian nu profitase niciodată de acest palat. Poziţia pe care i-o conferea funcţia de şef al departamentului care se ocupă de afacerile externe din cadrul Securităţii algeriene îi interzicea escapadele în Maroc, escapade ce ar fi compromis-o pe Dalila. Americanul îşi bău ultima înghiţitură de ceai de mentă şi se ridică.

— Trebuie să plec.

Avionul decola la ora şapte, în direcţia Casablanca. Zborul

dura o jumătate de oră. De regulă, mergea cu maşina. Din Rabat sau din Casablanca făcea trei sau patru ore pe drum. De data asta însă, ruta era diferită. De la Casablanca prindea o cursă pentru Madrid, unde avea să se întâlnească cu un membru important din Frontul Islamic al Salvării pe care îl „trata” în capitala Spaniei. Apoi se întorcea la Casablanca unde avea o altă întâlnire cu unul dintre cei mai buni informatori marocani. Acesta îl ajuta să identifice un islamist periculos din Maroc, iar John îi cunoştea doar pseudonimul: „Brahim”. Pe urmă se ducea din nou la Rabat, unde locuia singur de când primise postul în Maroc. Nevasta îi rămăsese la Washington. Ea ocupa un post important în *State Departament.* În acest timp, el cutreiera lumea, fiind ocupat cu identificarea cât mai multor membri din mişcarea islamistă ca să „hrănească” cu biografiile lor calculatoarele de la Langley.

Ridică ochii şi întâlni privirea rătăcită a amantei sale. Preţ de Câteva clipe, pupilele întunecate rămaseră fixe ca ale unei păsări de noapte orbite de o lumină puternică, apoi, pe chipul senzual, îi apăru un zâmbet fugar.

— Eşti gata, *Habibi*[4]?

— Da.

— Te conduce Omar. Când te întorci?

— Mai eşti aici şi în weekend-ul următor?

— Da.

— Voi încerca, dacă nu o să am prea mult de lucru…

Coborâră scara îngustă şi intrară în casă. Valiza lui John Melrose era deschisă pe pat şi, lângă ea, un pachet mare alb.

— Te deranjează dacă duci asta la Madrid? îl întrebă Dalila. Sunt nişte prăjiturele pentru prietena mea Yasmina. Este nebună după ele şi în Spania nu se găsesc. Ai ocazia să-i faci curte…

În privinţa asta putea să fie liniştită. Yasmina era o tânără berberă care cântărea şaizeci de kilograme la un metru şaizeci şi începea să-i crească mustaţa. Era nevasta unui diplomat marocan.

Puse pachetul în valiză, o închise, apoi se întoarse spre Dalila şi o strânse în braţe. Sânii grei făceau ca pânza subţire a caftanului să stea întinsă, iar sfârcurile se zăreau prin ea. 6rusc, se aprinse flacăra dorinţei. Din păcate, nu putea să piardă avionul. Se mulţumi cu o îmbrăţişare scurtă şi cu un sărut înfocat ce mirosea a ceai de mentă.

[4] Dragule.

Omar, şoferul, veni să ia valiza. Dalila îl conduse pe John la parter şi privi cum se îndepărtează pe străduţa îngustă. Americanul se întoarse şi îi trimise un sărut, apoi poarta din lemn se închise în urma lui. Bărbatul stătea pe bancheta din spatele Mercedesului tinerei femei. Omar se îndrepta spre Bab el Khemis, în nordul cetăţii. Străzile nu erau încă animate, iar majoritatea magazinelor din piaţă nu se deschiseseră. Turiştii începeau să bântuie de-abia după ora zece...

Mercedesul viră la stânga pe bulevardul Naţiunilor Unite, trecu prin faţă autogării care era foarte animată, cu zeci de autobuze care plecau în toate oraşele din Maroc, apoi întoarse pe bulevardul Yarmouk, de-a lungul nesfârşitului zid roşiatic ce înconjura citadela.

John se mai gândea încă la ultima escapadă cu Dalila şi încerca să uite că i se dăruia cu aceeaşi pasiune şi celuilalt amant. Nu-i mai punea la socoteală pe cei neştiuţi... Într-o zi, ea îi mărturisise că el era al cincisprezecelea. În ciuda trecutului ei tumultuos, ţinea foarte mult la ea. Împreună cu ea făcuse lucruri pe care nu îndrăznise în ruptul capului să le ceară americancelor închistate în puritanismul lor...

Mercedesul viră la dreapta şi merse de-a lungul livezii de măslini din Bab el Jedid. Împrejurul oraşului Marrakech, deşertul se întindea neted ca-n palmă. Munţii erau la o distanţă de douăzeci de kilometri. Clădirea micuţa şi cochetă a aerogării, vopsită în culorile deşertului, se ivi după câţiva kilometri. Mercedesul se opri în partea stângă a clădirii, de unde se pleca. Un poliţist pirpiriu şi mustăcios lăsă de o parte obişnuita aroganţă şi salută persoanele din Mercedes. Posesorul unei asemenea maşini, nu putea fi decât un grangur.

Omar duse valiza americanului până în aeroport, apoi plecă. Boeingul 737 al companiei Royal Air Maroc era deja pe pistă. După ce înregistră bagajul, John îşi dădu seama că mai avea puţin timp la dispoziţie şi se îndreptă spre o cabină telefonică pentru a o suna pe Dalila. Nu răspundea nimeni. Crezând că a greşit numărul, îl formă din nou, dar fără sorţi de izbândă. Intrigat, îl lăsă să sune îndelung. Chiar dacă Dalila plecase, în afară de Omar mai erau cel puţin doi servitori în casă: camerista, Mazzouka şi bucătăreasa, Latifa. Iar, stăpâna lor nu avea obiceiul să iasă atât de devreme. Uneori telefoanele din Maroc făceau figuri.

Au anunţat zborul lui. Se îndreptă spre sala de îmbarcare,

simţind un ghem în stomac. În definitiv, ar fi putut să mai stea încă o zi! Era suficient să dea câteva telefoane. Îşi reproşă că este prea conştiincios...

*

* *

— Marrakech, Air Maroc 440. Întrerupeţi legătura la blocul 40. Răspunsul din turnul de control nu întârzie să vină:

— Legătura la blocul 40, întreruptă. Drum bun!

La rândul lui, copilotul aparatului 737 ceru la microfon:

— Marrakech, Air Maroc 440 *request taxi.*

— 440, *taxi* până la *holding point 28*, răspunse imediat turnul de control.

— *Taxiing* până la *holding point 28*, răspunse copilotul în timp ce aparatul se îndrepta spre capătul pistei de zbor.

Era o vreme splendidă, fără pic de nor, cu vizibilitate maximă.

Adia doar un vânticel care nu însemna mare lucru. Va fi o călătorie fără peripeţii.

— *Check-list,* zise controlorul din turn.

Timp de vreo douăsprezece minute, echipajul era ocupat cu *check-list.* În cabină, stewardesa împărţea ziare. Apoi, comandantul chemă din nou turnul de control.

— Air Maroc 440, *ready to copy*[5]*.*

Răspunsul veni imediat. Pe pistă nu era nici un alt avion. Cursa Air France de la Paris ajungea peste două ore, transportând vin roşu „Beaujolais" pentru hotelul *La Mamounia.* În fiecare an, compania franceză transporta mai mult de o mie de tone de vin în toată lumea. Recordul era deţinut de japonezi care consumau cam o sută de tone.

— Air Maroc 440 AT, *clearance.*

— *Go ahead,* răspunse imediat pilotul.

Din turn se auzi:

— Marrakech *destination initially FI 160, direct CSD, via Vesen and direct CSD.*

— *Clear, FI 160 direct CSD*, confirmă copilotul.

— *Confirm Vesen and CSD*, precizâ turnul de control.

— Air Maroc 440, *Vesen and CSD. Ready for departure.*

Vocea clară a controlorului de zbor ajunse la urechile echipajului.

— *Clear for line-up and take-off*.

— *Take-off,* zise comandantul de bord pregătindu-se să se

[5] Gata de decolare.

înalţe şi accelerând.

Aparatul 737 luă avânt, intră în viteză şi, după un minut, părăsi solul în urletul celor două motoare cu reacţie. Aşezat în partea stângă a avionului, John Melrose privea acoperişurile plate ale caselor din oraş ce se zăreau în depărtare.

Casele pătrate şi roşiatice din Marrakech se confundau încet, încet cu deşertul de care era înconjurat oraşul. John îşi desfăcu centura de siguranţă şi aprinse o ţigară ca să alunge tristeţea. Venindu-i în minte ciudata linişte din casa Dalilei, se hotărî s-o sune din nou din Casablanca.

Aparatul urcă brusc şi în curând marele oraş dispăru în valul de căldură, înghiţit de deşertul plin de pietre. Lăsa spătarul în jos şi închise ochii. Ardea de nerăbdare să se întoarcă în Marrakech.

*

* *

— *Heading 060,* anunţă copilotul turnul de control.

Direcţia lor de zbor era spre nord.

— Air Maroc 440, *confirm heading 060.*

Boeingul 737 continua să se înalţe spre cer.

— Suntem la 3 000 de picioare, anunţă comandantul de bord.

— *Confirm 160,* răspunse controlorul de zbor.

Indică altitudinea prevăzută a zborului: nivel 160, adică 16 000 de picioare. Parcurgând o distanţă atât de scurtă, aparatul nu avea timp să se ridice mai sus. După câteva minute, turnul de control anunţă din nou:

— Air Maroc *440 report passing 120.*

— *Reporting 120,* Air Maroc 440, răspunse imediat copilotul. Tocmai atinseseră altitudinea de 12 000 de picioare şi continuau să urce până la altitudinea de croazieră.

*

* *

— Air Maroc 440, *report passing 160,* ceru turnul de control.

După ce zborul 440 va atinge nivelul şi direcţia, va fi transferat la turnul de control din Casablanca. Aşteptară câteva secunde şi, dintr-o dată, o voce deformată de groază izbucni în căşti, urlând cu disperare.

— *MAYDAY! MAYDAY!*[6]

Controlorul avu impresia că primise un pumn grozav în stomac. Strigă imediat cu îngrijorare:

---

[6] SOS! SOS!

— Air Maroc 440. *Report! Report!*[7]

Dar nu se mai auzi nimic. Linişte. Mai ascultă câteva clipe, dar nu auzi decât paraziţii din căşti. În timp ce repeta apelul, îşi îndreptă privirea spre ecranul radar.

Zborul AT 440 nu se mai afla pe ecran. Îi activă şi îl dezactiva de câteva ori, în cazul puţin probabil în care s-ar fi defectat, însă fără nici un rezultat. Zborul Marrakech – Casablanca dispăruse complet de pe cer.

[7] Răspunde! Răspunde!

Capitolul II

În ciuda reflectoarelor suspendate peste tot, Ambasada americană din Rabat semăna mai mult cu o clădire din prefabricate de pe un şantier oarecare, decât cu un palat din „O mie şi una de nopţi”. Acoperişul stătea să se prăbuşească, pereţii erau coşcoviţi... Avea aspectul unei clădiri administrative din Lumea a Treia. Stanley Hurd, şeful Centralei CIA din Maroc, îl conduse pe Malko într-unul din birourile aflate în „aripa politică” de la primul etaj, în care un covor ieftin încerca să facă o oarecare impresie. Din fericire, marocanii vedeau doar porţile negre cu grilaj ce adăposteau ambasada, dominând mare parte din bulevardul Tarik Ibn Ziad, o şosea circulară care înconjura zidurile vechiului oraş. În fată, se afla Chellah, aşezarea romană părăsită pe partea cealaltă a bulevardului.

Stanley Hurd îl pofti pe Malko să stea pe o canapea desfundată şi turnă ceai de mentă în două păhărele cu arabescuri ancrasate. Malko îl studia curios. Cu silueta lui plăpândă, cu părul tuns foarte scurt şi cu breton, cu privirea limpede, aproape naivă, amintea atât de bine de noul erou din inima Americii, Forrest Gump, părând pe jumătate prostul satului, pe jumătate debil mintal. În locul obişnuitelor hărţi „strategice”, pe pereţii biroului atârnau nişte afişe de teatru prinse în piuneze. Lui Stanley Hurd îi mergea vestea că este un profesionist excelent şi un cunoscător al lumii arabe...

Malko plecase din Austria plin de regrete, ca întotdeauna, după ce primise o telegramă de la Langley, care îi cerea să ia primul avion spre Rabat. Nici nu băgă de seamă când a trecut timpul între cursa Air France Viena – Paris şi cea directă pentru Rabat. Descoperi cu surprindere că de acum înainte compania franceză şi-a echipat flota cu panouri de siguranţă în braille, uşurând enorm călătoriile întreprinse de nevăzători. Pe nişte folii din plastic se găseau inscripţii în relief. Zborul dură două ore şi jumătate cu un Airbus la fel de confortabil ca şi un Boeing.

Dar ce a găsit când a ajuns în Maroc l-a revoltat. Este una dintre ţările musulmane puse la adăpost de furtuna fundamentalistă care zguduie lumea arabă. Regele Hassan al II-lea, descendent al Profetului şi Comandantul Credincioşilor,

secondat de o poliţie extrem de eficientă, localizase de multă vreme pericolul, neutralizându-i pe islamiştii marocani. Cei mai violenţi dintre ei au plecat din ţară, iar ceilalţi, număraţi efectiv în fiecare dimineaţă, stăteau la locul lor… Bătrânul Cheikh Yassin, conducătorul lor, se afla de mai mulţi ani într-o reşedinţă supravegheată. Înălţarea moscheei Hassan al II-lea la Casablanca, cea mai măre din lume, a costat o nimica toată, adică vreo trei miliarde de franci, dar l-a consacrat pe rege ca apărător al credinţei, nevrând să primească lecţii de la nici un islamist din lume… Diferenţa dintre cele două ţări unite printr-o frontieră comună, întinsă pe mii de kilometri, era izbitoare…

Algeria, pe care pusese mâna un guvern corupt, „laic”, se prăbuşeşte pe zi ce trece într-un haos determinat de ieşirile violente ale celor două organizaţii islamiste armate rivale: Frontul Islamic al Salvării (FIS) şi Grupul Islamic Armat (GIA). Aceste organizaţii aveau ramificaţii în diferite ţări din Europa şi se foloseau de Maroc pentru a face tranzitul cu o parte din armele lor.

Graţie înţelepciunii politice a regelui Hassan al II-lea şi a mâinii sale de fier, Marocul nu cunoaşte nici un fel de opoziţie islamistă. Şi aşa islamiştii din mişcarea algeriană au făcut destule mârşăvii ca sa se amestece în treburile Marocului, chiar şi revoluţii. De altfel, Marocul continuă să manifeste înţelegere faţă de patosul algerienilor.

— De ce mă aflu aici? întrebă Malko politicos, după ce bău o înghiţitură din ceaiul de mentă care îi fripse cerul gurii.

Americanul îşi netezi părul cu un surâs binevoitor.

— Langley v-a ales pe *dumneavoastră.* Presupun că are el un motiv.

De mai mulţi ani, era şeful misiunii „din afară” în cadrul CIA, dovedind că este unul dintre cei mai buni agenţi. Talentul său pentru limbile străine, faptul că a cutreierat lumea întreagă, curajul şi mai cu seamă simţul înnăscut pentru serviciile de informaţii i-au permis să rezolve numeroase cazuri extrem de dificile. Deşi nu este american de origine – poate chiar din această cauză – i s-au încredinţat adesea misiuni aproape imposibile, ca unui chirurg la care se recurge în ultimă instanţă… În Maroc nu a mai lucrat niciodată, însă l-a vizitat doar de plăcere.

— Puneţi-mă totuşi la curent, îi sugeră el.

Deşi vremea în Rabat era mereu frumoasă, ardea de

nerăbdare să se întoarcă în castelul lui din Liezen şi la Alexandra. Nu era bine să-şi lase logodnica singură prea mult timp, mai ales în sezonul de vânătoare. Castelanii din sudul Austriei nu vânau numai păsări…

— *Company* deţine de puţină vreme un specialist în lumea arabă, spuse şeful Centralei CIA din Maroc, în timp ce-i întindea lui Malko o fotografie. John Melrose, patruzeci şi doi de ani, vorbitor de limbă arabă, cel mai bun cunoscător pe care-l avem al islamismului fundamentalist din Maghreb.

Malko se uită la fotografie. John Melrose era zâmbitor alături de doi colegi pe care-i depăşea cu un cap. Subţirel, elegant, cu părul ondulat, cu un profil voluntar, cu dinţi scânteietori, avea mai mult alura unui filfizon decât a unui spion…

— Ce i s-a întâmplat?

Americanul luă din dosarul lui un ziar marocan în limba franceză, *L'Opinion* şi i-l dădu lui Malko. Pe pagina întâi, era scris cu litere de-o şchioapă un articol pe opt coloane intitulat: *Zborul Marrakech – Casablanca s-a prăbuşit din motive necunoscute.* Articolul era însoţit de fotografii ale pilotului, un anume Younes Larbi şi de rămăşiţe din avion. Urmau comentariile obişnuite: patruzeci şi patru de morţi, nici un supravieţuitor. Timp favorabil, vizibilitate perfectă, un echipaj excelent. Turnul de control din Marrakech captase un apel după douăzeci de minute de la decolare: „Mayday". Pe urmă nu s-a mai recepţionat nimic.

— John Melrose se afla la bord, în drum spre Casablanca şi Madrid, spuse americanul.

Malko se uită la data apariţiei ziarului: accidentul se produsese cu douăsprezece zile în urmă. Parcă auzise şi el ceva în Austria, însă o cursă internă marocană nu face valuri în actualitatea internaţională atunci când se prăbuşeşte.

— Ce s-a întâmplat?

În loc să-i răspundă, americanul îi întinse încă un ziar, dar mai recent. Într-un articol se amintea că anchetatorii au stabilit că este vorba de un act sinucigaş din partea pilotului care suferise un eşec în dragoste. Din examinarea cutiei negre a reieşit că apelul SOS a fost lansat de copilot. După părerea anchetatorilor marocani, comandantul de bord a pus în mod deliberat aparatul în picaj la cinci mii de metri mai jos ca să se prăbuşească, omorând evident toţi pasagerii.

Înmărmurit, Malko înapoie ziarul. Putea să se întâmple orice. Cu câteva luni în urmă, un avion al companiei Aeroflot s-a

prăbuşit deoarece comandantul de bord i-a încredinţat comanda fiului său în vârstă de paisprezece ani. Actul lui s-a soldat cu o sută douăzeci şi trei de victime.

— Soarta, spuse el.

— Nu este chiar aşa, îl contrazise Stanley Hurd. Uită-te la fotografia asta. A fost făcută din elicopter de oamenii noştri.

Malko se uită. Se putea distinge un amalgam de fiare din care se detaşa ampenajul Boeingului 737 aparţinând companiei Air Maroc. Un motor zăcea la câţiva metri printre alte rămăşiţe. În locul fotografiei, americanul îi dădu imediat un alt document, luat de data asta de la o altitudine mai mare. Tot resturile aparatului se vedeau, însă mai era un obiect încercuit cu roşu; Malko văzu că este o aripă aflată puţin mai sus, în stânga fotografiei. Alte cercuri mai mici înconjurau şi alte resturi. Toate aceste încercuiri erau înscrise într-un pătrat trasat cu cărbune roşu. Malko ridică privirea.

— Explică-mi şi mie.

Americanul puse arătătorul pe aripă, apoi pe Boeingul 737.

— Între aripa dreaptă a aparatului şi celelalte rămăşiţe este o distanţă de aproximativ doi kilometri…

— Şi ce-i cu asta?

— Că versiunea anchetatorilor marocani este falsă. Avionul nu a coborât în picaj ca să se prăbuşească. Dacă ar fi ajuns întreg la sol, toate resturile s-ar găsi la un loc. Or, bucăţile aparatului sunt împrăştiate pe o suprafaţă de doi kilometri pătraţi, ca în cazul acestei aripi găsite la aproape doi kilometri de fuselaj. Din punct de vedere tehnic, este imposibil.

— Dar dacă s-a detaşat în timpul picajului?

— Tehnicienii Boeingului sunt categorici, este imposibil. Au examinat încheieturile aripii. Nu au fost smulse ci retezate pur şi simplu.

— Ce înseamnă asta?

— Că Boeingul a explodat în aer.

— Şi de ce marocanii nu vor să recunoască?

Stanley Hurd se strâmbă uşor.

— Bună întrebare! Pentru că nu este un accident „obişnuit”. O încărcătură explozibilă a distrus aparatul în zbor. După părerea experţilor noştri, bomba a fost plasată chiar în cala pentru bagaje care se afla exact în spatele aripilor. Specialiştii au găsit pe resturile calei particule microscopice de explozibil Semtex.

Malko se uită din nou la fotografie. Din păcate, nu era primul

avion comercial distrus de terorişti.

— Nu s-a descoperit nimic printre rămăşiţe? întrebă Malko. Cu ajutorul tehnicilor moderne, se poate reconstitui uneori maşina infernală.

— Autorităţile marocane nu au vrut ca specialiştii să examineze amănunţit resturile, îi explică Stanley Hurd. Este vorba de un atentat, l-am pus pe jar pe omologii mei din Direcţia Generală de Studiu şi Documentare (DGSD). Sunt nişte oameni foarte capabili. Dar nu se simt în largul lor. În aparenţă, DST-ul marocan impune acest *black-out* atâta timp cât nu a reuşit să-şi facă o părere exactă în privinţa vinovaţilor. Şi-apoi, ne aflăm într-o ţară turistică, iar un eveniment de genul ăsta poate da lovitura de graţie acestei activităţi. Uită-te puţin la hinduşi care au făcut tot posibilul ca epidemia de ciumă să fie trecută sub tăcere. Dacă s-ar fi dat publicităţii, s-ar fi declanşat dezordinea.

Muezinul din moscheea vecină începu să cânte. Era *Al Dohr,* rugăciunea de prânz... Hurd se uită la ceas.

— Vino, continuăm discuţia în timp ce mâncăm. Trebuie să te mai învăţ multe lucruri.

*

* *

Valurile cenuşii ale Atlanticului se spărgeau pe plaja murdară şi pustie. Nori grei şi negri întunecau cerul. Vremea se schimbă dintr-o dată. Restaurantul era înghesuit între ocean şi cimitirul musulman care se afla în spatele cetăţii. Malko atacă peştele prăjit. Salatele foarte picante ţineau locul unei cure de dezintoxicare. În Maroc, se mânca întotdeauna bine, îngrijorat, Stanley Hurd stătea în faţa lui şi confecţionă o bilă din miez de pâine. Se uită fix la Malko.

— John Melrose mi-a fost un prieten extraordinar. Când am aflat de accident, am avut un şoc teribil.

Malko scăpă de un os de peşte care era gata să-i rămână în gât, apoi îl întrebă:

— Nu ai nici o teorie?

Vecinul de masă se uită la el cu privirea tristă ca a unui câine bătut.

— Am două. Prima teorie e că a fost un atentat fără raţiune, ca în cazul aparatului DC 10 din UTA şi al zborului Panam 107 cu destinaţia Maroc care s-a prăbuşit la Lockerbie. Nu văd cine l-ar fi putut comite şi în ce scop. Atentatul nu a fost revendicat, iar în Maroc nu există nici un fel de contencios cu grupurile teroriste

bănuite că ar practica acest gen de atentat.

— Şi a doua teorie?

Câteva clipe Stanley Hurd lăsă privirea să rătăcească peste valurile cenuşii, apoi îl fixă în ochi pe Malko.

— O acţiune deliberată ce viza eliminarea unuia dintre pasagerii zborului AT 440. Erau patruzeci şi doi plus cei doi membri ai echipajului. În privinţa celor patruzeci şi unu, nu am găsit nimic. Erau nişte marocani şi câţiva turişti spanioli, doi arheologi nemţi homosexuali. Marocanii morţi în accident erau oameni fără probleme şi fără nici o legătură cu politica sau cu acţiunile teroriste.

— Nu poţi şti chiar totul despre ei, observă Malko.

— E-adevărat, recunoscu Stanley Hurd, dar îţi jur că am înnebunit computerele. Marocanii au colaborat cu noi. Biografiile victimelor sunt transparente.

— Nu este de-ajuns, insistă Malko făcându-se avocatul diavolului Ar trebui întreprinsă o anchetă minuţioasă în cazul fiecărei victime.

— Aşa ar fi bine, admise Hurd, dar şansele sunt foarte mici. În plus, se pare că încărcătura explozivă a fost declanşată printr-un sistem altimetric. Un dispozitiv care nu poate fi găsit la un simplu vânzător de suveniruri din cartierul musulman gelos pe concurenţă. Numai câteva grupuri teroriste din lume sunt în stare să realizeze acest gen de atentat. Sau poate vreun serviciu important.

Ajunseră în miezul subiectului. Malko trase concluzia logică a faptelor expuse de american.

— Deci, au aruncat avionul în aer doar ca să scape de John Melrose?

Înainte să-i răspundă, Hurd chemă chelnerul şi comandă un scotch Defender cu gheaţă.

— La concluzia asta am ajuns şi eu! zise el după plecarea chelnerului.

Malko dădu din cap. Raţionamentul vecinului de masă părea fără cusur.

— De ce? Mai întâi, spune-mi ce făcea John Melrose înainte de a muri?

— *Company* îl însărcinase să stabilească unele contacte secrete cu Frontul Islamic al Salvării algerian şi să studieze legăturile acestuia cu alte mişcări islamice. Avea o grămadă de informatori în Algeria, în Spania, în Maroc şi chiar la Peshawar, în

Pakistan. De altfel, de acolo se şi întorcea. A stat mai multe săptămâni la Peshawar, folosindu-se de vechile lui legături.

— Care?

Americanul zâmbi amuzat.

— Nu cred că e cazul să-ţi mai spun că mujahedinii afgani au primit ajutor de la *Company* în timpul războiului cu trupele sovietice. Acest ajutor militar a trecut prin Pakistan, iar serviciile de aici l-au repartizat diverselor mişcări de rezistenţă afgane, cele mai multe ajutoare ducându-se la grupul condus de Gulgudin Hekmatiar.

— Fundamentalistul?

Americanul rânji cu un aer trist.

— Pe lângă Hekmatiar, ayatolahul Khomeiny este un moderat, mai degrabă, un depravat. Ticălosul de Hekmatiar, înarmat de noi, a promis că va distruge ambasada noastră de la Kabul imediat ce va lua în stăpânire oraşul. Într-adevăr, s-a ţinut de cuvânt. După ce sovieticii şi-au strâns tot calabalâcul, el a organizat tabere de antrenament peste tot în Afganistan. S-au autointitulat Războinicii Credinţei din toate ţările, chemaţi să conducă Jihadul, Războiul Sfânt, împotriva popoarelor musulmane care nu sunt destul de islamizate pe cât ar dori el. Adică toate, excepţie făcând Iranul şi Sudanul. Bineînţeles că serviciile pakistaneze şi ele la fel de fanatice, sunt bucuroase să-l ajute. La Peshawar este un mediu propice, un fel de cazan cu smoală al diavolului. John descoperise că unii musulmani fanatici, fie din Europa, fie din Maghreb, se antrenează aici în vederea unor acţiuni violente în numele religiei. Apoi se duc în ţara de unde au venit şi aşteaptă ordinele. Astfel se formează o armată invizibilă şi „adormită”, gata oricând să intre în acţiune la ordinele manipulatorilor ei. Cum Arabia Saudită şi Iranul au acceptat să finanţeze cu generozitate sejurul şi antrenamentele, e pe cale să ia naştere o bombă cu efect întârziat.

— Să fie călătoria întreprinsă de John Melrose cauza dispariţiei lui?

Americanul goli dintr-o dată pe trei sferturi paharul cu scotch şi zise strâmbându-se:

— Oricum, e mai bun decât ceaiul de mentă… Să răspund la întrebare. Da, este posibil. John obţinuse o informaţie fierbinte la Peshawar. Un comando numit „Al Khatib al Maout” pregătea ceva împotriva Marocului.

— Ce anume?

— Nu a putut să culeagă şi alte detalii. Cel care l-a informat a fost asasinat după aceea. A fost înjunghiat pe când se afla în bazar…

Malko îşi aducea aminte de bazarul din Peshawar. Este un adevărat stup de tâlhari, bântuit de fanatici de toate credinţele şi de agenţi dubli sau tripli fără speranţă că vor mai trăi mult. Ca să nu mai vorbim despre reglările de conturi dintre diferitele fracţiuni şi de acţiunile discrete ale serviciilor secrete renumite.

— Este tulburător, recunoscu el. Nu ai şi nişte date mai concrete?

— Ba da, zise Stanley Hurd. Informatorul lui John i-a spus pseudonimul şefului acestei grupări numite Falanga Morţii şi i-a dat o fotografie. Un anume „Brahim”, marocan de origine, din regiunea Oujda, care a stat un timp la Peshawar, apoi a dispărut. Când a murit, John avea fotografia la el. Dar nu se gândise să facă şi nişte copii. Uneori, cam făcea de capul lui.

— Crezi că acest Brahim are vreo legătură cu atentatul împotriva Boeingului 737 al companiei Royal Air Maroc?

Americanul ridică privirile spre Malko sperând să obţină o confirmare.

— Cum a putut afla că John era pe urmele lui? Tocmai venise în Maroc şi nici măcar nu-şi începuse ancheta. Nu ştiu dacă Brahim se mai află încă în Maroc. În afară de fotografie nu mai deţinem nici un element ca să-i putem da de urmă.

Malko era de acord cu el. Să caute prin toată lumea un fanatic islamist al cărui nume adevărat nu-l cunoştea, nu mai ţine de Serviciul de Informaţii, ci de magie.

— Să facem un rezumat, spuse Malko. Cel care a comis atentatul împotriva Boeingului îl viza pe John Melrose?

— Corect, aprobă americanul.

— John Melrose se întorcea din Pakistan unde identificase un terorist periculos cu pseudonimul de „Brahim” şi deţinea fotografia acestuia. După ce s-a întors, n-a mai avut nici un fel de activitate în Maroc.

Stanley Hurd îl încurajă cu un semn al capului să continue.

— Dacă nu este Brahim, conchise Malko, atunci cine poate fi? Care este explicaţia?

— O răzbunare *personală,* sugeră Hurd.

Mirat, Malko întrebă:

— *Personală?* La ce se referă? La bani?

Americanul scutură uşor din cap. Aprinse o ţigară, suflă fumul

afară şi zise:

— O aventură cu o femeie.

Capitolul III

Malko clipi din ochi intrigat. Nu se întâlnesc pe toate drumurile oameni geloşi care aruncă în aer un avion doar ca să scape de rival. Numai că pentru aşa ceva este nevoie de unele mijloace tehnice, de complici şi de bani...

Mulţumit de efectul cuvintelor lui asupra lui Malko, Stanley Hurd bău câteva înghiţituri din scotch şi se aplecă peste masă zicând cu voce joasă:

— John Melrose nu venise la Marrakech cu treburi, îi explică el. Ci să stea câteva zile cu amanta lui.

— Cine este?

— Aici se complică lucrurile, făcu Hurd zâmbind în colţul gurii.

Îi povesti succint cine era Dalila Villanova şi ce ştia despre legătura ei dublă. Nu era puţin lucru să-i ai drept amanţi pe şeful Serviciilor secrete algeriene şi un agent al CIA...

— Lui Sherlock Holmes nu i-ar fi trebuit mai mult de zece secunde ca să-i dea de capăt acestei probleme enigmatice, i-o trânti Malko cu ironie. Aveţi şi vinovatul şi motivul. Generalul Smain a descoperit necazul ei şi s-a răzbunat în felul lui. De ce n-ai început cu asta?

Soarele apăru brusc, încălzind ferestrele dinspre ocean, împrumutându-i o frumoasă nuanţă de smarald. Un avion cu reacţie traversa văzduhul lăsând în urma lui o dâră alburie. Malko încercă să-şi imagineze ultimele clipe de viaţă ale lui John Melrose... Decompresia şi suflul exploziei l-au ucis aproape instantaneu. Preţ de câteva clipe, Malko urmări cu privirea punctul argintiu care se îndepărta spre nord. Hurd îl readuse la realitate.

— Fireşte că este cea mai bună ipoteză, recunoscu el, dar mai am unele îndoieli.

— Mă rog, care ar fi acestea?

— Mai întâi, că legătura lui John Melrose cu Dalila Villanova dura de trei ani, iar generalul Smain cunoştea bine situaţia. Pot să adaug că superba Dalila îşi desfăcea picioarele nu numai pentru prietenul nostru John. La Madrid i se mai spune şi „Guapa caliente”, adică „frumoasă foc”. Dacă generalul Smain ar fi nevoit să-i extermine pe toţi amanţii, ar fi un adevărat măcel. Şi

datorită funcţiei pe care o are, nu-l văd răzbunându-se distrugând un avion marocan cu riscul de a declanşa un scandal serios între Algeria şi Maroc, două ţări care nu doresc să-şi strice relaţiile... Dacă ar fi vrut să-l lichideze pe John din cauza geloziei, ar fi găsit alte metode. De exemplu, când s-ar fi dus în Algeria. Era de ajuns să arunce vina pe FIS sau pe GIA.

— Generalul Sliman Smain nu avea destule motive de ordin profesional ca să se debaraseze de Melrose?

— Sincer să fiu, nu văd nici unul, zise Hurd clătinând din cap. Întâi că există unele treburi care nu se practică între serviciile importante, cu atât mai mult cu cât *Company* este în termeni buni cu algerienii Sunt destul de pragmatici ca să ne înţeleagă legăturile cu adversarii lor islamişti. Mai ales că nu ne amestecăm în certurile lor, încercând să rămânem absolut neutri. În Algeria nu a fost asasinat nici un cetăţean american. Fie că sunt islamişti de toate soiurile, fie că e Securitatea militară, noi îi lăsăm pe toţi în plata Domnului:

Malko meditä câteva clipe asupra acestei concluzii, apoi spuse:

— Dacă aţi rezolvat misterul asasinării lui John Melrose, eu ce mai caut aici?

— Ca să-l înlocuieşti.

— Adică?

— Să-l cauţi pe „Brahim”, misteriosul islamist fotografiat la Peshawar care, după spusele informatorului pakistanez, a fondat comandoul terorist „Al Khatib al Maout” cu scopul de a comite mai multe atentate în Maroc. Stabilitatea acestei ţări rămâne unul dintre cele mai importante obiective pe care le avem în Maghreb.

— Este o „Misiune imposibilă”, spuse Malko cu ironie. În afară de pseudonimul „Brahim”, nu mai ştiţi decât că e marocan: Iar sărmanul de John Melrose avea asupra lui unica fotografie a fantomei fanatice. Ce vreţi să fac eu? Trebuia să încep ancheta de la Peshawar. Asta mai lipsea!

Cu o încetineală calculată, Stanley Hurd scoase portofelul şi extrase din el o fotografie alb-negru pe care i-o dădu lui Malko.

— Uite-l pe Brahim. E cel din mijloc.

În fotografie erau trei bărbaţi. Cel din mijloc purta o „taguia[8]” înfundată pe cap acoperind fruntea şi o „dichdacha” albă prea scurtă pentru el, lăsând să se vadă ciorapii. Era înalt, foarte slab,

[8] Un fel de pălărie rotundă.

cu o faţă fină, cu ochi alungiţi şi un aer înţelept. Ceilalţi doi bărbaţi surâzători care îl înconjurau erau în mod clar afgani, uşor de recunoscut după „pacol”, adică după pieptănătura linsă, tipică poporului lor.

— De unde ai fotografia? îl întrebă Malko uluit.

— Cadavrele pasagerilor zborului 440 au fost aproape în întregime ciopârţite, însă am reuşit să recuperăm câteva obiecte, chiar şi o sticlă de şampanie care a rezistat prăbuşirii. Printre ele am găsit haina lui John, într-o stare jalnică, e drept, cu o bucată de braţ rămasă înăuntru, dar care avea nasturi la buzunare... Acolo erau actele, cărţile de credit şi această fotografie.

Stupefiat, Malko îi înapoie documentul apărut de dincolo de mormânt. Pe spate era scris cu creionul un singur cuvânt: BRAHIM. Malko îi dădu fotografia şefului Centralei CIA. Acesta îi zâmbi.

— Păstreaz-o. *Acum* avem şi fotocopii.

Malko o puse în buzunar cu un sentiment ciudat. Certitudinile lui Hurd nu i se păreau prea solide.

— Să-l fi lichidat pe Melrose. Tocmai din pricina acestei fotografii?

— Imposibil, i-o tăie şeful Centralei CIA, nimeni nu ştia că o avea asupra lui.

— Nu crezi că ar trebui totuşi să facem cercetări şi la Marrakech? Doar ca să putem înţelege modalitatea prin care a fost plasată bomba în avion.

Stanley Hurd îi zâmbi ironic.

— Îţi cunosc gustul pentru femeile frumoase, dar este urgent. După reîntoarcerea de la Madrid, John Melrose trebuia să se întâlnească cu unul dintre informatorii lui marocani. Este un tip care ştie multe lucruri, un anume Jawad „HADJ” Benjelloun. Un ziarist „freelance” care are multe legături. După câte ştiu, este un om cumsecade, dar destul de respingător, care se ascunde în spatele măştii de bun musulman. Îţi sugerez să te întâlneşti cu el cât mai repede posibil.

— Cum doreşti, dar cum dăm de el?

— Nu este chiar aşa de complicat. Punem într-un plic o carte în limba engleză despre Islam, însoţită de cartea de vizită a consilierului nostru cultural şi o trimitem la sediul ziarului *L’Opinion* pe bulevardul Allal Ben Abdallah, numărul unsprezece. Se află chiar în centrul oraşului Rabat. De fiecare dată cumpăram altă carte, absolut inofensivă. Jawad Benjelloun aduce şi el o

hartă marcată cu locul întâlnirii. De regulă, îl alege în afara oraşului, din discreţie. Locuieşte în apropiere de bulevardul Hassan al II-lea, vizavi de cartierul musulman, dar, fireşte, noi nu-l „tratăm” niciodată acolo. Ne aduce o groază de informaţii pentru că are nevoie de sume imense.

— Se droghează?

— Nu, dar îi place „carnea” proaspătă. Atunci când vei da ochii cu el, îţi vei da seama de ce îl costă atât de scump.

*

* *

De pe terasa hotelului *Hyatt Regency,* Malko privea cuburile albe ale căsuţelor oferite în dar de regele Hassan al II-lea ofiţerilor celor mai merituoşi pentru a-i determina să-i apere cu mai multă dăruire privilegiile. Fiind deja victima a două atentate, suveranul Marocului era mort de spaimă. De două zile, Malko aştepta să se întâlnească cu Jawad „Hadj” Benjelloun, informatorul răposatului John Melrose. Construit în afara oraşului vechi, hotelul Hyatt nu prea oferea alte distracţii în afară de grădinile lui şi piscina. Telefonul sună. Era Stanley Hurd.

— Treci pe la mine pe la birou, îi ceru el.

Malko luă maşina şi merse de-a lungul zidurilor ce împrejmuiau palatul regal. Poliţişti pe motociclete şi echipaţi cu uniforme cenuşii erau postaţi la fiecare intersecţie pândind cea mai mică abatere. La cel mai mic semn, poliţiştii împânzeau toată ţara. În marile hoteluri nu era nici picior de prostituată, nici „bărboşi”, iar femeile cu voal erau foarte puţine. Malko îl întâlni pe Stanley Hurd la punctul de control al ambasadei.

— Jawad a lăsat adineauri un mesaj, îi spuse el. Te aşteaptă la moscheea Hassan al II-lea din Casablanca, la ora unu, după rugăciunea *Al Dohr.*

În zadar se găsea într-o ţară prietenă, căci era mai bine să trateze micile afaceri în mod cât mai discret. Omologii marocani aveau supărătoarea tendinţă să-şi scoată ghearele când era vorba de un dialog serios.

— Cum arăta?

Stanley Hurd îi întinse lui Malko o fotografie luată cu teleobiectivul. Era poza unui bărbat jovial, plinuţ, deposedat de podoaba capilară, cu nişte ochelari a căror lentilă stângă era mată. Cu un aer cam neglijent, cu capul ca o bilă, părea trecut de cincizeci de ani.

— Ia-l cu binişorul, îi sfătui americanul, suferă de diabet şi de

hipertensiune. Plus că nici nu mai vede cu un ochi. Nu e un tip agreabil, ci o adevărată secătură care cheltuieşte mult.

— Cât să-i dăm?

— Dacă ne duce la Brahim, putem să-i dăm şi cinci mii de dolari. De regulă, pentru micile servicii pe care le face, câştigă trei sute de dolari pe lună. Noroc!

— Dar nu am nici un fel de armă, remarcă Malko.

— Jawad n-ar omorî nici o muscă, râse Hurd pe înfundate. Vom vedea mai încolo, dacă va fi nevoie…

Malko n-a putut să-şi aducă pistolul lui extraplat. Controalele severe ce se făceau în avioane nu permiteau asemenea glume. Cu-atât mai mult, într-o ţară cum e Marocul, în care fiecare pasager era trecut prin filtrul magnetic la sosire. Dar nici perspectiva de a întreprinde neînarmat o anchetă printre atâţia fanatici însetaţi de sânge nu-i surâdea…

*

* *

Jawad Benjelloun se consola în privinţa sluţeniei sale zicându-şi că studentele care veneau la el în vizită nu se aşteptau să-l vadă pe Apollo în carne şi oase, ci, mai degrabă, un teanc gros de bănuţi… Erau sute de studente sărace lipite, care, pentru a-şi continua studiile, nu aveau altă posibilitate decât să se prostitueze. Când ieşeau de la facultate, hoinăreau prin tot cartierul Agbal, întârziind prin staţiile de autobuz, făcând turul prin faţa cafenelelor *Al Bustane* şi *Croquanti,* pline numai de bărbaţi, până când vreunul dintre ei se ridica şi le urma. Ajungeau chiar să bată la uşa celibatarilor străini, în speranţa că vor avea o întâlnire fructuoasă.

Jawad se înfrupta cu nesaţ din aceste fructe proaspete, dar bine coapte. Îndată ce avea puţin timp liber, se instala la pândă pe terasa unei cafenele din Agbal. Cele trei sute de dolari primite în fiecare lună de la CIA îl ajutau destul ca să-şi satisfacă fanteziile, însă studentele deveneau din ce în ce mai avide de bani. În plus, era început de an şcolar şi aveau nevoie de bani ca să-şi cumpere cărţi. A venit special ca să lucreze pentru trei servicii în acelaşi timp tocmai spre a-şi putea satisface viciile neînsemnate, deşi ştia că, într-o bună zi, se va termina rău…

Îl cuprinse brusc ameţeala şi se aşează. Pilula roz îşi făcea efectul. Înaintea fiecărei aventuri galante lua o pastilă de Trinitrină care îi accelera ritmul cardiac şi îi mărea tensiunea arterială. Dar, într-o bună zi, inima lui nu va mai rezista.

Se uită la ceas. Mai avea două ore. Soţia plecase de acasă la opt şi avea să se întoarcă înainte de miezul nopţii. Era secretară la Sale, situat la două ore de mers cu autobuzul. Dacă „primea vizite” la domiciliu, economisea cincizeci de drahme fiindcă nu mai plătea. Hotelul şi, pe deasupra, beneficia şi de o anumită discreţie limitată fireşte din cauza trântorilor care-şi făceau veacul toată ziulica la cafeneaua *Saft* în apropiere de locuinţa lui. Aceştia s-ar fi îndoit că studentele care îl vizitau veneau doar să studieze Coranul.

O bătaie scurtă în uşă îl făcu să simtă în arterele obosite o bine venită descărcare de adrenalină şi se grăbi să deschidă. Fiinţa care îi apăru în cadrul uşii, cu pleoapele plecate, l-ar fi împins spre păcat chiar şi pe marele Mahomet. Statura minionă – nu avea mai mult de un metru cincizeci – lăsa să iasă în evidenţă pieptul bine dezvoltat pe sub puloverul albastru. Părul lung şi negru, pieptănat în codiţe o făcea să pară de şaptesprezece ani. Fusta plisată şi foarte scurtă îi dezvăluia coapsele plinuţe. Mai câştiga câţiva centimetri datorită botinelor bine lustruite cu tocuri înalte.

— Intră, *s’tittouva*[9]*,* o invită Jawad cu un zâmbet infam.

Ea se strecură înăuntru. Jawad o agăţase pe terasa cafenelei Al Boustane. Ea se uitase lung la el cu neruşinare, apoi el se ridicase de la masă şi o urmase. A cântărit-o dintr-o privire şi din două vorbe şi-a dat seama cu cine are de-a face. O chema Mina.

Datorită pilulei roz, se simţea în plină formă. Cum ea rămase nemişcată în prag, el o îndemnă:

— Haide, vrei să te rogi împreună cu mine?

Ea îi aruncă o privire plină de surpriză.

— Nu am prea mult timp şi-apoi, eu nu mă rog niciodată…

El se apropie de ea salivând de poftă.

— Totuşi, poate ar trebui să-i mulţumeşti lui Allah pentru că te-a înzestrat cu un piept atât de frumos.

Îmbinând gestul cu vorbele, prinse în mâini sânii fetei. Aceasta se uită la el, apoi îi zâmbi cu subînţeles. În sfârşit, au trecut la lucruri mai serioase.

— Nu vrei să mergem în pat?

Jawad prinse cu ambele mâini sânii mari şi îi frământă ca pe plastilină, jucându-se cu sfârcurile şi respirând sacadat.

— Nu, nu mergem în pat. Vino pe covor. Patul este numai pentru nevastă.

[9] Micuţo.

Ascultătoare, Mina îngenunche pe covorul de rugăciune. Imediat, Jawad se lăsă încetişor în spatele ei şi îşi strecură cu febrilitate mâinile sub fusta plisată, descoperind chiloţii şi smulgându-i. Slipul alunecă de-a lungul coapselor fetei. Ea tresări când îi înfipse adânc arătătorul noduros în pântece.

— Mă doare, protestă ea.

Dar Jawad nu-i dădu atenţie. Cu mâna stângă cotrobăia între picioarele studentei, iar cu dreapta îi frământa sânii. Datorită pastiluţei roz se simţea plin de vigoare, pipăind-o întruna pe fată. Sângele îi năvălea în valuri prin artere, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Lăsă sânii în pace şi îşi descheie pantalonii rupând doi nasturi. Îşi dădu jos chiloţii şi se masturbă cu mişcări rapide, mai mult din plăcere decât din necesitate. Mina aşteptă cu capul în mâini, resemnată. Jawad se înfundă în ea ca un hămesit, posedând-o cu atâta forţă, încât fata se prăbuşi pe burtă pe covor. El gâfâia ca un ogar, reuşind să-şi treacă mâna pe sub ea, apoi îi prinse sânul cu toată palma. Măcar cu atât să se aleagă pentru suma pe care i-o dădea…

Se agita deasupra ei cu atâta febrilitate şi violenţă, încât ea alunecă de pe covor. Cu gura larg deschisă, cu unicul ochi înceţoşat, Jawad făcu un ultim efort grohăind ca un vier. Explodă cu atâta violenţă, încât crezu că şi-a străpuns partenera. Se ridică apoi admirându-i fesele rotunde şi albe.

— Eşti o ticăloasă mică şi scumpă! Trebuie neapărat să mai vii, spuse el extaziat.

Mina se ridicase deja în picioare şi îşi punea slipul. Se aranjă şi el de bine, de rău. Studenta îl privi peste pulover în timp ce îl trăgea pe ea. Fiindcă nu zicea nimic, ea rupse tăcerea:

— Am nevoie de cinci sute de drahme ca să-mi cumpăr cărţi. S-au scumpit deja.

Era o sumă mare, cam a treia parte din salariul lunar al nevesti-sii, însă nu discută. Va amortiza suma de mai multe ori. Mina îl înfruntă cu o privire obraznică. El se gândi că e frumoasă şi cine ştie când va mai pune mâna pe o fată atât de dezgheţată. Data viitoare îi va cere o felaţie.

— O să te aştept la facultate, îi promise el.

Studenta ieşise deja pe uşă. Traversă bulevardul Hassan al II-lea şi se pierdu în cartierul musulman, grăbindu-se să-şi cumpere casetele video pe care şi le dorea. Acestea se vindeau numai pe sub mână, din cauza conţinutului lor „fierbinte”. Se va uita la ele împreună cu amantul ei care era student ca şi ea. Fata îi spunea

că atunci când lipseşte dă meditaţii.

*

* *

Mai sus de Casablanca, minaretul enorm al moscheei Hassan al II-lea părea că domină întreaga aşezare. Malko se rătăci de câteva ori până să ajungă pe bulevardul Moulay Ben Youssef care se termina exact în faţa esplanadei celei mai măreţe moschei din lume, o parte din ea fiind zidită deasupra mării.

Pierduse aproape o oră ca să ajungă la Rabat. Plăti zece drahme la intrarea pe autostrada plină de jandarmi îmbrăcaţi în uniforme gri care controlau viteza şi aşa limitată la o sută douăzeci de kilometri pe oră. Valuri de autostopişti făceau cu mâna fiindcă autobuzele erau foarte rare, iar călătoriile costau mult.

Ajuns la capătul bulevardului, parcă şi merse apoi pe jos, traversând vasta esplanadă care ducea la moschee. Sala în care lumea se ruga era un imens naos, de douăzeci de metri înălţime, fiind paralelă cu marea. Intrarea în sală se făcea prin porţile monumentale din bronz. Cum era ora de rugăciune, ele stăteau deschise, iar Malko reuşi să observe interiorul naosului. Acesta era scăldat în penumbră. Înăuntru erau puţini credincioşi, iar afară, câţiva turişti. Locuitorii din Casablanca preferau să se roage în moscheile mai micuţe. Nezărindu-l pe Jawad Benjelloun, Malko intră în sala îmbăierii rituale, care se găsea puţin mai jos. Nici acolo nu-l găsi.

Reveni lângă porţile din bronz, întrebându-se dacă l-ar putea recunoaşte pe informator. Rugăciunea de prânz se apropia de sfârşit. După ce s-au descălţat cu mare grijă, credincioşii îşi aduseră încălţările la intrare, aşezându-le pe un superb covor roşu, sub privirile vigilente ale celor doi „paracliseri” însărcinaţi cu supravegheatul. Nefiind musulman, Malko nu avea voie să intre în moschee. Rămase la intrare, pândindu-i pe cei care ieşeau. Mai multe voci îl făcură să întoarcă capul. În apropierea postului de pază instalat chiar pe esplanadă, printre poliţiştii în civil şi în uniformă, o americancă în vârstă vocifera, strângând la piept un aparat de fotografiat pe care aceştia încercau să i-l smulgă.

— Lăsaţi-mă în pace, brutelor, ţipă ea. Sunaţi-l pe ambasadorul Statelor Unite! *I am an american citizen.*

Ghidul interveni, încercând să o liniştească pe femeie. Malko se apropie şi îşi dădu seama că fotografiase o cerşetoare fără

acordul acesteia, iar acum i se cerea filmul. Numai că pe film era şi călătoria pe care o făcuse turista în Spania…

Întristat, Malko începu să scruteze întunericul ce domnea în sala de rugăciune. Imediat apăru o siluetă: întâi, zări sticla mată a ochelarilor… în rest, totul corespundea fotografiei: părul slinos şi rar, faţa palidă şi flască, burta revărsată, veşmintele lălâi. Bărbatul se încălţă şi ieşi trecând pe lângă Malko. Acesta era Jawad Benjelloun, informatorul de la CIA. Malko îl urmări. Benjelloun ajunse în dreptul scărilor ce duceau la sala de îmbăiere şi se aşeză la umbră.

— Jawad Benjelloun?

Marocanul se întoarse ca muşcat de şarpe. De aproape părea şi mai respingător, cu ţepii din barbă abia iviţi şi gura ştirbă. Pantalonii cenuşii erau susţinuţi de o curea subţire ca un şiret, sugrumându-i burdihanul. Îl măsură pe Malko cu singurul lui ochi, pe urmă, fără să rostească o vorbă, se ridică şi se îndreptă către partea dinspre mare a esplanadei. Malko îl ajunse din urmă şi îi zise cu voce joasă:

— Îl înlocuiesc pe John Melrose.

Accentul străin avu darul să-l liniştească pe informator, care catadicsi în final să se uite la el. Poliţiştii mai discutau şi acum cu bătrâna americancă.

— Cine sunteţi? îl întrebă marocanul.

— Mă numesc Malko Linge. Fac parte din aceeaşi organizaţie ca şi John.

— Sunteţi cu maşina?

— Da.

Benjelloun privi cu teamă în jurul lui. Esplanada gemea de tineri fără ocupaţie, de perechi şi de femei. Erau uşor de remarcat şi câţiva bărboşi pe acolo.

— Vă urmez, făcu el.

Malko ajunse la Mercedesul parcat în faţa unui atelier de tinichigerie, pe bulevardul Ben Youssef. O ceată de copii arabi care stăteau pe acelaşi trotuar băteau cu bucăţi de fiare făcând un zgomot asurzitor. Jawad se strecură în vehicul şi spuse iritat:

— Să plecăm de-aici.

Malko întoarse, îndreptându-se spre centrul oraşului. Putin mai liniştit, marocanul îl întrebă:

— Unde este John?

— A murit.

— A murit?

Malko avu impresia că informatorul va sări din mers şi se grăbi să-l potolească:

— A murit într-un accident de avion între Marrakech şi Casablanca în urmă cu două săptămâni.

Jawad Benjelloun făcu o mutră înduioşată.

— E îngrozitor. Ţineam mult la domnul John, se lamentă el. Acum să sperăm că este în paza Domnului…

— Afacerea merge înainte, spuse Malko, în aceleaşi condiţii…

Cu un gest natural, strecură în mâna vecinului său trei bancnote de câte o sută de dolari. Durerea lui Jawad se atenuă numaidecât.

— S-ar zice ca domnii Basri şi Khadiri vor fi cei mai afectaţi. Regele va fi obligat să hotărască într-un fel.

Basri era un poliţist autoritar, ministrul de interne şi al informaţiilor, iar Khadiri, şeful Direcţiei generale de studiu şi documentare, omologi ai CIA. Malko zise în bătaie de joc:

— Le voi transmite, promise el. Acum trebuie să vă pun o întrebare importantă. Aţi auzit vorbindu-se vreodată de comandoul „Al Khatib al Maout”?

— „Al Khatib al Maout”? repetă Benjelloun. N-am auzit. Ce reprezintă?

— Sunt nişte fundamentalişti marocani care pregătesc atentate aici.

Bărbatul întoarse unicul ochi spre Malko în timp ce îşi ştergea ochelari.

— În Maroc nu există nici o grupare teroristă care să proslăvească violenţa. Chiar şi Mişcarea tineretului islamist marocan a refuzat mereu acţiunile violente şi de altfel, nici nu mai există. În orice caz, Siguranţa naţională îi supraveghează pe toţi islamiştii.

— Deci nu ştiţi despre ce este vorba?

— Se opriră în port, pe bulevardul Moulay Abderramahne, în apropiere de poarta numărul patru. Jawad părea total debusolat.

— Aţi primit o informaţie greşită, spuse el.

— Nu aţi auzit niciodată despre unii cetăţeni marocani care s-au integrat în grupări fundamentaliste din Pakistan sau din Afganistan?

— Niciodată.

— Nici de depozitele de arme din Maroc?

Jawad Benjelloun îşi puse din nou ochelarii.

— Poate că există, admise el, dar sunt pentru Frontul Islamic

al Salvării. Armele sunt duse în Algeria de contrabandişti.

S-ar părea că informatorul de la CIA nu era prea bine informat. Simţind că nu merită cele trei sute de dolari, se grăbi să dreagă lucrurile:

— O să mă informez, promise el. Cunosc multă lume, dar am nevoie de unele amănunte.

Sosise clipa pe care Malko o aştepta.

— Deţin un singur amănunt. Aţi auzit de un anume Brahim? Un activist islamist?

— Brahim este un nume foarte răspândit pe la noi, remarcă el, scuturându-şi bărbia dublă. Cu ce se ocupă şi unde locuieşte?

Malko scoase din buzunar fotografia recuperată dintre rămăşiţele avionului prăbuşit şi o duse sub nasul lui Jawad.

— John ne-a dat fotografia asta înainte de a pleca în ultima lui călătorie. Bărbatul din mijloc este Brahim. Îl cunoaşteţi?

Marocanul luă fotografia şi o apropie de ochiul valid. Malko remarcă imediat că mâna în care o ţinea începu să-i tremure… Jawad Benjelloun rămase stană de piatră, ghemuit pe scaunul lui, tăcut, încât Malko crezu că i se făcuse rău. Apoi îndepărtă fotografia de el ca şi cum l-ar fi putut muşca.

— Bărbatului ăstuia îi spuneţi „Brahim”? bâigui el.

— Da. Îl cunoaşteţi?

— Nu. Nu-l cunosc.

Cuvintele se învălmăşeau în gura lui. Mâna dreaptă era aşezată pe mânerul portierei. Malko insistă, tulburat de reacţia acestuia.

— Bărbatul acesta este un agitator fundamentalist foarte periculos. Se află la Peshawar şi recrutează oameni care vor comite atentate. Este de origine marocană.

— Nu-l cunosc, repetă Jawad Benjelloun cu un ton mai ferm. Nu l-am întâlnit niciodată. Aţi putea să mă conduceţi până la gară? Am un tren pentru Rabat.

— Dar vă pot duce eu acasă, îi propuse Malko.

— Nu, nu, nu trebuie să fim văzuţi împreună… O să vă arăt drumul.

Îl ghidă pe Malko prin Casablanca fără să-şi ascundă nervozitatea. Circulaţia printre „minitaxiurile” aglomerate şi autobuze era infernală. Malko fu surprins când ajunse la gară.

După minaret, ar fi crezut că e o moschee. Era curată şi cochetă.

Opri în parcarea din faţa gării şi se întoarse către Jawad.

— Trebuie să-i găsim pe Brahim, insistă el. Există o primă de cinci mii de dolari dacă ne ajutaţi să ajungem la el. În cercurile islamiste trebuie să fie foarte cunoscut. Dacă veţi fi obligat să călătoriţi, noi vom acoperi cheltuielile.

— Mă mai gândesc, spuse cu un aer absent informatorul de la CIA. Mulţumesc pentru că m-aţi condus.

Pusese deja un picior afară când Malko îi întinse fotografia.

— Păstraţi-o, mai am şi altele.

Marocanul o strecură imediat în buzunar şi se dădu jos din maşină, îndreptându-se spre gară, fără să se mai întoarcă, sub privirile indiferente ale celor doi poliţişti în uniformă. Stupefiat, Malko plecă şi el.

Era sigur că Jawad Benjelloun minţea în legătură cu misteriosul „Brahim”. De fapt, îl cunoştea. Dar de ce susţinea contrariul, în ciuda frumoasei perspective de a intra în posesia primei în valoare de cinci mii de dolari? În fond, pentru el reprezenta o sumă importantă...

Capitolul IV

Jawad Benjelloun se instală într-un compartiment gol de clasa a doua, în trenul de cincisprezece treizeci şi patru pentru Rabat. De îndată ce garnitura părăsi gara din Casablanca, scoase din buzunar fotografia pe care i-o dăduse Malko şi o rupse în bucăţele. Apoi se ridică, se duse la toaletă, le aruncă şi trase apa. Puţin mai liniştit, se aşeză la locul lui şi îşi aprinse o ţigară. Nu moartea lui John Melrose îl întristase într-atât, ci fotografia asta...

În timp ce trenul străbătea în viteză câmpia întunecată ce se întindea de-a lungul coastei, legând Casablanca de Rabat, informatorul de la CIA se gândi iarăşi la ceea ce tocmai aflase. Ceva nu se lega, dar nu-şi dădea seama ce anume. Ar fi vrut cu tot dinadinsul să uite ce aflase, dar, din păcate, era imposibil. Pentru prima oară de când exercita cele două meserii în paralel, se afla în posesia unei informaţii care-l putea costa viaţa... Se hotărî să o ascundă în cele mai tainice cotloane ale sufletului său; orice s-ar întâmpla. Şi, orice ar fi, să stea departe de americani măcar un timp...

După o oră şi jumătate, introduse cu o mână tremurândă o cartelă într-un telefon public din micuţa gară din Rabat. O voce autoritară şi rece îi răspunse imediat:

— Siguranţa naţională, secţia numărul doi. Cu cine doriţi?

— Aici e „Hadj” spuse Jawad, am ceva interesant pentru tine, Halim. În zece minute voi fi la locul obişnuit.

Coborî pe jos bulevardul Mohammed al V-lea şi se instală pe terasa cafenelei, vizavi de poştă, colţ cu strada Soekarno. Comandă o Coca-Cola fiindcă musulmanilor nu li se servea alcool, dar simţea nevoia să bea un coniac. Ca să-şi mai ridice moralul, se gândi din nou la interludiul matinal cu micuţa Mina. Pastiluţa roz nu-şi mai făcea efectul obişnuit, iar el avea impresia că e tare bătrân...

După cinci minute, un tânăr înalt cu o mustaţă foarte stufoasă, îmbrăcat într-un costum elegant, cu umeri puţin cam largi, se trânti pe bancheta din faţa lui. Inspectorul Halim Jilali, căruia Jawad îi furniza micile sale secrete contra unei sume modeste de bani, îşi aprinse cu dezinvoltură o ţigară Lucky Strike pe care o

scoase dintr-un pachet abia început, fără să-i ofere şi lui una.

— Ei, ce ai aflat? îl întrebă acesta în timp ce îşi întindea picioarele pe sub masă, suflând fumul afară.

— Am aflat ceva important, îl anunţă Jawad cu voce joasă.

— O bârfuliţă, ceva?

— Nu, jur pe Allah, e dintr-o sursă sigură…

— Deci, cunoşti şi oameni importanţi? îl întrebă poliţistul cu o uşoară ironie în glas.

Vexat, Jawad nici nu se mişcă… Inspectorul Jilali îşi arătă dinţii sclipitori într-un rânjet larg. Până adineauri fusese cu gândul în altă parte, dar continuă cu o voce ameninţătoare:

— Haide, scuipa tot, nu am vreme de pierdut! Când m-ai sunat, eram în exerciţiul funcţiunii, interogam…

Lăsase într-o temniţă a Securităţii naţionale un suspect spânzurat de picioare cu capul în jos, legat la ochi şi priponit între doi pereţi cu o bară din metal, iar acum era nerăbdător să-şi termine treaba.

Jawad Benjelloun îi dezvălui cu voce joasă informaţia. Neîncrezător, poliţistul îi puse tot felul de întrebări fără să reuşească să-l zăpăcească. Uscăţiv, al dracului, ca majoritatea poliţiştilor din Siguranţa naţională, auzise vag despre Drepturile Omului. La sfârşit, scoase, nu fără regret, din buzunar două bancnote de o sută de drahme şi le puse pe masă.

— Trebuie să afli mai multe, spuse el cu voce tranşantă, altminteri voi crede că mi-ai îndrugat baliverne şi aşa ceva nu-mi place…

Umil, Jawad Benjelloun promise să facă tot ce-i va sta în putinţă. Îşi prinsese degetul într-o maşinărie infernală. Un proverb arab zice aşa: „Cuvântul pe care nu l-ai dat este sclavul tău, iar cel pe care l-ai dat devine stăpânul tău”.

Poliţistul se ridică, îşi stinse ţigara abia începută în scrumieră pentru a-şi etala cât mai vizibil mărinimia, apoi se depărtă cu paşi mari. Jawad Benjelloun îl urmări cu privirea, pradă şi urii şi spaimei deopotrivă. Se simţea deprimat când furniza informaţii unui curcan arogant care îl considera ca pe un colportor şi la un preţ de nimic.

Din păcate, ca să poată exercita meseria oficială – aceea de ziarist – nu putea refuza să lucreze un pic şi pentru Siguranţa naţională care, cel puţin, nu ar afla despre celelalte ocupaţii mai plăcute. Luă cele două hârtii de o sută de drahme – o mizerie – şi plecă spre casă pe jos.

*

* *

— Minte! Pun mâna în foc. Îl cunoaşte pe Brahim. Era bolnav de spaimă…

Stanley Hurd se uită la Malko în timp ce trăgea fumuri scurte din ţigară.

— De ce susţine că nu-l cunoaşte?

— E mort de frică, zise Malko.

— Islamiştii nu-i iartă pe trădători, remarcă şeful Centralei CIA gânditor. Iată ce se petrece în Algeria… Trebuie să-l luăm din scurt. Poate că vrea o sumă mai mare. Nu ar fi trebuit să-i propui de la început cinci mii de dolari.

— Dar nu e vorba de bani, răspunse Malko. Era pur şi simplu îngrozit. Trebuie să fixez o altă întâlnire cu el.

Americanul rămase tăcut câteva clipe, apoi zise:

— O să pun toată afacerea pe roate prin metoda mea obişnuită. O să-i trimitem o carte cu coperta roşie. Asta înseamnă că are o urgenţă. Reacţia lui mă face să cred că Brahim este amestecat în atentatul asupra zborului 440…

— John Melrose se baza pe Jawad ca să-l găsească pe Brahim, spuse Malko. Acum că m-am. Întâlnit cu el, poate că există vreo explicaţie: John a fost omorât pentru că voiau să-l împiedice să ia legătura cu Benjelloun. Asta presupune că John a fost neatent, apoi că organizaţia misteriosului Brahim este implicată în atentat şi stabilită în Marrakech. În fine, este capabilă să pună o bombă în avion. Sau poate că…

Lăsă fraza neterminată. Stanley Hurd îl întrebă imediat:

— Sau poate că?

— Că superba Dalila Villanova e în legătură cu Brahim, iar John a avut încredere în ea.

Americanul ridică din umeri, evident enervat.

— *Bullshit!* Teoria ta nu stă-n picioare. Femeia asta se află la o distanţă de ani-lumină de islamişti. Ştiu că mori de nerăbdare să te duci la ea, dar nu construi castele de nisip în jurul ei.

— Poate că sunt pe-aproape, admise Malko descumpănit de violenţa lui Stanley Hurd, totuşi există blestemata de coincidenţă ca să fie exact amanta unui general din Serviciile Secrete algeriene… Nu văd de ce l-ar fi trimis la moarte pe John, însă cineva a pus bomba în avion. Chiar dacă Dalila Villanova nu este amestecată în afacere, am putea reconstitui ultimele clipe de viaţă ale lui John ca să descoperim un indiciu.

— Ar fi posibil, admise Hurd în silă. Însă, pentru moment, concentraţi-vă atenţia asupra lui Jawad.

*

* *

Benjelloun privea distrat emisiunile canalului unu al televiziunii marocane. Imediat după ce se întorsese acasă, cei de la ziarul *L'Opinion* i-au telefonat. Tocmai venise un curier şi îi lăsase un pachet din partea consilierului cultural de la Ambasada Statelor Unite.

Informatorul nu părea surprins. Americanii începuseră să facă presiuni. Nu avea intenţia să-i ajute, însă, dacă reuşeau să-l identifice pe „Brahim" fără ajutorul lui, risca să aibă de-a face cu el. Şi nu era o perspectivă plăcută să-şi poarte pălăria pe un cap tăiat. Pe de altă parte, dacă îl avertiza pe cel vizat, acesta ar putea crede că e un om slab şi nu ar pregeta nici o clipă să-l elimine...

Pierindu-i apetitul, ciuguli din mâncarea preparată din carne de oaie cu conopidă pe care i-o lăsase nevastă-sa. Împinse farfuria şi îşi luă medicamentele pentru seară. Luase deja o hotărâre. Va face pe mortul până la noi ordine.

*

* *

Malko traversă cu băgare de seamă Mechouar, marele bulevard ce se desfăşura de-a lungul palatului regal, fără să depăşească viteza regulamentară de patruzeci de kilometri la oră. Din zece în zece metri, poliţişti vigilenţi vegheau ca toate vehiculele ce o luau pe acest bulevard să se deplaseze cu viteza melcului. Pe dreapta, clădirile acoperite cu ţiglă verde adăposteau, pe lângă palatul regal, Preşedinţia Consiliului şi câteva ministere. O luă apoi pe bulevardul Moulay Hassan şi fu înghiţit imediat de circulaţia dementială din centrul oraşului.

Aşteptase trei zile în van. Nu mai putea, iar Stanley Hurd se încăpăţâna, sigur că Jawad Benjelloun va da până la urmă un semn de viaţă. Se hotărâseră să pună totul la punct chiar în seara asta, luând cina în vila americanului, pe bulevardul Marrakech. Aşteptând, Malko obţinu două lucruri dintr-o dată. Mai întâi, adresa lui Benjelloun ca să se ducă să dea târcoale şi să încerce să-l intercepteze. Pe urmă, numărul de telefon ca să-l stârnească din bârlogul lui.

După ce străbătu bulevardul Moulay Hassan, coborî printr-un labirint de străduţe până în piaţa Bab el Had şi se angaja la

stânga, pe bulevardul Hassan al II-lea care traversa cartierul musulman. Fu nevoit să meargă mai departe ca să poată reveni pe contrasens şi să parcheze înainte de strada Al Abdari. Benjelloun locuia la numărul opt.

La colţ era o cafenea micuţă. Malko se instală pe terasă. Vacarmul produs de vehiculele de pe marele bulevard era insuportabil, iar aerul poluat de miile de ţevi de eşapament era foarte greu de respirat.

Se lăsă noaptea. Un autobuz se opri la o distanţă de douăzeci de metri şi din el coborî Jawad Benjelloun. Trecu pe trotuarul de vizavi, căci, în momentul în care Malko se ridică de pe scaun ca să-l abordeze, subit el mări pasul, începând chiar să alerge. Dispăru în scara blocului înainte ca Malko să-l poată ajunge. Furios, se întoarse la cafenea şi luă telefonul de pe tejghea. Numărul informatorului de la CIA sună îndelung până să răspundă cineva. În sfârşit, se auzi o voce de femeie.

— Cu domnul Benjelloun, ceru Malko.

— Este bolnav, la spital, răspunse femeia într-o franceză stricată.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu.

Închisese deja. Înciudat, Malko se urcă în maşină şi se îndreptă spre Ambasada americană.

*

* *

— Ticălosul ăla de boşorog se ascunde, mormăi Hurd. Dar mi-a venit o idee cum să-l scoatem din bârlog. Îţi voi spune diseară. În plus, ţine-te bine, să ştii că ne urmăreşte.

— Cum aşa.

— Unul dintre omologii mei de la Direcţia generală de studiu şi documentare a venit în vizită astăzi pe la mine. Mi-a dezvăluit în mare taină că a aflat de o serie de atentate ce vor fi comise pe teritoriul Marocului de nişte integrişti marocani formaţi undeva în afara ţării, foarte posibil în Pakistan. Mi-a cerut să-l ajut.

— Jawad Benjelloun le va spune absolut tot?

— Evident, confirmă americanul. Întotdeauna am avut unele reţineri în privinţa lui, bănuind că mai lucrează şi pentru serviciile marocane.

Iată că acum avem dovada, l-am promis omologului meu că voi cerceta cazul… Ei, haide că îţi mai povestesc diseară.

*

* *

Colonelul algerian Mochran Hattab stătea cu picioarele pe birou şi se uita la o casetă filmată chiar de el. Revedea zbenguielile lui cu o tânără, când auzi bătăi în uşă. Opri aparatul video şi se duse să deschidă. Angajatul ambasadei care se ocupa de cifruri îi întinse o telegramă şi se retrase.

Ofiţerul aruncă o privire rapidă peste document, apoi deschise seiful şi-l puse acolo. În timp ce cobora în goana mare să-l ia pe şofer, îşi puse haina. Acesta îl aştepta la parterul clădirii ce adăpostea Ambasada Algeriei care se găsea la vreo sută de metri de cea a Statelor Unite O antenă parabolică deservea mai multe clădiri albicioase cu obloane verzi asigurând comunicaţiile mai discrete

— Ne întoarcem acasă, îl anunţă colonelul pe şofer, apoi se instală în Peugeot.

Vehiculul se târî ca melcul până la Porte des Zaers unde numeroasele stopuri creau un permanent tampon, apoi, se îndreptă spre bulevardul John Kennedy care ducea în cartierul rezidenţial Souissi. În apropiere de kilometrul şapte, şoferul o luă la dreapta pe o stradă perpendiculară mărginită de vile nou-nouţe. În aceste case locuiau diplomaţii, dar unele dintre ele mai adăposteau şi câteva ambasade străine.

După un claxonat scurt, maşina intră în curtea unei vile, iar colonelul urcă treptele terasei cu paşi vioi. Soţia lui era în salon şi citea. Îi spuse repede:

— Mă duc să fac un jogging şi pe urmă mâncăm.

Urcă în cameră şi coborî în ţinută sport. Când ieşi din casă, zări cu coada ochiului pe trotuarul de vizavi doi bărbaţi care stăteau lângă un Renault. Erau de la DST-ul marocan. Îl supravegheau sistematic în toate deplasările pe care le făcea, cu excepţia cazurilor în care vedeau că pleacă pe jos pe aleile ce duceau în zona neconstruită a cartierului Souissi ca să-şi facă obişnuita alergare zilnică. Colonelul Hattab se îndepărtă cu paşi rari, fără să se întoarcă. După ce parcurse trei sute de metri, ajunse în faţa unei băcănii ce deservea cartierul. Încetini şi se întoarse. Nu fusese urmărit. La douăzeci de metri mai încolo, intră pe o alee mărginită în mare parte de terenuri virane şi mări pasul.

Apoi o luă spre dreapta ca să ajungă în bulevardul Zaers, în faţa unui supermarket. În parcare erau două cabine telefonice. Intră într-una din ele. Se făcuse deja întuneric şi nimeni nu-l

putea recunoaşte. După ce scoase o bucată de hârtie din buzunar, formă unul dintre cele trei numere notate acolo.

Chiar de la primul apel i-a răspuns cineva. Conversaţia dură puţin. După ce închise, ofiţerul algerian părea tulburat. Operaţiunea la care lucra de luni de zile se afla deja în ultima fază, în caz că se va da alarma fierbinte. Rămăseseră încă zece zile până când planul pus la cale de el va fi realizat. Fireşte că acest răgaz presupunea un risc, însă erau anumite elemente necontrolate de el.

După ce închise, se întoarse pe acelaşi drum. Ajunse acasă după aproximativ o oră, iar cei doi poliţişti de la DST fumau sprijiniţi de maşină. Îşi înfrână cu greu pofta să le facă un semn amical.

Întors acasă, făcu un duş şi se închise în birou ca să scrie o telegramă cifrată pentru Centrala lui. Mulţumit, se duse la bar şi luă o sticlă de scotch *Defender Succes* vechi de doisprezece ani, sosită pe cale diplomatică şi îşi turnă o porţie dublă cu gheaţă. Merita din plin.

*

* *

Malko conducea încet pe bulevardul Marrakech, un drum îngust şi liniştit, mărginit de vile luxoase, care începea din dreptul Ambasadei Statelor Unite. Se opri la numărul douăzeci şi şase, coborî şi sună la poartă. În fundul grădinii distinse o vilă albă cu forme pătrate. O tânără marocană traversă grădina şi veni să-i deschidă poarta cu grilaj. Privirea stăruitoare, corsajul bine umplut şi picioarele dezvăluite de o fustiţă foarte scurtă nu erau tocmai indiciile că e pregătită să poarte voal. Ciudată ţară… în camera lui Malko de la hotelul *Hyatt* era gravată o săgeată încadrată într-un cerc din bronz indicând direcţia către Mecca.

— Sunt Malko Linge, zise el.

Domnul Stanley vă aşteaptă, domnule, răspunse tânăra marocană.

Interiorul era decorat în stil „Art deco”, cu pereţii complet albi, cu mobile voluminoase şi colţuroase. Stanley Hurd îl întâmpină. În spatele lui, pe sofa, Malko zări o brunetă superbă, îmbrăcată într-un taior albastru, cu părul lung acoperindu-i mijlocul. Întoarse capul şi îi zâmbi languros lui Malko. Privirea era ciudată, tulbure, ca şi cum ar fi foarte drogată. Pupilele păreau lipite de pleoapa de sus. Gura era cărnoasă şi moale, foarte roşie, iar nasul puţin coroiat. Întinse mâna, gest ce făcu să-i zornăie

brăţările din aur şi îi spuse lui Malko cu o voce firavă de copiliţă:

— Buna seara, domnule.

Glasul era într-adevăr tot ce avea ea mai copilăresc în ea... Restul evoca mai degrabă o Lolita apetisantă a cărei privire ciudată părea să fi adunat toate viciile de pe pământ.

— Malko, ţi-o prezint pe Lamia Kattani. Este o bună prietenă de-a lui John Melrose şi mă gândesc că ne va ajuta.

Capitolul V

Surprins, Malko o privi cu mai multă atenţie pe tânăra marocană. Avea un piept ieşit din comun care îi întindea cam tare jacheta. Cu formele plinuţe, cu faţa de o mare frumuseţe şi, mai cu seamă privirea luminoasă, degaja o senzualitate primitivă. Îşi cufundă privirea în ochii aurii ai lui Malko fără ca el să poată ghici la ce se gândeşte. În orice caz, era un amalgam exploziv.

Subreta apăru cu o sticlă de şampanie Taittinger Comtes roz din 1985 şi umplu paharele lunguieţe. Bulele răcoritoare îi mai ridicară moralul lui Malko. El îi examina cu atenţie bijuteriile. Brăţara cu diamante care scânteiau la încheietura mâinii părea să fi costat vreo zece ani de muncă neîntreruptă a unei femei simple din Rabat.

— I-am spus Lamiei despre problema noastră cu Jawad şi e de acord să te ajute, îl informă Stanley Hurd.

În acest moment, Malko nu prea vedea cum.

— Îl cunoaşteţi pe Jawad Benjelloun?

Lamia Kattani răspunse cu o voce monocordă şi abia perceptibilă, fără să pară surprinsă:

— Sunt studentă la Drept. Tot cartierul îl cunoaşte pe porcul ăla bătrân. Nu e singurul care agaţă studentele, dar este cel mai respingător. Acum câteva zile, a agăţat o fată care este colegă de grupă cu mine şi o cheamă Mina. Mi-a spus că i-a dat cinci sute de drahme ca să se culce cu el.

Malko făcu ochii mari. N-o vedea pe apetisanta Lamia într-un amfiteatru al facultăţii de Drept.

— Chiar sunteţi studentă la Drept?

— E dorinţa părinţilor mei, spuse ea.

Subreta intră şi anunţă:

— Sunteţi servit, domnule Stanley.

— Să mergem la masă, sugeră americanul.

În timp ce atacau obişnuitele şi inevitabilele feluri de mâncare din carne de miel, Hurd îi expuse ideea lui.

— Trebuie să-l sperii pe Jawad Benjelloun şi să-l forţezi să ne spună ce ştie. Altfel, o să ne scape.

— Aş putea să mă duc să-l scot din bârlog, sugeră Malko.

Stanley Hurd scutură energic din cap.

— La ce bun? Doar n-o să-l răpim şi o să-l torturăm. Are un motiv foarte serios dacă fuge de noi. E speriat. Şi încă ce speriat! Altminteri perspectiva de a câştiga cinci mii de dolari l-ar fi făcut să alerge deja cu limba scoasă.

— Cât suntem în aşteptare, propun să dăm o fugă până la Marrakech.

Răspunsul lui Stanley Hurd nu se lăsă aşteptat.

— Nu. *Aici* îl vom identifica pe „Brahim”. Dacă Benjelloun se joacă de-a şoarecele şi pisica, o să-i întindem o cursă cu ajutorul micilor sale năravuri De aceea mi-a venit ideea s-o folosesc pe prietena noastră Lamia. O s-o trimit la locul întâlnirii, iar ea se va lăsa agăţată. M-ar mira ca el să-i reziste…

— Şi eu, gânguri Malko.

Cu ochii plecaţi, Lamia zâmbi cu modestie. Când înălţă capul, Malko îşi încrucişă privirea cu a ei, iar ceea ce citi în ea îl făcu să simtă un fior pe şira spinării. În ciuda comportamentului ei reţinut şi glasului de fetiţă, Lamia era o femeie versată, demna să figureze în „Cartea recordurilor”.

— Anul trecut în Casablanca, un comisar de poliţie a fost împuşcat fiindcă a violat nişte studente, continuă Hurd.

Indiferentă, Lamia îşi şterse buzele groase şi moi ca şi cum nu ar fi fost vorba despre ea. Pe urmă, cu un gest plin de naturaleţe, îşi descheie nasturii de la jachetă, dând la iveală nişte sâni care să-l mulţumească şi pe cel mai cumsecade bărbat… Asta ca să întărească spusele lui Hurd.

— Ce părere ai? o întrebă Malko.

— Îmi place, zise ea ca şi cum ar fi fost invitată la un picnic. Tipul ăsta e un nemernic. Voi fi încântată să-i fac acest serviciu lui Stanley.

Cina se termină repede. Trecură din nou în salon, iar Lamia ceru un *Original Margarita.* Un amestec de tequila, Cointreau şi lămâie verde, apoi îşi scoase jacheta. Era cu neputinţă să te uiţi în altă parte. Expresia ei de o falsă inocenţă reuşi să producă un amalgam exploziv. Hurd îşi turnă un Gaston de Lagrange, în timp ce Malko se mulţumi cu votca lui obişnuită. Nu putea să-şi ia privirile de la Lamia, întrebându-se ce o determinase pe această femeie superbă să accepte o treabă atât de periculoasă.

Pe la ora două se uită la ceas şi spuse:

— Trebuie să plec. Sunt aşteptată la *Insomnia.* Ne întâlnim mâine seară?

Îşi pironi privirea ciudată în ochii lui Malko.

— Unde?

— În parcarea restaurantului La Plage. Am o Honda albă cu numărul 6498. Pe la opt se întunecă.

Se îmbrăcă cu jacheta cu o figură lipsită de expresivitate şi cu privirea rătăcită. Hurd o conduse, apoi reveni bucuros la Malko.

— Cum ţi se pare?

— Superbă, dar cam ciudată. Ce a făcut-o să se bage în treaba asta?

Americanul se aşeză, îşi turnă o porţie dublă de Gaston de Lagrange XO şi spuse:

— Lamia face parte dintr-o familie foarte bună. Părinţii ei sunt nişte burghezi bogaţi „fassis”, iar ea vorbeşte curent trei limbi. Însă respinge din tot sufletul cultura islamică şi visează să plece din Maroc să se facă actriţă de teatru sau cântăreaţă. Părinţii ei nu o înţeleg. Dacă va pleca din ţară, o vor „dezmoşteni”. De aceea se răzbună pe ei servindu-se de fizicul adorabil. Ai văzut-o şi tu, este o adevărată bombă erotică. La cincisprezece ani, i-a suflat mamei sale amantul, un bogat crescător de oi din Meknes. Ştia unde se întâlneau de obicei şi, într-o zi, s-a dus în locul mamei ei. După asta, a început să aibă mai multe aventuri. John Melrose a întâlnit-o la un cocteil. Când a aflat că nu sunt căsătorit, i-a dat papucii lui John şi a venit la mine într-o seară. Bineînţeles că nu am rezistat, dar am pus lucrurile la punct. Am rămas prieteni.

— Are nevoie de bani?

Stanley Hurd zâmbi.

— Nu. Fostul amant al mamei sale o întreţine şi e foarte generos. Ai văzut ce bijuterii are… Dar e puţin cam zăpăcită. Am impresia că fumează prea mult haşiş. Are chef întruna să facă amor. Mi-a furnizat deja nişte informaţii preţioase, căci cunoaşte multă lume, plus că mai are un amant care lucrează în cabinetul regelui… Detestă sistemul social al acestei ţări şi pe cei care profită de pe urma săracilor, cum face Benjelloun. În plus, stau şi mă întreb dacă nu cumva e puţin perversă.

— Să sperăm că o să meargă, conchise Malko. Destul că în Rabat ard gazul de pomană ascultând muezinii în timp ce teroriştii pregătesc o baie de sânge.

*

* *

În parcarea din faţa restaurantului *La Plage* bătea un vânt

violent. Erau puţine maşini şi, în plus, mai şi ploua. Când sosi, Malko zări o maşină albă cu stopurile aprinse şi se îndreptă spre ea în rafalele de ploaie. Lamia era singură la volan. Îi deschise portiera, iar el se urcă. Înăuntru mirosea a tutun uşor. Între degete avea o ţigară, iar pe bord trona un pachet abia început.

— Aţi întârziat, îi şopti ea.

— Îmi pare rău, se scuză Malko, nu am calculat bine timpul şi am zăbovit din cauza ambuteiajelor. Aţi mai înaintat cu ancheta?

Lamia întoarse spre el ochii întunecaţi, dându-i peste cap.

— Astăzi m-am întâlnit cu Jawad în piaţa UNESCO, în faţa facultăţii de Drept. Venise s-o caute pe Mina. Eu eram cu ea.

— Şi?

Un zâmbet lacom se ivi pe buzele ei moi.

— Mi-a pus o groază de întrebări. Cum era foarte cald, nu mi-am mai pus jacheta. Nici măcar nu-şi lua ochi de la sânii mei. Mina a spus că trebuie să plece şi ne-a lăsat singuri. Ticălosul a avut îndrăzneala să mă pipăie acolo, în stradă! Mi-a vândut gogoşi şi mi-a propus să mă duc mâine la el, pe la zece, sub pretextul că îmi va găsi un post de ziarist. O să ne distrăm, nu glumă.

Privirea-i tulbure se lumină de o strălucire perversă, însă vocea îi rămase la fel de blândă. Dacă Malko nu ar fi fost lângă ea, ar fi crezut că vorbeşte cu o fetiţă de doisprezece ani.

— Excelent! zise el.

Lamia căscă, se uită la ceas şi zise cu aceeaşi voce suavă:

— Mi-e foame! Dacă mă invitaţi la masă, sunt liberă pentru dumneavoastră până la zece.

Coborî prima din maşină, iar Malko reuşi să-i admire picioarele fusiforme ivite din fusta scurtă din piele de căprioară ce se mula pe fesele rotunde. Stomacul plat făcea să-i iasă în evidenţă pieptul somptuos care, în ciuda greutăţii, avea aroganţa tinereţii. S-au aşezat la o masă lângă fereastră, cu faţa înspre mare. Purta un body dintr-un material argintiu şi aceleaşi bijuterii ca data trecută. Malko arătă cu degetul înspre ele.

— Jawad Benjelloun nu va crede că eşti în căutarea câtorva bănuţi.

— Nu mă îmbrac aşa când mă duc la facultate.

Începură să mănânce din salatele condimentate, în vreme ce valurile înalte se spărgeau de ţărm cu un vuiet surd, chiar sub restaurant. Privirea tulbure a Lamiei îl intrigă pe Malko.

— Câţi ani ai?

— Şaptesprezece.

*

* *

— E delicios, spuse Lamia cu vocea ei de copil.

Ea se legănă încetişor. De-abia se atinsese de friptură, dar golise singură aproape o sticlă întreagă de vin Boulaouane gri, trecând apoi la salata de portocale, după care bău mult Cointreau Caipirinha. Când ieşiră din restaurant, îl luă de braţ pe Malko.

— Mă cam doare capul, şopti ea. Haide să ne plimbăm.

Îl trase spre digul perpendicular pe ţărm. În afară de câteva pisici rătăcite nu mai era nimeni. Valurile se spărgeau de fiecare parte stâncoasă a digului cu un zgomot infernal, iar vântul bătea foarte tare. Malko avea impresia că se află în Bretania.

Lamia sărea din piatră în piatră, călcând uneori în spaţiile dintre ele. Ploaia se oprise. Ei doi erau singurele fiinţe care se plimbau pe o asemenea vreme. După un sfert de oră, ajunseră în capătul digului. Lamia se opri şi zise cu o voce nevinovată:

— Când aveam paisprezece ani, aici le dădeam întâlnire iubiţilor mei. Pe atunci erau foarte multe perechi, nu aşa linişte ca acum…

— Nu cred că vă deranjează foarte tare, remarcă Malko.

— Aici am făcut prima oară dragoste, aveam paisprezece ani şi jumătate. Aveam sâni destul de răsăriţi. Toţi băieţii doreau să-i mângâie. A fost extraordinar de bine şi eram tare îndrăgostită. Îl chema Rachid. Acum este gras, însurat şi afemeiat.

Malko zâmbi în întuneric.

— Asta-i viaţa! Doar cunoaşteţi zicala latină *Carpe diem.*

— Nu, ce înseamnă?

— Bucură-te de ziua de azi, profită de fiecare clipă ca şi cum ai muri mâine.

Lamia flutură uşurel genele, apoi chipul i se lumină de un zâmbet senzual.

— Ce idee bună, spuse ea, apoi îşi strivi buzele de gura lui Malko.

*

* *

Se clătinară amândoi ca nişte beţivani, suflaţi de rafalele de vânt, uniţi doar prin buzele lor. Cu un braţ petrecut pe după ceafa lui Malko, în vârful picioarelor, Lamia îl săruta gata să-l sufoce, cu pieptul strivit de haina din alpaca. Strecură mâna cu

febrilitate între trupurile lor, mărindu-i plăcerea lui Malko, eliberând sexul care nu-i mai încăpea în pantaloni. Apoi se opri şi se îndepărtă ca să-şi admire opera.

— Eşti excitat, nu glumă, zise cu glasul de copil. Ah, ce chef am să mă regulezi!

Malko tocmai voia să-i ceară un lucru stânjenitor, când ea se lăsă în genunchi în faţa lui cu un gest plin de graţie. Atunci îi simţi gura moale care îi dădea fiori. Cu faţa biciuită de vânt, Lamia îi administră o felaţie demnă de o profesionistă. Când simţi că e pe punctul să juiseze, ea îl afundă atât de adânc, încât se lovi de fundul gâtului, apoi termină. Lamia se ridică încetişor şi îl sărută din nou cu sălbăticie.

— Se pare că o fac precum cele mai versate târfe. Ce părere ai?

— Nici nu te compari cu ele, o complimentă Malko, dar de ce n-am făcut dragoste?

— Nu pot acum, spuse ea pe un ton misterios. Altminteri aş fi făcut-o, crede-mă. Când îmi place un bărbat, îl aduc de fiecare dată aici. Sper să regăsesc ceea ce am simţit odinioară cu Rachid. Din păcate, nu este mereu la fel… Vino, mi-e frig.

Se îndreptară spre parcare ţinându-se de mână, alunecând pe pietrele depărtate unele de altele, alungând pisicile ce rătăceau pe acolo. Vântul îi biciuia cu rafale reci. Până ajunseră în maşină Malko îngheţase în costumul lui subţire. Ea îi aruncă doi bănuţi puştiului care o păzea şi îl invită pe Malko să se aşeze lângă ea. O ascultă, gândindu-se că CIA avea nişte aliaţi tare ciudaţi.

Lamia puse o casetă, îşi aranjă părul şi îşi făcu buzele cu mare atenţie. Când termină să se aranjeze, se întoarse spre Malko.

— Crezi că porcul ăla de Jawad o să-mi mănânce din palmă?

— Sper să se mulţumească doar cu atât.

Ea îi aruncă un zâmbet feroce.

— N-ai teamă! Apropo, eşti însurat?

— Nu.

— Nu ţi-ar plăcea să ai o femeie ca mine?

— Ba da, sigur, spuse Malko uitând să pomenească de prezenţa Alexandrei în viaţa lui.

Doi crocodili în aceeaşi mlaştină nu s-au înţeles niciodată, spune un proverb african… Lamia nu insistă şi se aplecă să capete un sărut cast de data asta.

— Îţi telefonez mâine la *Hyatt.* Pe la două, *Inch Allah!*

Malko se dădu jos din maşina care demară imediat şi se

îndreptă spre a lui. Se întoarse la hotel. Seara, Rabatul oferea tot atâtea distracţii de câte se bucurau şi sătenii din Correzia[10] în timpul iernii...

Lamia avea să-i arunce lui Jawad momeala, dar oare îi va dezvălui secretul pentru atâta lucru?

[10] Departament în regiunea Limousin din Franţa (n.t.).

Capitolul VI

Jaafar Benkiran, care stătea în genunchi pe marmura goală, se ridică după ce îşi termină rugăciunea. În centrul monumentalei moschei Hassan al II-lea erau numai vreo doisprezece credincioşi răspândiţi ici şi colo. Cu pantofii în mână, Benkiran se îndrepta spre ieşire unde se încălţă. Nu se deosebea de vecinii lui decât prin statura extraordinară de luptător de bâlci, prin părul tuns foarte scurt şi prin strabismul destul de pronunţat. Cu toate acestea, ascundea sub *djellaba* cu dungi vreo două arme grozave: un pistol-mitralieră Skorpio şi un pumnal cu lama lungă şi uşor curbată, ascuţită ca un brici. Cu o astfel de armă ar putea să-i taie gâtul pe nesimţite unui om, secţionându-i dintr-un singur gest carotida. Era atât de iute încât victima nici nu ar apuca să-şi dea seama ce se întâmplă.

Crescuse în suburbiile din Meknes, oraşul confreriei Aissaoua, care a propovăduit pe întreg teritoriul Marocului doctrina pură islamică, provenind dintr-o familie cu şapte copii. Tatăl lui avea o măcelărie *hallal.* Fire foarte religioasă, Jaafar învăţase să sacrifice animalele în manieră tradiţională, ritual foarte apropiat stilului sacerdotal. Din păcate, comerţul pe care-l practica tatăl său era în pericol, el fiind nevoit să fugă în Belgia în căutare de lucru. În acest timp, mergea în continuare la moschee. Din cauza infirmităţii nu a prea avut succes la femei. Ele îl porecliseră cu cinism „Al Aoura”, adică Şaşiul. Prefera să aibă de a face numai cu bărbaţii. Pe lângă moschee întâlnise un tip, un marocan ca şi el, care nu-şi ascundea ideologia. După câteva întâlniri, îi mărturisise lui Jaafar că a luptat în Afganistan împotriva armatei sovietice, alături de mişcarea condusă de Gulgudin Hekmatiar. Jaafar căpătase o mare admiraţie pentru el...

— Şi eu aş fi vrut să mă duc, dar acum este prea târziu, spuse acesta.

Celălalt nu scăpă ocazia şi-i zise:

— Jihadul este abia la început, frate. Pretutindeni unde *Charia*[11] nu este aplicată pe tărâm islamic, trebuie să lupţi pentru triumful voinţei lui Allah. La nevoie, folosim chiar violenţa.

Naiv cum era, Jaafar îl contrazise:

[11] Lege religioasă islamică.

— Dar lui Allah nu-i place violenţa.

Prietenul său îl privi cu compasiune.

— Cum poate să creadă Allah că Jihadul este violent? Există un plan imperialist şi nelegiuit prin care se preconizează suprimarea Islamului. Orice bun credincios trebuie să fie pregătit să se sacrifice şi să-l distrugă.

Această frază aprinsese o scânteie în creierul lui Jaafar Benkiran. La puţin timp după aceasta, când prietenul lui îi propusese să întreprindă o călătorie în Pakistan şi în Afganistan, pentru a se pregăti să intre în Jihad, spusese da fără să stea pe gânduri. Îi spuse patronului că trebuia să se întoarcă în Maroc din motive familiale.

Acesta îi dăduse bani pentru biletul de avion cu destinaţia Karachi. De acolo luase autobuzul până la Islamabad, apoi un taxi galben până la Peshawar, care se găsea doar la câţiva kilometri de Afganistan. Jaafar realizase că a intrat în mâinile unei organizaţii structurate şi puternice. În fiecare etapă a călătoriei lui s-a întâlnit cu diferite „legături" cunoscute doar după prenume. Ultima, care vorbea prost araba – acolo se vorbea *urdu* sau *pachtou*[12] – îl condusese într-o vilă albă de pe strada Jalat Abad, în cartierul Fese II. În ea locuiau deja cinci bărbaţi, marocani ca şi el, care nu i-au spus decât prenumele lor. Responsabilul vilei îl întrebase:

— Cum doreşti să-ţi spunem?

— Gulgudin! spuse Jaafar gândindu-se la faptele vitejeşti ale şefului integrist din Afganistan.

După ce îi luaseră paşaportul, începură să-l îndoctrineze cu idei religioase şi politice foarte hotărâte. Participase ore în şir la discursuri ţinute de diverşi instructori de la care aflase viziunea lor asupra lucrurilor, necunoscută până acum de Jaafar. În afară de Iran şi Pakistan, toate ţările musulmane erau conduse de şefi corupţi care nu respectau legile Coranului. Cum se agăţaseră cu înverşunare de privilegiile lor, singurul mijloc de a-i alunga era Jihadul.

Se distra foarte rar. Se mulţumea doar cu o plimbare pe G.T. Road, un fel de arteră care străbătea Peshawar de la est la vest, cu nişte frigărui servite într-unul dintre restaurantele cu grădină de pe Cinema Road sau cu câte o rugăciune la bătrâna moschee

[12] Urdu, Pachtou, Pachto sau Pathan – popor a cărui majoritate locuieşte în Afganistan sau în Pakistan. Pachto sunt în majoritate musulmani suniţi (n.t.).

Mahabat Khan. Jaafar se întâlnea la cursurile lui cu algerieni, cu libieni, cu tunisieni şi egipteni pe care-i cunoştea după accent.

Într-o zi, bărbatul care îl primise la sosire venise să-l ia împreună cu tovarăşii lui. S-au suit într-un microbuz care o luă pe drumul spre Landikotal, mai sus de Khyber Pass. Trecură fără piedici de mai multe baraje ale poliţiei pakistaneze, apoi frontiera, până când ajunseră în tabăra izolată în vârful muntelui. Corturile şi clădirile erau construite din materiale rezistente. Jaafar avusese norocul să locuiască într-una dintre acestea. În timpul nopţii, frigul îţi pătrundea în oase. De-abia acolo au început treburile serioase: trageri cu arme Kalaşnikov şi cu grenade, mânuirea materialelor explozibile, neutralizarea adversarului. Instructorii erau fie afgani, care vorbeau puţin araba, fie pakistanezi.

Jaafar se antrena cu entuziasm. Într-o zi, instructorul i-a anunţat că aveau să treacă o probă adevărată ca să-i poată departaja pe luptătorii adevăraţi de cei slabi. Au fost aduşi nişte bărbaţi legaţi la ochi şi cu mâinile la spate, afgani de origine. Au fost preveniţi că erau nişte nelegiuiţi, soldaţi ai comandantului Massoud, duşmanul lui Hekmatiar. Atunci instructorul întinse cuţitul primului recrut.

— Omul ăsta l-a trădat pe Allah prin purtarea lui fără credinţă. Ai fost ales să-l execuţi. Dă-i drumul!

Recrutul luă cuţitul şi se apropie de prizonier. În ciuda învăţăturilor teoretice, lovitura de-abia îi atinse carotida nefericitului care se rostogoli la pământ, implorând milă. Toţi bărbaţii care erau de faţă rămaseră consternaţi, unora făcându-li-se chiar rău. Recrutul desemnat nu îndrăznea să-l mai lovească încă o dată. Atunci, Jaafar a reacţionat din instinct. Ieşise din rând, îşi trase cuţitul de la centură, apoi, cu stânga îl prinse pe prizonier de păr, iar cu dreapta îi tăie gâtul la fel de firesc cum ar tăia o bucată de pâine sau cum le tăia beregata mieilor în măcelăria tatălui său mai de mult. Pe urmă se dădu înapoi ca să nu-l murdărească jetul de sânge care ţâşnea din carotidă. Fără un cuvânt, instructorul înaintă un pas şi îi strânse mâna cu căldură.

— Vei fi un excelent luptător al Jihadului, îi prezise acesta.

În faţa unui astfel de exemplu, ceilalţi recruţi s-au descurcat puţin mai bine. Însă, din cauza neîndemânării lor, fiecare execuţie se transformase într-un măcel zgomotos, cu ţipete de porci înjunghiaţi, cu victime ce se zbăteau sau chiar încercau să

fugă în timp ce li se scurgea tot sângele. Când ajunseră la ultimul, instructorul se întoarse din nou spre Jaafar.

— Arată-le cum se omoară un necredincios!

Marocanul nu se lăsă rugat. Cu o încetineală calculată, plimbă lama ascuţită pe gâtul victimei şi o înfipse brusc până la coloana vertebrală. Aceasta nici nu avu timp să zică pis. Jaafar explicase apoi cum trebuiau tăiate coardele vocale. Recompensa sosi pe dată.

— De acum înainte tu vei conduce antrenamentele, hotărâse instructorul. Eşti cumva un „Hadjii[13]"?

Spre marea lui ruşine, Jaafar fu nevoit să mărturisească adevărul. Nu făcuse încă pelerinajul la Mecca din lipsă de mijloace materiale, dar ar fi meritat acest titlu de recunoştinţă, într-adevăr, visa să ajungă acolo.

Antrenamentul durase două luni. Jaafar îi tăiase beregata chiar şi unei femei care furnizase informaţii duşmanilor lui Hekmatiar.

Reîntors la Peshawar, Jaafar Benkiran se întâlnise cu persoana care i-a pecetluit pentru totdeauna destinul. La ieşirea din moscheea Mahabat Khan, un bărbat vindea un ziar în limba arabă, *El Ansar,* un organ fundamentalist ce apărea o dată pe săptămână. Jaafar fusese şocat de strălucirea privirii sale. Era un bărbat înalt, foarte slab, cu figură de ascet şi cu o pălărie tot atât de albă ca roba lungă. Au schimbat câteva cuvinte, apoi necunoscutul spuse:

— Eşti marocan? Şi eu sunt. Mă cheamă Brahim, originar din Oujda.

Aşa se explica accentul care semăna cu cel algerian. Discutaseră îndelung, iar Brahim îl conduse pe Jaafar în bazar ca să-l invite la un *kebab*. Conversaţia reveni la Maroc. Stând de vorbă în faţa unei ceşti de ceai, Brahim se înflăcără.

— Pentru noi, credincioşii, ceea ce se petrece în Maroc este o ruşine. În loc să domnească legile Coranului, regele lasă femeile să-şi arate chipurile şi picioarele ca prostituatele. Străinii, evreii şi necredincioşii ne pângăresc pământul. Fraţii noştri sunt hăituiţi, arestaţi şi torturaţi. Trebuie să-i punem capăt acestei situaţii abominabile.

Impresionat de această reprezentaţie, Jaafar aprobase, zicând cu sfială:

— Dar *khai*[14] Brahim, ce putem face? Poliţia este bine

[13] Frate.

[14] Pelerin. Titlu conferit celui ce a făcut pelerinajul la Mecca.

organizată şi puternică, iar poporului îi e teamă.

Brahim se aplecă spre el, şoptindu-i la ureche:

— Tu vei putea face ceva. Am auzit de tine. Te cheamă Gulgudin şi ai Credinţă. Ai putea să mai găseşti câţiva oameni aşa ca tine?

Ameţit, Jaafar se gândise la prietenii lui din vila albă, apoi răspunse fără ezitare:

— Cred că da. Tu cine eşti? Ce faci?

— Am început deja lupta întru Gloria lui Allah, îi răspunse Brahim. Împreună vom forma comandoul „Al Khatib al Maout" prin care îi vom înlătura pe nelegiuiţi, pe spioni şi pe toţi aceia care ne batjocoresc Credinţa.

— Pentru asta avem nevoie de arme…

— Vei avea tot ce-ţi trebuie. Dacă eşti de acord, să ne întâlnim mâine la moschee, *Inch Allah,* îl asigură Brahim numaidecât.

Se despărţiră îmbrăţişându-se cu căldură. Jaafar era mândru că fusese ales numai el dintre atâţia necunoscuţi veniţi din toate colţurile lumii. Chiar în aceeaşi seară, începuse să facă recrutări. Alesese trei tineri marocani din vilă: pe „Rachid", pe „Hassan" şi pe „Youssef".

A doua zi, Brahim consimţi alegerea făcută.

— Acum o să-mi spui numele adevărat, îi ordonă el, ca să te pot căuta peste câteva săptămâni sau în câteva luni. Află-l şi pe cel al omului tău de încredere ca să poţi lua legătura cu ei. Când va sosi vremea, o să vin să te iau, *Inch Allah.*

Jaafar notă numele şi adresa şi se despărţiră din nou. Nu-l mai văzuse deloc în Peshawar. După câteva zile, plecă în Arabia Saudită, apoi reveni în Belgia.

Timpul se scurgea încet. După aventura pe care o trăise, voia acum să-şi reia viaţa de toate zilele. Exaltarea scădea pe zi ce trecea în absenţa veştilor de la Brahim. În final, se convinsese că acesta nu era decât un bun orator şi, în plus, vorbea în numele Islamului.

*

* *

Brahim apăruse după patru luni de la revenirea lui Jaafar în Europa, la moschee. Fundamentalistul îşi abandonase ţinuta islamică, purtând acum un costum fără cravată. Având capul descoperit, se vedea bine ţeasta pleşuvă. Îi zise lui Jaafar cu un zâmbet complice:

— Ce mai face Gulgudin?

Invadat pe loc de fericire, acesta îl strânse la piept gata să-l sufoce.

— Te aşteptam!

— Şi noi suntem gata, îl aprobă Brahim surâzând.

Scoase din buzunar cheia de la maşină şi i-o dădu lui Jaafar.

— Mai încolo ai să vezi parcată o maşina cu număr de Olanda. Actele sunt pe numele tău. Este un Ford destul de vechi, însă va trece neobservat. De îndată ce vă veţi strânge cu toţii, te duci în Maroc, dar treci prin Spania. Ai rude acolo?

— Am, la Meknes.

— Şi ceilalţi?

— Rachid are nişte veri la Marrakech, iar Youssef, la Casablanca.

Brahim aprobă cu un semn al capului.

— E foarte bine. Te vor găzdui. Nu trebuie să te duci la hotel, să nu faci nimic prin care să atragi atenţia.

Jaafar nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

— Ce o să fac acolo?

— Ce am spus noi.

— Dar nu deţin arme.

— Ai să găseşti în maşină două pistoale-mitralieră Skorpio, un Kalaşnikov, muniţie şi grenade. Vei vedea că am aranjat nişte ascunzători în portbagaj. O să ai nevoie de multe bagaje.

— Cum mă descurc la vamă?

Brahim surâse cu subînţeles.

— Vameşii din ţara noastră sunt foarte prost plătiţi. Dacă le dai două sute de drahme, nu vor scotoci prin maşină… Pe urmă te instalezi cu prietenii tăi şi aştepţi instrucţiunile mele…

— Ce instrucţiuni?

— „Al Khatib al Maout”… O să-ţi spun cum vei da lovitura ca să-i bagi în sperieţi pe toţi nelegiuiţii.

— Vei fi şi tu acolo?

— Bineînţeles, numai că s-ar putea să nu ne întâlnim. Este prea periculos. Îţi voi transmite ordinele telefonic.

— Cum?

Brahim scoase din buzunar o bucăţică de hârtie. Pe ea era notat un număr de telefon: (01) 75.92.45.

— Vei suna la acest număr în fiecare zi după Al Maghreb[15], chiar de când ajungi în Maroc. Să nu te descurajezi dacă nu va răspunde nimeni. Într-o bună zi, îmi vei auzi vocea…

[15] Rugăciunea de la ora şase.

— *Whakhkha, khai* Brahim[16].

— Să-ţi mai spun şi altceva, continuă Brahim. Dacă vezi că nu îţi răspund nimic, spui imediat *Bismillah Al Rahman Al Rahim*[17]. Dacă nu îţi răspund pe loc *Al Hamdou Lillah*[18], închizi şi suni din nou a doua zi. Acum hai să ne rugăm împreună pentru ca Allah să fie alături de noi.

Jaafar Benkiran era de-a dreptul subjugat. El, băiatul neîndemânatic şi timid, care, pe deasupra mai era şi şaşiu, fusese ales de acest bărbat elegant, cultivat, credincios până în măduva oaselor, ce părea să beneficieze de putere absolută. Brahim îi puse mâna pe umăr, iar Jaafar avu impresia că era însuşi Profetul.

— *Allah Ikhallik!*[19]

În acelaşi timp îi strecură în mână un plic plin cu bancnote, îndată ce se îndepărtă, Jaafar se grăbi să ajungă la maşină, se aşeză la volan şi o porni spre un loc mai liniştit. Ajuns acolo, deschise portbagajul şi descoperi imediat ascunzătoarea. Armele erau împachetate într-o hârtie uleioasă. În stânga se găseau cele două Skorpio, iar în dreapta, Kalaşnikovul demontat şi grenadele. Parcă maşina într-un loc sigur, apoi se întoarse acasă absolut încântat.

Viitorul i se părea un mare bulevard luminos: cei care îşi riscau viaţa pentru Allah erau recompensaţi întru vecie.

*

* *

După ce traversase esplanada din faţa moscheei Hassan al II-lea, Jaafar merse pe jos pe bulevardul Moulay Ben Youssef, până la intersecţia cu strada Ziraoui, unde erau amplasate nişte cabine telefonice pe care le folosea pentru apelurile sale. Se strecură într-una dintre ele cu sufletul tremurându-i şi îi adresă lui Allah o rugăminte fierbinte ca să se mai liniştească un pic.

De cincisprezece zile, de când se afla la Casablanca, nu mai primise nici o veste de la Brahim. Locuia la verii mai de departe ai lui „Youssef” care îl primiseră cu braţele deschise. „Rachid” şi „Hassan” s-au dus la Marrakech unde stătea familia lui „Rachid”. Ceilalţi doi vor lua legătura prin telefon.

---

[16] Bine, frate Brahim.

[17] În numele lui Allah, atotputernic şi milostiv.

[18] Binecuvântat fie numele lui Allah.

[19] Allah să te aibă în paza lui.

Ca emir al comandoului „Al Khatib al Maout”, Jaafar luase armele cu el şi le ascunse în casa gazdelor sale. Formă încă o dată numărul pe care îl ştia deja pe dinafară. La al doilea apel, cineva îi răspunse:

— *Aiwa?*

Jaafar fu atât de mirat, încât rămase fără grai câteva clipe, apoi rosti propoziţia-cod:

— *Bismillah Al Rahman Al Rahim.*

Interlocutorul îi răspunse imediat.

— *Al Hamdou Lillah,* după care zise repede: văd că ai călătorit cu bine, Gulgudin.

— Tu eşti, Brahim?

Recunoscuse vocea, dar voia ceva mai mult. Interlocutorul lui râse:

— Bineînţeles, te-ai îndoit cumva? A mers totul strună?

— Am făcut aşa cum m-ai sfătuit în privinţa vameşilor. Nu au scotocit prin maşină... Acum aştept...

— Nu vei aştepta prea mult, spuse Brahim. Se apropie ceasul. Eşti cu fraţii tăi?

Jaafar îi explică de ce s-au despărţit, însă Brahim nu-i făcu nici un reproş. Întrebă doar atât:

— Mai ai armele?

— Bineînţeles.

— Sper că nu ai uitat cum funcţionează.

— *Wallah*[20]*,* nu!

— Bine. Sună-mă mâine la aceeaşi oră. Îţi voi spune ce ai de făcut, *Inch Allah!*

După ce ieşi din cabină, Jaafar avu chef să danseze de unul singur. Se opri la o patiserie şi cumpără nişte prăjituri pentru gazdele sale. Era o zi importantă pentru el şi trebuia sărbătorită, întâlni o fată cu privirea insistentă, cu o fustă scurtă şi scuipă în urma ei şuierând printre dinţi:

— *Chikate!*[21]

Nu peste mult timp, aceste nelegiuite vor fi obligate să-şi ascundă chipurile şi trupurile, încetând să-i mai abată pe credincioşi de la calea cea dreaptă.

*

* *

[20] Allah mi-e martor, nu!

[21] Târfă.

Lamia Kattani urca încet treptele vechii clădiri de pe strada Al-Abdani. Câţiva bărbaţi care discutau pe trotuarul de vizavi îi aruncară priviri pline de ură şi o înjurară. Trebuie făcută precizarea că a cam exagerat cu ţinuta ei.

Purta un pulover prea mulat, gata să pocnească sub presiunea pieptului monumental şi o fustă mini, transformată din nişte jeanşi vechi, căreia Lamia îi cususe o bandă din dantelă albă. Era încălţată cu nişte ghetuţe cu toc, înalte până la gleznă, iar părul era strâns într-un coc enorm. Se machiase cu creion dermatograf şi se dăduse cu ruj fosforescent care îi mărea şi mai tare gura. Cu un gest hotărât, sună la uşa de la etajul întâi. Jawad Benjelloun pândea probabil în hol, căci deschise imediat.

Fata observă mişcarea rapidă a unicului său ochi. Arăta şi mai respingător decât îşi amintea ea, aşa neras, vineţiu şi murdar cum era. Îşi plimbă privirea plină de dezgust prin cămăruţa urât mobilată şi cu un covor pentru rugăciune în mijloc. Mut de dorinţă, Jawad închise uşa. E adevărat că nu numai mica pastilă roz contribuise la transformarea arterelor lui într-un torent vijelios. Apariţia apetisantei Lamia, Lolita ce emana atâta senzualitate, îl descumpăni întru câtva pe bărbat. Lamia se proţăpi în faţa lui.

— Ei, hai *Hadj* Jawad, ce-ai amuţit?

Pronunţase intenţionat mai apăsat cuvântul *Hadj*. Acesta reuşi să murmure câteva vorbe fără înţeles. Ieşise din scenariul pe care îl cunoştea. Avea un singur gând: să atingă cât mai grabnic această torţă provocatoare ce stătea dinaintea lui. Unicul său ochi clipea ca un far ieşit de sub control şi făcu un pas spre ea, atingând cu mâna puloverul alb. De-abia îşi înfipse degetele în carnea elastică a fetei că se şi descărcă psihic. O împinse pe Lamia înspre pat. Uită de covorul pentru rugăciune. Unei diavoliţe ca ea trebuia să-i ofere confort…

Lamia se lăsă pe pat. Jawad nu mai ştia pe unde s-o pipăie; când pe sâni, când pe coapse şi sufla ca o locomotivă uzată, începu s-o pipăie frenetic pe sub fustă, smulgându-i slipul şi se aruncă asupra ei ca un bolnav. Cu nasul înfundat în pântecele prăzii sale, nu putea vedea expresia plină de dezgust de pe figura Lamiei. Când îşi scoase puloverul alb descoperindu-şi pieptul impunător, se înghesui în pântecele ei dezgolit. Din păcate, Jawad nu mai avu timp să se bucure de acest spectacol.

Cu frumoasele ei unghiuţe roşii, Lamia îşi zgâria sânii. Mărgeluţe rubinii de sânge îi apărură imediat pe pielea albă ca

laptele. Jawad rămase înmărmurit. Ea îşi văzu de treabă în continuare, striindu-şi coapsele cu dâre lungi sângerânde, apoi, înainte ca Jawad sa se poată apăra, îi scrijeli adânc obrajii, trântindu-i ochelarii şi dezvăluind ochiul alb şi inert. Îşi termină opera sfâşiindu-i cămaşa.

Complet zăpăcit, Jawad se clătină. Zgârieturile îl ardeau îngrozitor. Se aplecă să-şi ridice ochelarii de jos. În acest timp, Lamia înşfacă bikinii de pe podea şi începu să-i rupă cu gesturi energice ţipând cât o ţinea gura.

— Opreşte-te, ticălosule! Nu mai vreau! Mă doare! Nemernicule! Câine!

Vocea ei blândă de obicei şi abia auzită se transformă în urlete stridente. Se năpusti spre uşă, zburlită, plină de zgârieturi sângerânde, cu ochii cât cepele. Jawad sosi la timp ca s-o împiedice să iasă pe palier. Cuprinzând-o cu braţele amândouă, reuşi s-o îndepărteze de uşă şi se aşeză înfricoşat în faţa ei. Lamia se duse la fereastră. Bărbatul avu impresia că-i va crăpa inima în piept. Dacă o va auzi tot cartierul, nu va mai putea salva absolut nimic. Se aruncă peste ea şi se prăbuşiră pe podeaua murdară.

— Ce-ai păţit! gemu el. Ce te-a apucat?

Stăteau cu obrajii lipiţi unul de celălalt. Lamia scuipă apoi cu sete obrazul vineţiu.

— Ai încercat să mă violezi! Mă voi duce la poliţie! Or să vadă zgârieturile. Eşti un câine! Un nenorocit. O să sfârşeşti ca Tabet!

Toată lumea cunoştea povestea comisarului de poliţie condamnat la moarte pentru că violase nişte studente.

Buimăcit, Jawad nu înţelegea ce-i cu el.

— Nici măcar nu am încercat să te violez! protestă el.

Avea impresia că trăieşte un coşmar. Privirea răutăcioasă a Lamiei îl sfredelea.

— Dovedeşte! Le voi spune că mi-ai cerut să vin la tine ca să discutăm despre religie, dar că te-ai năpustit asupra mea. Voi jura pe Allah.

— Ascultă, făcu Jawad împăciuitor, îţi dau bani. Toţi banii pe care îi am. O mie de drahme.

Lamia îi aruncă o privire dispreţuitoare. În ciuda spaimei sale, el îşi zise că n-a văzut în viaţa lui o fată atât de fermecătoare.

— N-am nevoie de banii tăi. Pot să câştig de zece ori mai mult numai în cinci minute, dacă vreau!

— Atunci, ce doreşti? gemu el.

Lamia îi zâmbi cu cruzime.

— O să-ţi spun. Dacă nu eşti de acord, dau fuga la poliţie *imediat.*

Capitolul VII

Jawad „Hadj” Benjelloun îşi pipăia cu delicateţe zgârietura adâncă ce pleca de lângă ochiul drept şi se oprea în colţul gurii. Furia fetei nu-l iertase nici pe el. Se întorsese din nou în cafeneaua *Saft*, în colţul străzii Hassan al II-lea, stând în faţa unei ceşti cu ceai de mentă. Era asurzit de zgomotul circulaţiei, de strigătele şi chemările negustorilor ambulanţi şi ale puştilor care se străduiau să câştige şi ei câţiva bănuţi. O căruţă trasă de un măgar costeliv trecu prin faţa cafenelei în care, bineînţeles, nu se aflau decât bărbaţi... Nici măcar târfele nu îndrăzneau să se aşeze pe terasă.

Ziaristul îşi trecu în revistă pentru a suta oară elementele problemei sale. Nu existau decât trei soluţii, dar nici una dintre ele nu era cu adevărat convenabilă. Prima consta în ajutorul pe care i-l va cere „amicului” său Halim, poliţistul de la Securitatea naţională. Poate că nu-l va refuza, însă îi va pune întrebări. Şi încă destule. Or, Jawad nu vedea cum ar fi evitat să discute despre fotografie. De aici vor începe neplăcerile pentru că va fi nevoit să inventeze o poveste pe care acesta nici măcar nu o va crede. Restul îl cunoştea. Îl vor închide într-o celulă şi îl vor tortura până va vorbi. Îşi amintea că văzuse o dată, în comisariatul din cartierul lui, un bărbat lungit pe jos, iar inspectorul Halim Jilali îl călca în picioare. Îi ieşiseră excrementele pe gură...

A doua soluţie era să-i spună despre fotografie persoanei care se afla în ea. Dar ţâţâia de pe acum la gândul că îl vor întreba de ce CIA i se adresase lui cu privire la acest subiect. Putea să se termine foarte rău.

La prima vedere, cea de-a treia soluţie era cea mai atrăgătoare: s-o facă pe mortul în păpuşoi. Ceea ce a şi încercat să facă. Dar această soluţie comporta trei riscuri: primul ar fi că nebuna chiar ar putea sa depună plângere. Odată antrenată această maşinărie judiciară de către cineva sus-pus, nimic nu-l va putea salva pe Jawad. Din când în când, puterii îi plăcea să aducă exemple bune ca să-i demonstreze poporului cât era de protejat... Nici măcar contractul semnat cu Securitatea naţională nu-l putea apăra.

Un Renault alb aparţinând Siguranţei naţionale trecu prin dreptul cafenelei cu viteză mică. Jawad crezu că i se face rău. Avea la dispoziţie doar câteva ore ca să-şi rezolve problema. Se ridică, lăsă câteva monede pe masă şi se îndreptă către staţia de autobuz. Trebuia să-şi aleagă tabăra şi asta cât mai repede. Dacă Allah îl va ajuta, atunci va reuşi să iasă cu bine, altminteri…

Autobuzul care ducea în piaţa Mohammed Zerktoumi sosi în staţie şi se urcă în el, apoi se aşeză lângă o tânără provocatoare. Se simţea atât de rău încât nici nu o observă.

*

* *

Al Bustane era cea mai veselă cafenea de pe bulevardul Omar Ibn Khattab, foarte aproape de facultatea de Drept şi de campusul universitar. Jawad Benjelloun inspectă terasa şi îl reperă imediat pe omul căutat. Stătea singur la o masă de pe trotuar şi observa trecătorii sau mai degrabă trecătoarele, pâlcurile de studente care se fâţâiau în sus şi în jos pe bulevard. Cei doi bărbaţi schimbară priviri grăbite.

Cu două ore mai devreme, Jawad dăduse un telefon discret folosind un cod extrem de simplu.. Avu loc o convorbire „deschisă” care putea fi ascultată fără să aibă consecinţe supărătoare. Acest apel simplu era semnul convenit pentru întâlnirea de la *Al Bustane*, întotdeauna la aceeaşi oră. Aici l-a întâlnit Jawad pe corespondentul său. Avea aceeaşi ocupaţie ca şi el: „pescuitul”. Lucrul acesta i-a apropiat şi, când au descoperit că aveau aceeaşi ocupaţie, întâlnirea lor s-a transformat într-o relaţie trainică şi fructuoasă.

Al Bustane era locul potrivit pentru întâlnirile lor. De fiecare dată când Jawad avea de transmis o informaţie „clientului” său, dădea un semn de viaţă.

Bărbatul chel se ridică şi se îndreptă fără grabă spre cafenea. Jawad aşteptă două, trei minute, pe urmă se ridică şi se duse la toaletă. Celălalt îl aştepta acolo.

— Ce mai faci, Jawad? îl întrebă acesta.

Vorbea aproape fără să-şi mişte buzele. Benjelloun îşi luă inima în dinţi.

— Bine, am să-ţi transmit o informaţie foarte importantă.

— Spune!

Jawad Benjelloun aruncă o privire prin cafenea. Nu se vedea nici un poliţai. Dacă interlocutorul său ar fi fost urmărit, curcanii ar fi rămas în stradă.

— Grăbeşte-te, se răsti chelul. Ştii că este periculos să fim văzuţi împreună. Pentru tine…

— Americanii au venit la mine cu o fotografie de-a ta. Voiau să te identific…

Celălalt îi zâmbi amuzat.

— Poţi să le spui cine sunt. Au o groază de fotografii de-ale mele. La fel şi marocanii. Nu este grav. De ce s-ar interesa americanii de mine?

Jawad Benjelloun îşi înghiţi saliva cu mare greutate.

— Nu e numai atât, Mochran. Nu erai numai tu în fotografie.

— Fii mai explicit.

Jawad îi explică. Ochii interlocutorului său ajunseră doar o linie fină şi avea impresia că inima îi bătea să-i spargă pieptul. În meseria lor nu prea erau ocrotiţi de soartă. Cine era imbecilul care făcuse această fotografie tocmai la celălalt capăt al pământului? Dacă şi-ar fi dat seama, i-ar fi tăiat gâtul numaidecât. Dar răul se produsese, iar el trebuia să acţioneze. Reuşi să-şi aşeze mâna pe umărul interlocutorului său.

— *H'bib Dial*[22]; ai făcut bine că m-ai pus în gardă… îţi sunt recunoscător.

Vocea îi era atât de blândă, încât se simţi mai liniştit, însă degetele prietenului său se înfipseră adânc în umărul său.

— Când te mai întâlneşti cu americanul?

— Mâine.

— Unde?

— La moscheea Hassan al II-lea. Pe înserate.

— Bine. O să-i dăm o lecţie. Iată ce o să faci tu.

Jawad ascultă cu atenţie instrucţiunile, apoi întrebă cu teamă:

— Dar eu voi avea probleme?

— Nu, îl asigură interlocutorul său. După întâlnire, ne vom ocupa de tine. O să te punem la adăpost. Acum trebuie să plec. Tu rămâi aici. Poimâine, *Inch Allah,* ne vom întâlni tot aici, la aceeaşi oră.

— La aceeaşi oră, *Inch Allah,* repetă ascultător Jawad, uşurat în acelaşi timp.

Până la urmă, întâlnirea a decurs mai bine decât prevăzuse. Interlocutorul lui se purtase cu loialitate. Aşteptă încă puţin, apoi se duse pe terasa cafenelei. Celălalt se făcuse deja nevăzut.

*

* *

[22] Dragul meu, scumpule.

Lamia Kattani era mereu la fel de strălucitoare în taiorul ei cu fusta foarte scurtă care îi descoperea trei sferturi din coapse. Ciorapii închişi la culoare îi ascundeau forma picioarelor. Aşa cum stabiliseră, ea îl sunase pe Malko la două ca să fixeze întâlnirea pentru ora şase. Tolănită într-un fotoliu din hol, în faţa lui Malko, ea îi povestea cum a decurs întrevederea cu Jawad şi concluzia: avea întâlnire cu el la moschee a doua zi.

— Eşti mulţumit? îl întrebă ea, terminând dintr-o înghiţitură *Cointreau Caipirinha,* lăsând în pahar doar cuburile de gheaţă pe jumătate topite. Mi-a promis că o să-ţi spună cine e bărbatul din fotografie.

— Foarte bine. Sper să vină.

— Va veni, zise ea, îi e frică.

Un poliţist în civil care bântuia întruna prin hol începu să le dea târcoale. Cu siguranţă că o luase pe Lamia drept o stricată. Or, la *Hyatt* târfele nu erau primite.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc? o întrebă Malko atunci când ea se ridică.

Lamia îi adresă un surâs încântător.

— Dacă ne vom revedea, îţi voi spune eu.

Tânăra se îndepărtă traversând holul şi legănându-şi foarte tare şoldurile, apoi dispăru în Honda ei albă. Lui Malko nu-i venea să creadă că se lăsase cel puţin pipăită de scârbosul de Jawad.

*

* *

Mochran Hattab alerga cu paşi mărunţi pe bulevardul Zaers, suflând din greu. Ca în fiecare seară, îşi postase peste tot îngerii păzitori, prea leneşi ca să alerge cot la cot cu el. Cu coatele lipite de trup, mintea îi funcţiona mai repede decât se mişcau picioarele. Povestea asta cu fotografia putea provoca un cataclism. Şi asta, fără să fi comis nici o greşeală…

Acum că focul a fost aţâţat, nu-l mai putea stinge în vecii vecilor. În ciuda tuturor precauţiilor, americanii tot îi vor da de urmă într-o bună zi. Dacă acest lucru se va produce în următoarele luni, consecinţele nu vor fi chiar atât de grave. Însă pentru moment, treaba este mult mai serioasă. Deci trebuia să câştige timp cu orice preţ.

Cabina telefonică se găsea la mai puţin de o sută de metri, încetini, trase adânc aer în piept şi se lăsă pe vine supraveghind împrejurimile. Nu era nimeni. De departe, nu putea fi zărit.

Soneria îl făcu să tresară. Lăsă să sune de două ori, apoi ţâşni

în cabină şi smulse receptorul. Ascultă fraza cod şi răspunse imediat. În fond, era un test excelent. Avea să vadă rezultatul antrenamentelor de la Peshawar. Convorbirea dură aproape douăzeci de minute. Nu trebuia să lase nimic la voia întâmplării. Cea mai mică încurcătură ar fi produs o catastrofă.

După ce închise, se simţi ma liniştit. Plecă încet, încercând să nu se mai gândească la nimic. În orice caz, se simţea ca un ţap priponit de un ţăruş.

*

* *

Malko îşi parcă maşina pe bulevardul Marrakech, exact în faţa intrării în Ambasada americană. Stanley Hurd îl aştepta.

Şantajul exercitat de savuroasa Lamia părea să fi funcţionat, căci Jawad Benjelloun a cedat pentru a câştiga câteva ore sau să capete unele dispoziţii. Şi Malko îşi luase câteva măsuri de prevedere... Dacă au fost în stare să elimine un avion cu patruzeci şi patru de persoane la bord ca să evite identificarea bărbatului din fotografie, atunci Malko îşi risca viaţa ducându-se la această întâlnire. Fie şi în plin Rabat, într-un loc supravegheat în permanenţă de poliţie... Stanley Hurd îl aştepta în camera de siguranţă. Era foarte tulburat.

— Am avut dreptate, zise el triumfător când ajunseră în birou. Este inutil să te duci la Marrakech.

— Aş fi mai mulţumit dacă nu m-aş duce la acea întâlnire periculoasă cu mâinile goale.

— Cum adică?

— Nu sunt de-ajuns patruzeci şi patru de victime? Am nevoie de o armă.

Chipul lui Stanley Hurd se întunecă.

— E dificil, nu pot să-mi asum o asemenea răspundere. Marocanii sunt foarte susceptibili în privinţa asta. O să sun la Langley. Sper să primesc răspunsul la timp, acolo e doar şase dimineaţa.

— Şi eu sper, zise Malko cu răceală. Altfel nici nu mă duc.

Americanul tresări.

— Cred că glumeşti! Identificarea lui Brahim este importantă...

— Şi viaţa mea la fel, răspunse Malko. Dar dacă ţii cu tot dinadinsul, nu te voi împiedica să te duci tu în locul meu.

Stanley Hurd făcu gestul lui obişnuit. Luă pachetul de Lucky Strike de pe birou şi îşi aprinse o ţigară.

— Nu e treaba mea, replică el.

— Nici eu nu vreau să mă sinucid. Nu am deloc încredere în Jawad Benjelloun. A cedat prea uşor, este un lup pervers.

Stanley Hurd trase un fum lung, apoi suspină agasat şi se ridică.

— Bine, aşteaptă, mă duc să văd ce pot face.

Ieşi din birou lăsându-l pe Malko singur. După un sfert de oră, se întoarse cu un pistol automat Beretta 92 învelit într-o cârpă.

— L-am împrumutat de la unul dintre marinarii de la Securitate, îi explică el. Dar fără prostii, că n-o să te pot scoate de la închisoare dacă omori vreun marocan.

Malko luă arma şi o puse la centură.

— În general se mai întâmplă să ieşi din închisoare, dar, din câte ştiu eu, din mormânt nu a ieşit nimeni până acum, în afară de Iisus...

*

* *

Noaptea se lăsase de tot când Malko traversă esplanada din faţa moscheei Hassan al II-lea. Reflectoarele luminau faţada şi minaretul. Enormele uşi din bronz erau date în lături permiţând accesul a sute de credincioşi care veniseră pentru ultima rugăciune a zilei. După ce şi-au pus încălţările, s-au răspândit în toate părţile. Malko privi în jurul lui. Mai mulţi poliţişti în uniformă stăteau acolo; cei în civil care erau mai greu de reperat nu se mai puneau la socoteală. Dar nici urmă de Jawad Benjelloun. Se apropie de intrarea în sala de rugăciune şi încercă să se uite înăuntru. Era prea întuneric.

Se întoarse şi coborî spre intrarea în sala îmbăierii. Acolo zări în penumbră silueta masivă a informatorului de la CIA. Se apropie de el pe nesimţite şi îi şopti:

— Jawad?

Jawad Benjelloun se întoarse. Recunoscându-l pe Malko, spuse cu voce tremurătoare:

— Veniţi, am văzut nişte oameni de la Siguranţă. Nu trebuie să rămânem aici.

Se îndepărtă repede, ajungând pe esplanadă. O luă pe scurtătură spre scara ce ducea la drumul care se intersecta cu faleza. Brusc, Jawad o luă la dreapta şi dispăru.

Capitolul VIII

Oprit la baza scării, Malko se chinuia să distingă ceva prin întuneric. Extremităţile esplanadei nu erau luminate de reflectoare, în faţa lui, drumul dintre zidul ce delimita parcarea, în stânga, de balustrada dinspre mare, în dreapta, era absolut pustiu. Avea impresia că Jawad Benjelloun se făcuse nevăzut ca un personaj din Aladin. Noaptea se lăsa repede, reducând din ce în ce mai mult vizibilitatea… Deodată, auzi o voce care îl strigă:

— Domnule Malko!

Vocea venea dintr-un ungher întunecat, de undeva din dreapta lui. Înaintă în acea direcţie şi descoperi cheia misterului. Ceea ce îi păruse un ungher era în realitate intrarea într-o galerie deschisă înspre mare care dispărea sub esplanada cu ziduri înalte de aproximativ douăzeci de metri de care se spărgeau valurile. Marocanul stătea la intrarea galeriei şi îi făcea cu mâna. Îl aştepta.

— Veniţi pe aici. Din locul acesta nu putem fi văzuţi, spuse Jawad.

Nu se auzea decât zgomotul făcut de valuri. Fără să aştepte răspunsul lui Malko, marocanul intră în galeria în care sufla vântul din larg. Acum se găseau exact sub esplanadă, absolut neobservaţi din afară. Malko îl ajunse pe Jawad Benjelloun şi îl prinse de braţ. Cu simţurile trezite, el scruta întunericul ce se întindea în faţa lui. Dâra subţire de lumină care pătrundea prin deschiderile dinspre mare nu ajungea ca să lumineze galeria. Nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luase această întâlnire.

— Staţi pe loc! îi ordonă el.

Marocanul îi dădu ascultare şi se întoarse încetişor. Era prea întuneric pentru ca Malko să-i poată distinge chipul, însă un miros acrişor îi izbi nările. Jawad Benjelloun asuda. Malko îi arătă o cavitate întunecată ce se afla în spatele lui.

— Unde duce?

— Nicăieri, spuse marocanul. Se înfundă puţin mai încolo. Să stăm liniştiţi.

O duhoare de excremente, de urină şi de putreziciune urca din fundul galeriei. Nu era prea agreabil aici.

— Să ieşim, propuse Malko, nu-mi place locul ăsta.

Jawad nici nu se clinti. Malko înţelese că trebuie să folosească metodele de forţă majoră. Smulgând pistolul de la centură, îl aţinti asupra informatorului de la CIA.

— Hai să plecăm de-aici!

Marocanul rămase nemişcat, fără grai. Ceva îi provoca şi mai multă teamă decât arma lui Malko. Se întoarse. În spatele lui nu era nimeni. Vuietul valurilor crea un zgomot de fond, înăbuşind sunetele cele mai slabe.

— Cine este bărbatul din fotografie? îl întrebă Malko renunţând să-l oblige să se mişte. Ai promis că o să-mi spui. Dacă refuzi vei avea mari neplăceri.

Mut ca un peşte, Benjelloun părea că nici nu observă pistolul aţintit asupra lui. Malko nu se dădu bătut.

— Ţi-am spus că o să primeşti o primă de cinci mii de dolari. Asta înseamnă cam patruzeci de mii de drahme. E o sumă frumuşică.

Atunci se petrecu un lucru straniu. Jawad îşi dădu capul pe spate şi slobozi un sunet strangulat. Fără ca Malko să fi auzit sau să fi văzut ceva, lama unui pumnal apăru dintr-o dată în gâtul marocanului, ţinut parcă de o fantomă. Îngrozit, Malko văzu cum pătrunde în carnea flască a lui Jawad. Apoi dispăru şi două jeturi de lichid întunecat ţâşniră spre ieşire, descoperindu-i rana roşiatică. Capul era detaşat de trup, ţinându-se doar în câteva vertebre cervicale.

Îngrozit, Malko avea impresia că asistase la spectacolul unui magician. Pistolul nu-i fusese de nici un folos. Cadavrul marocanului îi bloca trecerea. Imediat se prăbuşi cu un gâlgâit hidos, iar capul îi căzu pe piept. Malko deschise larg ochii încercând să străpungă întunericul. Ţinea arma îndreptată spre văgăuna neagră din faţa lui. Nu era nici ţipenie de om.

Totul părea halucinant. Ca şi cum o fantomă i-ar fi tăiat gâtul marocanului. Malko se dădu înapoi cu pistolul îndreptat înainte şi auzi un zgomot în spatele lui. Se întoarse, nu remarcă prezenţa nimănui, dar ghicea că se află cineva acolo…

Stătea cu spatele lipit de zid, iar pulsul se acceleră vertiginos. Dacă se îndrepta spre ieşire, lăsa în urma lui acel „ceva” care îi tăiase gâtul lui Jawad. Dacă se dădea înapoi, risca să fie asaltat de aceia care, după toate aparenţele, voiau să-l surprindă pe la spate. Căzuse într-o capcană organizată după tot tipicul.

*

* *

Ghemuit pe solul argilos al galeriei, Jaafar Benkiran îşi pândea adversarul. Inima îi bătea regulat şi nu-şi mai încăpea în piele de satisfacţie. Execuţia lui Jawad fusese perfectă, după toate regulile, o adevărată tăiere a gâtului „hallal”. Cei ce îi vor descoperi cadavrul vor şti că asasinul poartă semnătura unuia dintre luptătorii Credinţei Adevărate. Acum îi venea rândul americanului.

Îmbrăcat din cap până în picioare într-o salopetă neagră, cu cagulă pe cap şi cu obrajii vopsiţi cu cremă de ghete, ştia că nu poate fi văzut, lucru ce era în dezavantajul adversarului. Cei doi complici ai lui, „Rachid” şi „Hassan”, purtau aceeaşi salopetă pe care o îmbrăcaseră după ce au intrat în galerie. Fireşte că ele nu-i apărau de gloanţe, însă prezenţa lor putea distrage privirile duşmanului fiind în imposibilitate să-i ochească.

„Rachid” şi „Hassan” se găseau acolo sub acoperire. Primiseră ordin să nu tragă decât dacă americanul voia să fugă deschizând focul asupra lor. Ca şef al comandoului „Al Khatib al Maout”, Jaafar îşi rezervase dreptul să-i taie el însuşi beregata. Ciuli urechile. Bărbatul pe care se pregătea să-l omoare stătea nemişcat la trei metri de el, învăluit de întuneric. Îi zărise arma, deci trebuia să fie atent. Nu-i tăiau gâtul unui biet mieluşel, ci unui leu fioros. Allah i-a dat o recompensă mult mai bună.

Începu să se târască centimetru cu centimetru, într-o linişte absolută. Când venise, mai întâi curăţase solul galeriei de pietricelele colţuroase sau de gunoaie. Zgomotul valurilor care se izbeau de parapet acoperea scârţâitul abia auzit al înaintării sale. Trebuie să fi avansat un metru. Pe urmă, avea să arunce asupra adversarului pumnul de pietre pe care le pregătise dinainte. Acesta se va întoarce, crezând că este atacat. Dintr-un singur salt, Jaafar îi va tăia beregata. Era o lovitură învăţată în Afganistan ca să poată scăpa de o santinelă. S-a antrenat îndelung pe ţinte vii, de aceea era atât de sigur pe el.

Odată treaba terminată, el şi complicii lui vor lepăda salopetele şi se vor întoarce acasă. Trupurile vor fi descoperite abia a doua zi, sau poate chiar mai târziu.

Cu privirea fixată pe silueta slab luminată, acesta se lansă în linie dreaptă. În câteva secunde sângele victimelor sale, „nelegiuitul” şi „necredinciosul”, se va amesteca pe lama cuţitului.

*

* *

Malko simţea cum îi bate inima tare de tot. Făcu ochii mari, dar tot nu vedea nimic. Cu toate astea, Jawad Benjelloun nu se sinucisese. Corpul zăcea de-a curmezişul în galerie. Cu spatele lipit de zid, Malko nu îndrăznea să se mai mişte.

Începu să se deplaseze milimetru cu milimetru ca un crab, privind când în spate, când înainte. Era transpirat tot. Cu degetele crispate pe crosa pistolului Beretta şi pe trăgaci, pândea cel mai mic zgomot ce i-ar permite să observe poziţia adversarilor săi. Brusc i se păru că zăreşte un obiect mai întunecat înspre gura galeriei. Se întoarse pe loc şi, fără să se gândească, trase două focuri de armă. Fiindcă galeria avea coturi, gloanţele nu se puteau rătăci în afara ei. Zgomotul îl asurzi, iar lumina pe care au făcut-o când au ţâşnit de pe ţeavă era prea slabă şi de prea scurtă durată ca să-şi poată zări adversarii. Ori visase el, ori ei stăteau tupilaţi la pământ.

Un zgomot extrem de slab produs lângă cadavru îl puse în gardă. Întinse braţul căutând ţinta şi „simţi” mai mult decât văzu silueta întunecată care ţâşni de pe sol avântându-se în direcţia lui. Auzi un scrâşnet metalic, ca de cuţit ascuţit, iar pistolul îi fu smuls din mână. Lama din oţel care şfichiui aerul lovise înălţătorul armei. Cu indexul crispat pe trăgaci, Malko apăsă şi auzi glonţul ricoşând în zid.

Totul se petrecu cu viteza luminii. Îşi dădu seama că bărbatul care îi tăiase beregata lui Jawad încercase să-i facă şi lui de petrecanie. Dacă ţeava armei sale nu i-ar fi deviat lama cuţitului, aceasta i-ar fi pătruns imediat în gât. Se uită pe jos ca să-şi găsească pistolul. Era imposibil să-l zărească pe întuneric. Avea la dispoziţie doar câteva secunde ca să acţioneze. Celălalt avea s-o ia de la capăt dintr-o clipă într-alta. Dar nu ştia că nu mai avea pistolul şi pândea momentul potrivit. Pentru Malko răgazul era prea scurt. Fără armă nu avea nici cea mai mică şansă să se lupte cu unul sau cu mai mulţi agresori. Nu putea nici să înainteze, nici să se retragă.

Privirea i se opri pe pata luminată a deschizăturii dinspre mare. Valurile se spărgeau la doisprezece metri mai jos, ceea ce echivala cu o clădire cu cinci etaje. Malko luă subit o hotărâre. Merse înainte. Cu un avânt plin de disperare, se desprinse de sol plonjând ca şi cum s-ar fi aruncat pe fereastră.

Mii de gânduri i se învălmăşeau în minte timp de două sau trei secunde, cât dură căderea. Orbit, nu vedea înaintea ochilor decât întuneric. Chipul Alexandrei îi trecu prin faţa ochilor în timp

ce încerca să aterizeze vertical. Şocul resimţit în contact cu suprafaţa apei fu atât de violent, încât avu impresia că impactul s-a produs cu o suprafaţă de beton. Apoi se scufundă pe jumătate inconştient. Apa rece a mării îl făcu să-şi vină în simţire. Ochii îl usturau iar gâtul îl ardea datorită apei înghiţite atunci când căzuse în mare. Plămânii erau pe punctul să explodeze, însă rezistă tentaţiei să deschidă gura. Hainele îl stânjeneau, dar încercă din răsputeri să dea din mâini şi din picioare ca să iasă la suprafaţă. Avea senzaţia că se afla la zeci de metri în adâncuri.

Cu buzele strânse, ţinându-şi respiraţia, îşi croia drum prin masa întunecată a lichidului care părea că nu se mai sfârşeşte. În clipa în care simţea că plămânii erau pe cale să explodeze, străpunse cu capul suprafaţa apei. Deschise gura şi dădu aerul afară. Înghiţi o cantitate egală de lichid şi de aer, scuipă, apoi se înecă încercând din greu să înoate. Hainele îmbibate cu apă îl trăgeau la fund. Zări în depărtare nişte luminiţe, iar printre valuri o dragă ancorată cam la un kilometru de ţărm.

Un talaz îl proiectă înainte şi îl izbi cu violenţă de un parapet tare: era zidul care înainta în mare. Încercă cu disperare să se agaţe de el, dar căzu înapoi, înghiţind la fiecare mişcare câte o gură de apă sărată. Peretele era alunecos ca o savonieră. Nu putea să se caţere pe alt val. Malko plonjă pe sub el ca să evite coliziunea cu stâncile lipicioase.

Mai întâi trebuia să se îndepărteze. Cu preţul unor eforturi enorme, reuşi să ajungă la zece metri, acolo unde marea era mai liniştită şi începu să înoate paralel cu zidul negru care se ridica la stânga având o înălţime impresionantă. Haina se rupse şi îl deranja. Se debarasa de ea, dar realiză imediat că-şi pierduse pantofii. Respira anevoie, îl dureau toţi muşchii, în schimb, era în viaţă.

Felinarele luminau digul care i se părea la o depărtare de ani-lumină. Se întreba dacă va reuşi să ajungă la mal. Îşi aminti de o plajă îngustă la care putea să ajungă mai uşor, dar nu ştia dacă va reuşi.

Ridică puţin capul în direcţia esplanadei, dar nu zări pe nimeni. Marginile aveau o lăţime de aproximativ doi metri şi îl împiedicau să se aplece. Frigul îl cuprinse şi începu să înoate. Nimeni nu-i venea în ajutor. În depărtare vedea maşinile care se plimbau pe faleză. Nu avea rost să strige fiindcă apelurile sale nu se auzeau decât la câţiva metri, înăbuşite de zgomotul valurilor care se spărgeau de zid.

Încet, încet, muşchii zdrobiţi în cădere începură să se contracteze. Epuizat, izbit de valuri, deranjat de hainele care mai rămăseseră pe el, înainta anevoie. Deodată, simţi un junghi ascuţit în pulpa stângă, ca urmare a unei întinderi mai violente a picioarelor şi trase un chiot. Toţi muşchii erau contractaţi ca o gogoaşă enormă. Nu putea să îndoaie genunchiul căci durerea era atroce. Încovoiat de crampe, începu să-şi maseze zona sensibilă centimetru cu centimetru. Un val îi trecu pe deasupra capului, încât avu senzaţia că se va îneca aruncat de colo-colo ca un dop rătăcit pe ape. În fine, cârcelul îl mai lăsă un pic, durerea scăzu şi reuşi din nou să-şi mişte piciorul. Începu să înoate.

Ţărmul părea mai îndepărtarea niciodată. Frânt de oboseală, înainta practic stând în picioare. În sfârşit, tălpile atinseră nisipul şi atunci ştiu că era salvat... încă cinci minute de efort şi se va prăbuşi pe nisipul rece al plajei. Îi trebui mai bine de un sfert de oră ca să se pună pe picioare. Îi clănţăneau dinţii din cauza hainelor ude şi reci. O durere atroce îi străbătu glezna stângă care probabil era deplasată. Urechile îi vâjâiau, ochii îi ardeau. Efortul depus ca să urce scara din piatră ce ducea pe faleză i se părea supraomenesc. Deşi se făcuse abia opt şi jumătate, esplanada moscheei era pustie, iar porţile masive din bronz, închise. Singurele fiinţe pe care le zări erau poliţiştii care păzeau intrarea în parchingul subteran, dar se găseau la o distanţă prea mare ca să-i mire aspectul său. Se uită spre intrarea în galeria întunecată unde era să piară, apoi se întoarse şi se îndreptă către maşină. Numai când se văzu la volanul Mercedesului, se simţi în siguranţă, deşi mai dârdâia încă de frig.

Drumul până la Rabat i se păru fără sfârşit. Conducea ca un automat, tot corpul fiindu-i străbătut de o durere difuză. Nu avea chef să se ducă la hotel în starea în care se afla. Cel mai bine era să înnopteze la Stanley Hurd. Americanul ar avea astfel întâietate în aflarea veştilor.

*

* *

— Iisuse Cristoase! Ce-ai păţit?

Stanley Hurd părea sincer îngrijorat. Aziza, servitoarea americanului, venise să-i deschidă lui Malko. Fiind anunţat, Hurd părăsi sufrageria unde mânca împreună cu prietenii şi veni să-l întâmpine.

Cu picioarele goale, cu pantalonii uzi, lipiţi de coapse, cu fâşii din cămaşă atârnându-i pe piept şi cu ochii roşii, nu se putea

spune că Malko arăta prea grozav.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă şeful Centralei CIA îngrijorat.

— Am fost atras într-o cursă, zise Malko. Benjelloun a fost omorât sub ochii mei. Că mă aflu aici, e un miracol.

Îi relată în câteva vorbe ce s-a petrecut. Hurd întoarse capul spre uşa închisă a sufrageriei.

— L-am invitat la masă pe ministrul de finanţe, zise el încet. Vorbim imediat. Vino să stai în camera mea. Fă o baie fierbinte, Aziza se va ocupa de tine.

Pentru Malko urcatul scărilor a fost un supliciu. Avea senzaţia că fusese trecut prin strecurătoare şi că i se înmuiau picioarele. De-abia acum îşi dădu seama că fusese la un pas de moarte. Frânt de oboseală, se aşeză pe pat.

— O trimit pe Aziza, spuse Hurd. Ai grijă de tine. Pe curând.

Malko închise ochii deoarece îi era teribil de somn. De-abia o auzi pe femeie când intră în încăpere. În clipa în care ea începu să-i deschie nasturii de la cămaşă, îşi dădu seama de prezenţa ei. Întredeschise pleoapele iritate de sare şi o zări pe tânăra marocană plăcută la vedere aşa cum era pieptănată cu coc, cu ochelari şi cu fusta înfoiată.

— Lasă-mă să te dezbrac. Domnul Stanley mi-a spus că ai căzut în mare. Trebuie să te încălzeşti.

Ea îl ajută să-şi lepede şi restul hainelor, apoi îl întinse pe pat. Auzi apa curgând în cadă, iar Aziza veni să-l ia şi-l duse în baie. Apa fierbinte îl făcu să ţipe de durere, apoi, treptat se obişnui şi imediat se simţi formidabil. Abia după un sfert de oră se opri din tremurat. Făcuse un fel de şoc anafilactic, ca în cazul unei alergii.

Toţi muşchii îl dureau îngrozitor, mai ales cei ai spatelui şi ai picioarelor… Aziza reveni şi îl ajută să iasă din baie învelindu-l într-un prosop, apoi îl duse în pat.

— Acoperă-ţi ochii cu asta, îl sfătui ea. Este apă de trandafiri.

Îi puse cu blândeţe o compresă binefăcătoare şi rece peste pleoapele roşii şi umflate.

— Mulţumesc, mormăi el.

— O să-ţi fac un masaj, cred că te doare tot corpul.

Începu să-i maseze cu îndemânare muşchii omoplaţilor, iar mirosul înţepător al camforului se răspândi în încăpere. Apa de trandafiri îi mai domolea arsurile pe care le simţea în pleoape, iar mâinile dibace ale fetei îi alungau încet, încet crampele.

— Picioarele, îi ceru ea.

Îngenunche pe pat şi începu să-i maseze glezna stângă,

smulgându-i un ţipăt de durere. Insistă asupra acestui loc, făcând să pătrundă camforul în articulaţie. Mâinile urcară apoi înspre pulpă, acolo unde muşchii erau încă întăriţi din cauza cârcelului. Malko se abţinu să geamă. Durerea îi reveni. Încetul cu încetul, camforul şi masajul îl moleşiră. Adormi fără să-şi dea seama.

*

* *

Visa ceva frumos. Se făcea că se află în castelul din Liezen după o petrecere şi flirta cu invitatele sale. Femeia avea un coc blond enorm şi îngenunchease pe sofa pregătindu-se să-i scoată membrul rigid. După ce făcu acest lucru, se amuza jucându-se cu limba împrejurul lui, fără să meargă mai departe. Era o senzaţie delicioasă, dar frustrantă. Ca să pună capăt acestui joc, îi prinse capul în mâini şi i-l apăsă cu blândeţe. În final, blondina cedă. Tot în vis, îşi simţi sexul afundat într-o gură primitoare. De-abia atunci îşi dădu seama că nu era un vis şi că apăsa cu mâna un cap cât se poate de adevărat... Deschise ochii, dar nu văzu nimic. După câteva clipe, îşi dădu seama că avea compresa pe ei. O îndepărtă. Privirea se încrucişă cu cea a tinerei marocane. Aziza îşi scoase ochelarii şi, ghemuită pe pat, îi administra o felaţie la fel de eficientă ca şi masajul. Privirea vioaie voia să-l asigure că acest lucru făcea parte din tratament.

Malko îşi aşeză compresa la loc, dar nu reuşi să reînnoade visul de adineauri. Realitatea însă era mai presus de imaginaţie. Puţin câte puţin, simţi cum îl subjugă plăcerea. Atinse apogeul şi explodă imediat cu un geamăt de uşurare. Păstră sexul acolo, până când îşi pierdu vigoarea. Simţi apoi gura care îl părăsea şi o auzi pe Aziza şoptindu-i încetişor:

— Cred că ai visat, căci mi s-a întâmplat ceva.

— Am visat, confirmă el ridicând compresa, dar realitatea m-a smuls din vis.

Aziza îşi puse ochelarii, îi zâmbi şi îi aruncă un prosop pe pântece.

— O să-i spun domnului Stanley că te simţi mai bine. Cred că invitaţii au început să plece.

Malko o urmări cu privirea plin de recunoştinţă. De fiecare dată când vedea moartea cu ochii, avea o poftă nebună să facă dragoste. Subconştientul lui reacţionase şi de data aceasta. Aziza nu făcuse decât să culeagă fructul unei dorinţe pe care nu o provocase ea. Acum se simţea totuşi mai bine. Puţin cam năuc, dar cu mintea limpede...

Stanley Hurd apăru şi el după câteva minute cu o sticlă de coniac fin într-o mână şi cu un pahar în cealaltă.

— Asta o să te pună pe picioare.

Malko îşi înmuie buzele în lichidul ca ambra în vreme ce americanul îşi aprinse o ţigară şi se aşeză lângă pat.

— Te simţi mai bine?

— Excelent! răspunse Malko.

Americanul se uită la ceas.

— De-abia e unsprezece. Iau o lanternă şi o armă şi o întindem la Casablanca.

— Jawad a murit, obiectă Malko.

— Trebuie să recuperez pistolul, zise americanul. Şi în plus, poate descoperim unele indicii interesante. Te simţi în stare?

— Merge, recunoscu Malko, în timp ce bea ultima picătură de coniac.

— Ia ce îţi trebuie din garderoba mea şi îmbracă-te, îl sfătui Hurd. Între timp, eu trec pe la ambasadă să împrumut o armă.

Malko începu să se îmbrace. Americanul apăru după vreo douăzeci de minute cu un M 16 învelit într-o pânză.

— Asta e tot ce-am putut găsi…

Din fericire, nu risca să fie oprit datorită plăcuţei cu număr diplomatic. Malko se simţea încă slăbit şi fu bucuros că fusese scutit să conducă el. După toate astea, poate că vor descoperi unele indicii demne de luat în seamă în galeria de la moscheea Hassan al II-lea.

Capitolul IX

Noaptea, moscheea Hassan al II-lea era şi mai impunătoare în mijlocul esplanadei pustii, fiind luminată de zeci de reflectoare. Numai zgomotul valurilor care se spărgeau de parapet tulbura liniştea. Bulevardul Moulay Ben Youssef nu era deloc circulat, înainte să se dea jos din maşină, Stanley Hurd îl întrebă pe Malko:

— A fost o prostie să iau un M 16, nu-i aşa?

— Nu cred că ne-au aşteptat. Poliţiştii care păzesc parcarea se plictisesc şi nu are rost să le trezim interesul.

Ajunseră pe faleza de deasupra plajei unde eşuase Malko. Observând înălţimea zidului esplanadei, se întrebă cum de nu a fost omorât pe loc când s-a avântat de sus. Din fericire, mai exista şi fundul nisipos al mării…

Coborâră treptele ce duceau la galerie. De pe parapet nu puteau fi văzuţi, însă Stanley Hurd mai înaintă câţiva metri şi apoi aprinse lanterna. Fasciculul ei lumină galeria pustie până la cotitură. Înaintară în linişte, simţind amândoi un nod în gât. Zăriră apoi la lumina lanternei un trup ce zăcea pe sol.

Stanley Hurd înălţă lanterna care lumină fundul galeriei ce se afla la vreo zece metri mai încolo. În afară de cadavrul lui Jawad, era pustie. Îngenunche ară lângă nefericitul marocan; mirosul sângelui proaspăt le pătrundea în nări.

Malko scotoci cu băgare de seamă prin buzunarele mortului, pasând obiectele lui Stanley Hurd pe măsură ce le găsea. Treaba merse repede fiindcă nu deţinea mare lucru. Cercetară şi cusăturile, apoi americanul începu să caute Beretta 92, dar în zadar.

Găsiră numai cele trei cartuşe trase de Malko. Asasinii lui Benjelloun luaseră arma. Hurd trase o înjurătură printre dinţi.

— Fir-ar să fie! Va fi sfârşitul lumii!

— Dacă m-ai fi găsit aici cu gâtul tăiat, tot sfârşitul lumii ar fi fost, remarcă Malko cu perfidie.

Americanul nu-i răspunse. Nu mai aveau ce căuta aici. Malko îi aruncă o ultimă privire cadavrului aproape decapitat. Când te gândeşti că totul s-a petrecut sub ochii lui! Fără zarvă. O mângâiere mortală cu o lamă din oţel şi cele două jeturi de

sânge... Era un profesionist în meseria lui. Ieşiră la aer curat, bucuroşi că au plecat din sinistra galerie. Străzile din Casablanca erau pustii, la fel şi autostrada. Omul care le percepuse taxa de zece drahme dormea în picioare. Ajungând la Rabat, Hurd îi spuse lui Malko:

— Încearcă să te odihneşti. Te conduc la hotel. Ne vedem mâine dimineaţă.

*

* *

Soarele strălucitor redase veselia centrului oraşului Casablanca, în pofida caselor prost întreţinute şi a traficului năucitor. Partea asta a aşezării fusese ocupată odinioară de francezi care se îmbogăţiseră. Era un fel de mic Paris. Marocanii care le-au luat locul au lăsat totul în paragină. Nu găseai aici nici măcar un singur magazin elegant.

Cu toate acestea, drumurile, erau pline de Mercedesuri şi de BMW-uri, deşi taxele de import făceau ca preţurile să fie prohibite pentru populaţie. Ţara era săracă, dar plină de oameni bogaţi.

Cele mai modeste maşini BMW costau cam douăzeci de ani de muncă pentru un funcţionar, cu toate că taxiurile erau tot marca BMW.

Jaafar Benkiran stătea la o masă pe terasa unei cafenele de pe bulevardul „A”, vizavi de un talcioc foarte mare şi îşi termina de băut ceaiul de mentă. Toată noaptea fusese mistuit de griji. Deşi primise instrucţiuni precise, aproape că îşi ratase misiunea. Cu siguranţă că trădătorul murise, însă americanul reuşise să fugă, dacă nu cumva s-a înecat. Se agăţă de această speranţă şi cumpără încă din zori un exemplar din *L'Opinion* curios să vadă dacă nu scria nimic despre înec. Nu găsi nici măcar un rând. Nu scria nici despre bărbatul cu beregata tăiată.

Pe căldura asta, cadavrul se descompunea rapid, iar până la sfârşitul zilei, va fi descoperit. Aştepta momentul să-i dea socoteală lui Brahim. Acesta fusese cât se poate de tranşant: cei doi bărbaţi trebuiau să moară. Era voinţa lui Jaafar Benkiran. Ar fi trebuit să prevadă gestul disperat al victimei sale. Mai comisese încă o greşeală. De teamă ca poliţiştii de pe faleză să nu fi auzit împuşcăturile, a fugit împreună cu complicii săi fără să verifice dacă bărbatul ieşise la suprafaţă. Dacă ar fi rămas pe loc, l-ar fi putut surprinde pe plajă, când acesta ieşea din apă. Căută în agendă numărul la care trebuia să sune la ora zece, la Rabat. Era

întotdeauna necesar să facă acest lucru dintr-o cabină telefonică. Cum era încă devreme, o luă pe jos pe bulevardul El Jadida şi folosi altă cabină. Brahim îi răspunse imediat. Jaafar spuse codul, iar interlocutorul îl întrebă fără să-i lase vreun răgaz:

— A mers bine totul, *khai* Jaafar? Nu am auzit nimic la radio.

Jaafar înghiţi cu greutate.

— Nu, *khai* Brahim, mărturisi el. Americanul a scăpat.

— Jawad i-a spus ceva?

— Nu.

— Eşti sigur?

— *Wallah*[23].

Îi povesti „emirului" său cu vocea tulburată cum au decurs lucrurile. Brahim răsuflă uşurat şi îl asigură de îndată ce termină:

— Este îngrozitor, dar nu foarte grav. Te-ai descurcat foarte bine, bărbatul era înarmat şi te-ar fi putut răni sau ucide.

Jaafar îşi dădu seama că nici nu se gândise la acest lucru. Ca orice bun luptător al Jihadului, se simţea invulnerabil.

— Ce trebuie să fac? întrebă el.

— Să-ţi continui misiunea, răspunse Brahim. Nu mai ai nimic de făcut în Casablanca. Du-te la Marrakech împreună cu Youssef. De îndată ce te vei instala, anunţă-mă la ora obişnuită, la alt număr. Se apropie vremea să lovim în nelegiuitori şi în necredincioşi. Allah să te aibă în paza lui.

— *Khai* Brahim, întrebă el cu pocăinţă, nu poţi să-mi spui acum ce lovitură trebuie să dau la Marrakech? Mi-e teamă că nu vom mai putea să luăm legătura.

— *Khai* Jaafar, răspunse Brahim cu voce blândă, imaginează-ţi, – *Allah Ye Hafdhak*[24] – că eşti prins chiar acum… Cine ştie, vreun accident neprevăzut, un denunţ. Poliţiştii din Siguranţa naţională te vor tortura îngrozitor ca să afle cui îi sunt destinate armele pe care le transporţi, nu crezi?

— Aşa este, *khai* Brahim, dar le voi spune că sunt pentru fraţii noştri algerieni, răspunse Jaafar cu fermitate.

— Bineînţeles, dar poate că nu te vor crede. În timp ce te vor tortura în cei mai îngrozitor mod, nu o să poţi da alt răspuns. Asta fiindcă nu ştii nimic…

Jaafar medită câteva clipe la acest adevăr evident.

— Ai dreptate, recunoscu el. Eşti foarte înţelept, *khai* Brahim.

— Dacă ţi se va întâmpla ceva, conchise Brahim, misiunea va

[23] Jur pe Allah.

[24] Allah să te aibă în paza lui.

fi aproape îndeplinită, iar poliţia marocană nu va mai putea lua nici un fel de măsuri… *Inch Allah.*

— *Inch Allah,* repetă mecanic Jaafar.

După ce închise, se îndreptă spre cartierul Am Chok unde locuia.

Era mândru că ascultase de un asemenea „emir”. Nu-i rămânea decât să plece la Marrakech.

*

* *

O linişte apăsătoare domnea, în biroul auster al lui Stanley Hurd, în care plutea fumul ţigărilor Lucky Strike fumate de şeful Centralei CIA din Maroc. Siguranţa naţională găsise cadavrul lui Jawad Benjelloun pe care-l descoperiseră gunoierii. Fiindcă avea legături strânse cu omologii săi locali, americanul aflase mai multe amănunte decât fuseseră transmise la radio.

Jawad Benjelloun era considerat o iscoadă nesigură care sugea de la mai multe oi. DST-ul marocan descoperise cu stupoare că informa, fără ştirea lui şi Direcţia generală de studiu şi documentare şi serviciul care îi făcea concurenţă. Punând la socoteală şi CIA, însemna că avea trei „clienţi”.

— Mai avem şi un al patrulea, conchise Hurd: cel care i-a comandat moartea. Poate că sunt islamişti din Frontul Islamic al Salvării sau din Grupul Islamic Armat. Modul în care a fost lichidat ne face să credem că sunt islamişti.

Malko bău o înghiţitură de ceai de mentă.

— Noi *ştim* că a fost asasinat de islamişti. Ştim şi motivul.

— Sigur că da, aprobă Hurd. Asasinii au legătură cu bărbatul din fotografia din Peshawar, ceea ce ne dă de gândit. Fotografia a fost făcută la mii de kilometri depărtare de Maroc. Nu ştim nimic despre bărbatul pe care îl reprezintă, în afară de faptul că este un fundamentalist marocan. Brahim este în mod cert un pseudonim.

— Jawad Benjelloun este poate a doua persoană ucisă din cauza fotografiei, îşi dădu cu părerea Malko.

Imediat, americanul se încruntă.

— Să nu mai revenim la afacerea asta cu zborul 440. Îmi cunoşti opinia. A fost o crimă pasională.

Malko nu mai insistă şi reveni la crima din ajun.

— Dacă Jawad Benjelloun a vorbit cu ei înainte de a muri, atunci ştiu că documentul se află în mâinile noastre şi că îl putem transmite omologilor noştri marocani.

— Ceea ce am să şi fac, zise Hurd.

— Bineînţeles că nici ei nu-l vor putea împiedica. Deci Brahim nu e vânat de marocani şi cu-atât mai puţin de noi. Se găseşte probabil în Maroc. Altminteri nu-şi dădea atâta osteneală ca să-i elimine pe aceia care ar reprezenta un pericol pentru el. În sfârşit, al treilea element este că Jawad Benjelloun îl cunoştea.

Americanul trase din ţigară cu un zâmbet ironic.

— Sunt de acord cu tine, Malko. În concluzie, avem un profil mai clar al acestui „Brahim”. Este islamist, se află în Maroc, nu este vânat de nimeni, dar are legătură cu Benjelloun.

— În ultimele luni nu aţi aflat nimic despre Benjelloun? îl întrebă Malko. Nu avea nici o legătură cu cei din Frontul Islamic al Salvării sau din Frontul Islamic Armat?

— Acum câtva timp, a fost plecat la Tanger, în Rif. În acel colţişor uitat de lume, se face trafic intens cu arme, mai ales pentru Grupul Islamic Armat. Am examinat toate obiectele găsite în buzunarele lui Benjelloun. Nu avea nici o agendă. Probabil că au luat-o ucigaşii.

— Trebuie să-i interogăm pe membrii familiei.

— Nu-ţi face iluzii. Soţia lui este o grăsană căreia nu-i mai spunea nimic. Chiar şi marocanilor le-a ascuns cât a putut de mult că avea legături cu islamiştii.

— Mai există un element căruia nu i-am dat atenţie, completă Malko. Misteriosul „Brahim” dispune de o logistică importantă, de vreme ce a organizat o crimă la Casablanca. Nu i-am văzut pe agresorii mei, dar erau nişte oameni antrenaţi. Ucigaşi cu sânge rece.

Stanley Hurd, care părea cu adevărat îngrijorat, îşi netezea părul lins.

— Cu siguranţă că e vorba de comandoul „Al Khatib al Maout”, descoperit de John Melrose, complet necunoscut marocanilor şi nouă, implantat în Maroc unde se pregăteşte să comită o serie de atentate... îi voi preveni pe omologii mei din DST, spuse americanul. O să-l sun pe Basri.

Se ridică şi se duse să telefoneze. Convorbirea dură puţin, apoi închise.

— Luăm masa cu Moulay Afouani, al doilea ca funcţie în DST. Îşi doreşte nespus să ne întâlnim.

— Merg şi eu?

— Da. Şi-au dat seama de prezenţa ta aici, iar acest lucru îi nelinişteşte.

— Ce o să-i spunem?

— Totul. În fine, *aproape* totul.

*

* *

Moulay Afouani avea tenul foarte închis, pomeţii înalţi, ochii urduroşi, nasul lung şi, de cinci minute, pufăia ca un porc. Se instalase într-un colţ liniştit de pe terasa restaurantului *Hyatt,* departe de urechile indiscrete. Cunoscându-i gusturile, Stanley Hurd îi comandase din proprie iniţiativă un *Defender.*

Hyatt se număra printre puţinele localuri din Rabat în care un musulman avea dreptul să bea un whisky în văzul tuturor.

Poliţistul marocan puse pe masă fotografia pe care i-o dăduse Hurd.

— Nu cunosc nici un islamist cu această figură. Poate că nu locuieşte în Maroc. Islamiştii *noştri* sunt foarte bine supravegheaţi. Majestatea sa este foarte grijulie în privinţa acestui aspect.

Avea dreptate…

— Aţi întreprins vreo anchetă în legătură cu Jawad Benjelloun?

Omul de la DST se strâmbă plin de dezgust.

— A fost un *zahouali*[25]*.* Lucra pentru toată lumea. Nu cred că deţinea într-adevăr secrete de stat.

— Cu toate astea, ieri i-au tăiat beregata, remarcă Malko. Şi asta numai ca să nu-l recunoască pe omul din fotografie.

Moulay Afouani scutură din cap.

— Aşa credeţi voi, dar poate fi o răzbunare din cauza drogurilor, a banilor sau a moravurilor…

Malko schimbă o privire cu Stanley Hurd. DST-ul marocan refuza să admită că o grupare islamistă periculoasă ar fi putut să se infiltreze în Maroc chiar sub nasul serviciului său. Poliţistul se întoarse spre Malko şi zise în sfârşit:

— Ştiu ce credeţi. Probabil că v-a păcălit ca să scoată bani de la voi…

— Cel care i-a tăiat beregata nu a glumit deloc, remarcă Malko cu răceală.

Marocanul făcu un gest evaziv ce însemna că nu trebuia să tragă concluzii pripite în privinţa asasinatului. Agasat, Malko reveni la discuţia de dinainte.

— Există două incidente grave care au poate vreo legătură cu fotografia. Boeingul 737 în care se afla John Melrose a explodat

[25] Ordinar.

în aer şi acum…

Moulay Afouani clătină din cap zâmbind cu superioritate, în timp ce Hurd îşi manifesta în tăcere dezacordul.

— Avionul nu are nici o legătură. Comisia trimisă de noi a decis că a fost un accident banal. Una dintre uşi nu a fost bine închisă. Nici vorbă de vreun atentat.

Stanley Hurd îi adresă un zâmbet lipsit de amabilitate.

— Moulay, ştii foarte bine că acea comisie de anchetă ar fi susţinut că s-a lovit de o farfurie zburătoare dacă ar fi primit un ordin în acest sens. Eu am discutat cu tehnicienii; amărâtul ăla de avion s-a dezintegrat în aer în urma unei explozii criminale…

Poliţistul marocan lăsă capul în jos scuzându-se cu un surâs. Nu era neînţelegător, dar din cauza poziţiei lui, îi era imposibil să spună adevărul. Ca şi ofiţerii algerieni, continua să susţină că nu s-a întâmplat în Algeria nici un fapt care să semene cu un război civil… Era ca o discuţie între surzi. Moulay Afouani puse fotografia în buzunar.

— Voi încerca să descopăr cine este acest bărbat, dar va fi foarte greu dacă nu se află în Maroc. Am nevoie de mai multe amănunte.

Goli dintr-o sorbitură ce mai rămăsese în pahar şi se ridică. Hurd îl urmări cu privirea.

— Au intrat în panică, conchise el. La noi, islamiştii sunt un subiect tabu. Regele Hassan al II-lea şi-a dat toată silinţa să-i pună cu botul pe labe în modul cel mai elegant încercând să-i confere ţării sale o faţadă islamistă destul de puternică, astfel încât să nu le dea apă la moară adversarilor săi. Nenorocirea e că noi ştim mai multe decât ei datorită păţaniei amărâtului de John Melrose la Peshawar şi datorită fotografiei… Dar nu este de ajuns. Se petrece ceva chiar sub nasul nostru, ceva care să ne determine să închidem gura. Marocul este o ţară foarte importantă pentru strategia noastră în Orient. Dacă vă fi destabilizat, asta va provoca un adevărat seism.

— Cum am putea să ne construim ancheta? întrebă Malko. Nu avem nici o pistă în găsirea ucigaşilor lui Jawad Benjelloun. Sunt nişte fantome fără identitate, în aparenţă, marocanii nu sunt mai bine înarmaţi ca noi… Astfel, ar fi întors fiecare piatră din Casablanca.

Stanley Hurd făcu o mutră dezamăgită.

— Apropo, zise Malko nu fără ironie, ţi-ai schimbat părerea cu privire la explozia avionului?

— Nicidecum! făcu americanul. Cred în continuare că este vorba despre o răzbunare *personală* a generalului Sliman Smain. Nu a fost un accident, ci un sabotaj. Ştie şi el acest lucru.

Americanul rămase mult timp tăcut. Toţi au simţit că ceea ce spusese o făcuse cu mare greutate. În final zise cu năduf:

— Încearcă să afli ce a făcut John Melrose la Marrakech în zilele premergătoare morţii. Dar bagă de seamă că există o infimă posibilitate. Eu nu cred prea mult în ea…

Capitolul X

Ca să nu pară lipsit de bun-simţ, Malko se abţinu să-şi manifeste satisfacţia. Întotdeauna îi plăcea când i se dădea dreptate. Or, în ciuda cuvintelor abile rostite de Hurd, simţea că siguranţa americanului începea să se clatine. Această deplasare la Marrakech în vederea anchetării ultimelor zile ale lui John Melrose însemna să revină asupra sabotajului zborului 440. Chiar dacă acest subiect nu fusese pomenit. Din clipa în care începuse această afacere, convingerea intimă a lui Malko era că nodul poveştii se găsea la Marrakech, deşi nu înţelegea cum. Răspunse cu voce neutră:

— În prezent, asta mi se pare singura pistă demnă de luat în seamă. Ai luat legătura cu Dalila Villanova?

— Nu, dar nici nu m-a interesat.

— Ai vreun „agent” la Marrakech?

Americanul se strâmbă:

— Dacă vreau, voi avea. E un tip pe care îl folosesc la treburile mărunte, de exemplu pândă, călăuză, translator. Îl cheamă Said Boukala. O să-ţi dau adresa, căci nu are telefon.

Se duse să ia o agendă din seif şi notă coordonatele „agentului”, apoi Malko băgă hârtiuţa în buzunar.

— Evident, Dalila Villanova nu ştie că Boeingul 737 s-a prăbuşit din cauza exploziei unei bombe, nu?

— Nu cred, zise Hurd. Şi marocanii şi ziarele au anunţat altă versiune.

— De ce?

— Iar te întorci la himerele tale, spuse americanul cu ironie în glas.

— Poate că mă paşte o decoraţie, mărturisi Malko, de aceea intenţionez să trag toate sforile.

— Mult noroc, făcu Hurd. Dar fii atent, nu mai am nici o armă pentru tine. În afară de câteva zgârieturi, la Marrakech nu rişti nimic altceva.

Malko nu dezgropă securea războiului. Avea de făcut ceva mai urgent. După ce plecă de la ambasadă, se duse imediat la hotel să-şi facă valiza. Era nerăbdător să ajungă la Marrakech. În clipa în care ieşea din cameră, sună telefonul. Auzi vocea dulce a

Lamiei:

— Am aflat că i-au tăiat beregata porcului ăluia de Benjelloun. A meritat-o!

— Îmi era mai de folos viu, se plânse Malko. Nu mai am nimic de făcut în Rabat.

— Pleci din Maroc fără să-ţi iei la revedere?

— Nu, plec la Marrakech.

— Şi eu! exclamă tânăra bucuroasă. Logodnicul meu mă duce la *Mamounia*. La sfârşitul săptămânii e o nuntă mare acolo. Tu unde tragi?

— Tot la *Mamounia.*

— Excelent!

Bucuria fu însă de scurtă durată. Cu voce blândă, ea continuă:

— Dacă ne vom întâlni cumva, să nu-mi sari de gât. Logodnicul meu, adică nepotul regelui este gelos ca un tigru. De altfel, crede că sunt fată mare.

Malko aproape că se sufocă.

— Fată mare?!

Lamia izbucni în râs.

— Acum *sunt* fată mare. Mai exact, de opt zile. Un prieten chirurg din Casablanca mi-a refăcut himenul. Face câte zece operaţii pe săptămână, câştigând enorm cu asta. Eu sunt a patra femeie căreia i l-a refăcut. De aceea nu m-am culcat ieri cu tine.

Năuc, Malko o întrebă:

— Cum poate crede logodnicul tău aşa ceva?

— Sunt o fată de familie *foarte* bună, îi explică Lamia cu mândrie. În mod normal, ar trebui să fiu virgină când mă căsătoresc. Tu nu cunoşti ţara în care trăiesc. Bărbaţii sunt foarte virili, dar şi naivi totodată. Este de ajuns să le spui că nu vrei s-o dai nimănui că înnebunesc pe loc... Chiar dacă ai făcut-o în alte moduri cu o grămadă de bărbaţi.

— Şi ce interes ai avea?

— Ca să fiu a lui, mă va acoperi cu bijuterii şi probabil că îmi va face cadou o casă gata mobilată într-o plantaţie de palmieri. Când eram la Paris, am văzut nişte creaţii noi ale lui Claude Dalle. O masă cu picioare din lapislazuli şi un bufet cu coloane din malahit.

Exact ca la regi! În Maroc nu eşti considerat un om împlinit dacă nu ai o casă în plantaţia de palmieri care să valoreze zece milioane de drahme.

— Şi nu ai dori să te căsătoreşti? o întrebă Malko.

— Niciodată! Nu am chef să stau închisă în casă, acoperită din cap până în picioare toată viaţa. Nu-i cunoşti pe marocani.

Cu ocazia asta, Malko mai află câte ceva.

— În afară de virginitate, nu te interesează deloc măritişul?

— Ba da, recunoscu ea. Cu bani poţi să faci ce vrei cu orice târfă, fără să ai nevoie de fecioria unei fete de familie bună. Când o să agonisesc destui bani, voi pleca din Maroc şi mă voi căsători în altă parte. Cu tine, dacă vrei... însă în Marrakech, nici nu te uita la mine. Dacă Abdallah ar bănui că aş cunoaşte vreun străin, m-ar considera o târfă.

— Noroc, îi ură Malko în final. Nu vreau să-ţi pun în pericol ascensiunea socială!

După un sfert de oră, Malko se afla deja pe autostrada spre Casablanca, rulând cuminte cu o sută douăzeci la oră. Era o prostie să-şi piardă vremea cu cucoane puse pe căpătuială.

*

* *

„Youssef” conducea, iar Jaafar moţăia lângă el. Drumul de la Casablanca până la Marrakech era neted, în afară de ultimii cincizeci de kilometri. În porţiunea asta era mai vălurit. Munţii Atlas începeau dincolo de Marrakech. Cei doi parcurseseră deja trei sferturi din drum. Se apropiau de Ben Guerir, un târguşor pierdut printre primele coline ale munţilor Atlas. La intrarea în târg, un poliţist devia circulaţia căci o serbare populară blocase artera principală. Youssef urmă ascultător toate drumurile deviate. Spre ieşire acceleră, reluând viteza normală. Nu străbătu nici cinci sute de metri, că exclamă de îndată ce se uită în oglinda retrovizoare:

— *Chouf!*[26]

Jaafar se întoarse imediat. Erau urmăriţi de doi jandarmi pe motociclete.

— Ce facem acum? întrebă Youssef pământiu la faţă.

— Opreşti, le arăţi actele şi le dai un bacşiş. Dar să nu depăşească mai mult de treizeci de drahme.

Se simţea sub protecţia lui Allah. Brahim îl vrăjise în adevăratul sens al cuvântului. Se supunea orbeşte „maestrului” său, sigur că nu i se putea întâmpla nimic rău...

După treizeci de secunde, motocicliştii opriră în faţa vehiculului. Unul dintre ei, o matahală cu mustaţă, îl certă pe Youssef.

[26] Priveşte.

— Mergeai cu optzeci la oră! Viteza limită este de cincizeci.

Un camion trecu pe lângă ei făcând un zgomot asurzitor. În afara câtorva tiruri, drumul era puţin circulat. Youssef îi zâmbi ca un nerod.

— Nu am observat indicatoarele…

— Dă-mi permisul de conducere, îi ceru jandarmul.

Asta ca să evite discuţiile inutile. Îi vor restitui permisul după ce vor primi bacşişul. Youssef îi întinse permisul jandarmului, iar acesta îl băgă în buzunar. Acum putea să înceapă discuţia. Pentru ei, amenzile plătite pe loc reprezentau un supliment apreciabil pe lângă cele o mie două sute de drahme încasate pe lună, care ajungeau cât să nu moară de foame…

Youssef îi preveni cu o voce plângăreaţă:

— Sunt sărac, nu am prea mulţi bani.

Jandarmul arătă spre vechitura de Renault 21 cu un gest acuzator.

— Ai maşină, iar benzina e scumpă… încotro mergi?

— La Marrakech.

— De ce?

— Se însoară un văr de-al meu…

— Şi prietenul tău?

— Merge şi el.

Celălalt jandarm se învârtea în jurul maşinii. Examină portbagajul legat cu o sârmă.

— Aveţi multe bagaje, remarcă el suspicios.

— Stăm mai mult, răspunse Youssef din ce în ce mai neliniştit.

— Deschide portbagajul.

După părerea lui, dăduse peste un contrabandist cu haşiş. Era o ocazie nimerită să se aleagă cu ceva parale. Lac de sudoare, Youssef desfăcu sârma cu care era legat capacul portbagajului, dând la iveală o grămadă de cutii din carton şi valize. Jandarmul observă că este neliniştit.

— Doar nu ai haşiş înăuntru? Scoate toate astea.

Youssef începu să golească portbagajul, aruncându-i lui Jaafar ocheade disperate. Acesta citea de zor din Coran. Inima îi bătea din ce în ce mai puternic. Cel puţin dacă ar fi putut să se sfătuiască cu „emirul” său. După ce goli portbagajul, jandarmul observă de fiecare parte câte două casete ca nişte cutii de ustensile.

— Ce-i acolo?

Youssef se pierdu de tot.

— Nimic, zise el. Este caroseria.

Intrigat, jandarmul se aplecă şi începu să zgâlţâie placa din lemn care se desprinse cu uşurinţă, lăsând să se vadă un pachet învelit în pânză gri înfăşurat cu scotch negru.

— Ce este asta?

Dar nu mai auzi răspunsul. Din maşină, Jaafar îi urmărise gesturile. De îndată ce văzu că îl interesează portbagajul, închise cartea sfântă şi coborî din maşină ca şi cum şi-ar dezmorţi picioarele, în timp ce jandarmul mai înalt aştepta, sprijinit de caroserie, să termine subalternul lui de cotrobăit. În clipa în care i se adresă lui Youssef, acesta scoase din haină pistolul automat şi, fără şovăire, trase în jandarmul aplecat peste portbagaj. Zgomotul îi făcu pe ceilalţi doi să tresară. Atins într-o parte, jandarmul reuşi să se ridice, dar al doilea glonţ îl nimeri în cap. Stupefiat, colegul lui vru să-şi tragă arma din teacă, dar nu mai apucă.

Aşa cum învăţase în Afganistan, Jaafar trase de trei ori în piept. Jandarmul se clătină şi se prăbuşi la pământ, pierzându-şi cascheta în cădere. Youssef rămase împietrit, asurzit de detunături. Jaafar îi zise:

— Trebuie să punem repede bagajele la loc.

Punând pistolul pe capotă, se grăbi să-l ajute. Din fericire, nici un vehicul nu trecuse pe lângă ei când îi omorâseră pe jandarmi. Un camion trecu în viteză, venind dinspre Marrakech. Youssef tremura din toate încheieturile. După ce închise portbagajul, se strecură la volan, lăsându-l pe Jaafar să-şi vină în fire.

În oglinda retrovizoare zări trupurile celor doi jandarmi care rămăseseră pe şosea. Nu parcurseră nici un kilometru, când Jaafar îşi pipăi neliniştit haina şi scoase un strigăt plin de furie.

— Unde este pistolul?

Youssef se întoarse spre el înnebunit.

— Nu ştiu, era la tine.

După câteva secunde, Jaafar realiză că arma rămăsese pe capotă şi căzuse în mod cert când Youssef demarase brusc.

— Trebuie neapărat să ne întoarcem, spuse el. Pistolul a căzut pe undeva pe acolo.

Youssef frână şi viră pe drumul pustiu. Pulsul i se accelerase, în viaţa lui nu-i fusese atât de teamă. Uciderea unui jandarm, în Maroc, era biletul pentru pedeapsa capitală fără nici cea mai mică şansă de scăpare.

După trei sute de metri, puse frână atât de violent, încât

bătrânul Renault 21 se răsuci o dată lăsând dâre pe asfalt.

— Sunt nişte oameni acolo! exclamă el cu glas tremurător.

O maşină care venea din acelaşi sens cu ei se oprise lângă cadavrele celor doi jandarmi. Nu puteau să se apropie.

— *Mektoub!*[27] oftă Jaafar. Să ne întoarcem, frate!

Youssef se îndreptă din nou spre sud. Cei doi bărbaţi nu schimbară nici un cuvânt vreo treizeci de kilometri. Apoi apăru un panou în dreapta cu inscripţia: Bounaga, 3 km.

— Întoarce aici, îi porunci Jaafar.

Youssef îl ascultă, angajându-se pe un drum neasfaltat care era perpendicular pe şoseaua spre Marrakech, în plin deşert. Traversară satul Bounaga fără să zărească pe nimeni şi îşi continuară drumul spre vest. Jaafar luă o hartă rutieră şi o studie.

— Vor supraveghea intrarea în Marrakech pe la nord, îi explică el. Vom ocoli oraşul şi vom intra prin partea de sud.

Situaţia nu era chiar atât de gravă. Nu-i putea recunoaşte nici un martor, iar după ce se vor descotorosi de arme, se vor amesteca printre milioanele de locuitori din Marrakech. Nici unul nu avea antecedente penale şi puteau foarte bine să justifice prezenţa lor în oraş. Milioane de muncitori marocani trăiau în străinătate şi veneau să-şi viziteze familiile cu ocazia căsătoriilor sau a înmormântărilor. Jaafar îi spuse deodată lui Youssef cu voce calmă:

— Opreşte, *khai* Youssef.

Acesta se întoarse spre el înnebunit:

— Ce s-a mai întâmplat?

În zare nu se vedea decât deşertul.

— E vremea rugăciunii de la ora patru după-amiază, îl anunţă simplu Jaafar. Avem nevoie mai mult ca niciodată de protecţia atotputernicului şi milostivului Allah.

Subjugat de calmul „emirului" său, Youssef nu îndrăzni să-i spună că erau căutaţi de întreaga poliţie şi jandarmerie din regiune şi că nu aveau nici o secundă de pierdut. Ascultător, opri maşina şi coborâră. Jaafar desfăcu cu grijă covorul de rugăciune pe care nu-l abandona niciodată şi îl aşternu pe solul roşiatic, orientat cât de cât spre Mecca.

*

* *

Un cazinou se ivise ca un neg mare şi dizgraţios în dreapta peronului acoperit al hotelului *La Mamounia.* Malko îşi lăsă

[27] Ghinion!

Mercedesul pe mâinile băiatului care parca maşinile şi intră în hotel. De când venise ultima oară, totul fusese renovat, dar hotelul cel mai luxos din Marrakech semăna tot cu un vapor eşuat în mijlocul Atlasului. Majorelle, creatorul dintre cele două războaie mondiale, îşi lăsase pentru totdeauna amprenta, adică realizase un amestec de artizanat marocan şi „Art deco”.

Acum trei ani, când hotelul a fost renovat, arhitectul Claude Dalle a creat majoritatea paturilor în stil „Art deco” şi unele dintre impunătoarele paturi cu baldachin stil Ludovic al XV-lea, special pentru apartamentele de lux.

Odată ajuns în camera lui, Malko îşi dădu seama că era prea târziu ca să se întâlnească cu „agentul” de la CIA care nu are telefon şi locuieşte tocmai în sudul oraşului, într-unul dintre cartierele nou construite.

Îi rămânea doar să coboare şi să mănânce singur la *Bar du Soleil* sau să-i telefoneze imediat Dalilei Villanova. În legătură cu focoasa amantă a lui John Melrose, nu-şi făcuse nici un plan, aşa că va acţiona din instinct. Nici măcar nu catadicsise s-o sune din Rabat.

În final, luă receptorul şi formă numărul tinerei femei. După câteva clipe, o voce cu accent arab îi răspunse.

— Doamna Villanova? întrebă el.

— Cine o caută?

— John Melrose.

— Mă duc să văd dacă doamna este acasă, zise servitoarea fără să tresară.

Malko aşteptă destul de mult până să audă zgomotul tocurilor pe parchet, apoi o voce gâfâită zise „alo”.

— Doamna Villanova?

— Da, cine sunteţi?

În vocea femeii se citea un amestec de tristeţe şi de exasperare.

— Vă rog să mă scuzaţi că am folosit numele lui John, sunt un prieten de-al lui. Tocmai am sosit în Marrakech şi am aflat că a petrecut câteva zile la dumneavoastră înainte de a muri. Mi-ar face plăcere să discutăm puţin…

După un moment de linişte, Dalila Villanova spuse cu vădită uşurare:

— Mărturisesc că nu am înţeles nimic… Credeam că a fost o glumă proastă. Sărmanul John. E îngrozitor ce i s-a întâmplat.

— Îngrozitor, zise el ca un ecou. Cred că eraţi foarte

apropiaţi…

— Bineînţeles. Parcă îl am dinaintea ochilor în dimineaţa în care a trebuit să plece. Îmi spusese că e nerăbdător să se întoarcă…

— Marrakech este un oraş foarte atrăgător.

— Da, foarte. Unde locuiţi?

— *La Mamounia*.

— V-aţi făcut vreun plan în seara asta?

— Nu.

— Atunci, veniţi la mine. Vă trimit şoferul pe la nouă, altfel veţi găsi foarte greu adresa.

Capitolul XI

„*Mein Gott,* ce frumuseţe!” zise Malko în gând.

După ce îi sărută mâna prelungă, cu pielea închisă la culoare şi parfumată, se îndreptă de spate şi îşi fixă privirea în ochii mari, negri şi neastâmpăraţi ai Dalilei Villanova; era machiată ca regina din Saba. Toate canoanele frumuseţii orientale se regăseau la ea. Nasul fin şi drept, gura mare şi cărnoasă trasată parcă cu pensulă, părul lung pe un negru ca smoala îi cădea în valuri pe umeri. Era îmbrăcată într-un caftan albastru electric cu un decolteu pătrat ce lăsa să se ghicească pe dedesubt un piept generos. Talia era atât de subţire, încât Malko ar fi putut s-o cuprindă cu ambele mâini. Când se întoarse, descoperi sub caftanul albastru nişte şolduri demne să-i seducă şi pe profet. Îşi aminti în treacăt de ceea ce îi spusese Lamia în legătură cu gusturile marocanilor. Poate că Dalila fusese fecioară până mai târziu…

— Intraţi, domnule Linge, zise ea cu o voce melodioasă. Sunt fericită să vă primesc.

Ajunseră într-o curticică pătrată cu mozaic pe jos, lucrat cu mare fineţe, luminată de felinare. Malko nu ar fi putut să găsească singur locuinţa aflată chiar în inima cartierului musulman, la capătul unei străduţe în pantă. Ca să ajungă aici, ar fi trebuit să străbată un labirint de străduţe înguste, mărginite de sute de dughene şi talciocuri, printre care Mercedesul s-ar fi strecurat cu greutate, atingându-se de zidurile strâmbe. Printre casele construite din piatră, se deschidea câte o intrare în clădiri somptuoase, secrete, invizibile din exterior. Casele înghesuite unele în altele aveau câte o ieşire în stradă, însă, de regulă, comunicau între ele prin intermediul acoperişurilor terasă, la toate nivelurile. În acest loc bătea inima oraşului Marrakech. Săraci şi bogaţi locuiau laolaltă, scăldaţi în mireasma mirodeniilor şi a târgurilor, înconjuraţi de hamalii care mişunau de colo-colo, de femeile cu caftane lungi şi de numeroşi turişti.

Dacă deschideai o poartă, nu ştiai peste ce ai putea da: peste o magherniţă mizerabilă sau peste un palat. Apărată de o poartă mare din lemn, întunecată şi masivă, bătută toată în ţinte din aramă, casa Dalilei era înconjurată de bojdeuci mizere. Privirea

lui Malko rătăci peste galeriile exterioare cu trei etaje, apoi o urmă pe Dalila în salon. Aici găsi un adevărat muzeu. Totul era decorat cu un gust desăvârşit, de la obiectele cele mai rafinate din artizanatul marocan, până la mobilierul sirian cu intarsii de sidef. Peste tot erau presărate canapele în care te afundai, perne, taburete, covoare, veioze cu abajururi multicolore, măsuţe joase încărcate cu bibelouri.

O pereche sosise deja. Femeia, o roşcată cu părul scurt şi vopsit proaspăt, purta o bluză semitransparentă; se vedea clar că îşi făcuse operaţie estetică la nas. Bărbatul de o statură impunătoare, purta ochelari prin care se zărea o privire de cucuvea.

— Doamna şi domnul Marwan, îi prezentă Dalila. Se ocupă cu creşterea oilor. Au foarte multe... Domnul Linge este un prieten de-al bietului John Melrose.

Familia Marwan dădu din cap cu prefăcută tristeţe. Un servitor cu mănuşi albe apăru cu o sticlă de şampanie Taittinger Comtes albă, din 1986 şi umplu câteva cupe. Şampania era rece, iar lumina blândă din încăpere îndulcea trăsăturile femeilor. Malko observă că Dalila avea cearcăne sub ochi, ca după o noapte de nesomn. Părea că se agită întruna, neînchipuit de graţioasă şi de senzuală. John avusese într-adevăr bun-gust. Caftanul îi aluneca peste forme, câteodată pudic, alteori provocator.

— Săptămâna viitoare plecăm la Paris, apoi cu avionul spre New York. Ni se pare o experienţă unică.

— Într-adevăr, confirmă Malko. Să traversezi Atlanticul doar în trei ore! La întoarcere va fi mult mai bine căci nu veţi simţi decalajul de fus orar.

Discutară apoi despre agricultură şi politică. Dalila se întoarse spre Malko şi spuse:

— Aţi fost deci prieten cu John?

— Nu chiar prieten, o corectă Malko prudent. Ne-am întâlnit de multe ori şi ne-am simpatizat reciproc. A fost un om minunat, iubea atât de mult viaţa...

— Unde v-aţi întâlnit ultima oară?

Malko se aşteptase la o asemenea întrebare.

— În Pakistan, zise el. La Peshawar stăteam amândoi la *Green Hotel.* Eu mă ocupam de un program al Naţiunilor Unite privitor la soarta refugiaţilor. El lucra pentru guvernul american. M-a invitat în Maroc. Din nefericire, însă...

Dalila plecă ochii mari şi întunecaţi. Malko avea senzaţia că nu

este în apele ei. Motivul îi scăpa... Poate din cauza amantului dispărut... O întrebă la rândul lui:

— Ultimele zile şi le-a petrecut cu dumneavoastră?

Tânăra îi zâmbi cu tristeţe.

— Eram foarte îndrăgostită de John, mărturisi ea. Venea cât putea de des ca să petreacă „lunile de miere” în casa mea. Nu ieşeam deloc...

Spunea într-o manieră elegantă că îşi petreceau timpul făcând dragoste. Îşi fixă din nou privirea în ochii lui Malko. Acesta avu senzaţia că este provocat. Ceilalţi doi musafiri se aflau în afara jocului.

— Să mergem la masă, propuse ea.

Se găseau într-o sufragerie rotundă, cu pereţii decoraţi cu tablouri pictate în stil oriental. Obişnuitele mâncăruri din carne de miel fuseseră servite, însoţite de şampanie Taittinger Comtes roz, din 1985. Dalila Villanova ştia să trăiască, însă dispunea şi de mijloacele necesare unui trai îmbelşugat. Li se aduse apoi un soi de cuşcuş gătit din şapte legume şi nişte plăcinte cu foietaj care se mâncau cu mâna. Dalila nu se atinsese de nici un fel de mâncare. De fiecare dată când Malko se uita la ea, îi întâlnea privirea aţintită asupra lui. Cina luă sfârşit, dar nu mai pomeniră de John Melrose. Subiectul se învârtea în jurul pieţei marocane din Maghreb. Trecură apoi în salon unde li se serviră lichioruri. Dalila îşi prepară un cocteil Margarita cu Cointreau şi tequila în părţi egale. Crescătorul de oi bău un *long drink* pe bază de Gaston de Lagrange, iar soţia lui se mulţumi cu un Perrier, în vreme ce Malko bău în continuare şampania Taittinger Comtes roz. Dalila se tolăni pe sofa şi îşi aprinse o ţigară. Caftanul crăpat într-o parte lăsa vederii picioarele fusiforme. Prin pereţii groşi nu răzbătea nici un zgomot de afară. Ar fi bănuit mai degrabă că se afla într-un mic fort izolat în mijlocul Saharei, decât în centrul unui oraş cu un milion de locuitori. Cum tăcerea deveni apăsătoare, Malko remarcă:

— Aveţi o locuinţă somptuoasă...

Dalila îi mulţumi cu un surâs.

— A fost un „iad” în ruină. Mi-au trebuit trei ani ca s-o fac bună de locuit. Am fost nevoită să cumpăr şi casele din vecinătate ca să recuperez lemnăria, am alergat după mobilă în India, în Siria, în Liban şi în Franţa. Am urmat sfaturile lui Claude Dalie care mi-a fost de un ajutor nepreţuit şi am cumpărat unele piese de mobilier create de el. De exemplu, această măsuţă joasă

susţinută de doi vulturi din bronz aurit.

— Locuiţi singură?

O umbră de tristeţe întunecă pupilele negre.

— Din păcate sunt văduvă. Soţul meu a găsit casa. Am vrut ca în memoria lui s-o reconstruiesc. E adevărat că uneori mă cam pierd prin toate aceste încăperi. Doriţi s-o vizitaţi?

— Cu plăcere. (Malko se întoarse către soţii Marwan). Vreţi să mă însoţiţi şi dumneavoastră?

Crescătorul de oi refuză cu un zâmbet politicos:

— Nu, noi o ştim deja. Duceţi-vă.

Dalila era în picioare. Nedorind să fie nepoliticos, Malko se ridică şi el. Se întrebă de ce l-a invitat Dalila împreună cu această familie. După toate aparenţele, cina fusese deja aranjată a se desfăşura în prezenţa lor. Avea impresia că existenţa în preajma ei a soţilor Marwan o avantaja pe tânăra femeie, evitând astfel discuţiile prea intime.

Deschise uşa ascensorului care avea o cabină atât de strâmtă încât aproape că fuseseră nevoiţi să se înghesuie unul în celălalt. Parfumul Dalilei era atât de puternic de parcă se scăldase în el. Malko vizită încăperile unele mai frumoase decât altele, saloanele ticsite cu obiecte de colecţie, o piscină fascinantă cu fundul placat cu ceramică, o adevărată operă de artă şi, în final, trecură într-un *master bed-room;* aceasta era camera stăpânei casei. Un pat imens alb, ornat cu caneluri în formă de inimă, aşezat într-un alcov special, trona printre covoare, printre taburete din piele cu modele arabe şi printre sofale.

— Iată încă o idee a lui Claude Dalle, zise tânăra arătându-i lui Malko toate aceste minunăţii. E romantic, nu-i aşa?

Se întoarse şi întâlni o privire provocatoare care se mută imediat în altă parte. Se instală un moment de tensiune, dar Dalila spuse surâzând:

— Nu e frumos din partea noastră să-i lăsăm singuri prea mult.

Coborâră. Crescătorul de oi şi soţia lui erau deja plictisiţi. Când se ridicară, Malko făcu la fel. Dalila îi propuse să-l conducă şoferul ei la hotel în timp ce-i întindea mâna să i-o sărute.

— Dacă mai rămâneţi câteva zile în Marrakech, vă rog să mă sunaţi.

Tolănit între pernele Mercedesului, privea rând pe rând străduţele întunecate din cartierul musulman. Ce schimbare numai în două ore! Magazinele erau închise cu obloane din lemn, trecătorii dispăruseră, cu excepţia câtorva trântori. Ai fi crezut că

te afli într-un oraş părăsit. Vizita asta nu aduse nimic din ce sperase el. Din cauza prezenţei familiei Marwan, nu reuşise să discute serios cu ea.

Tot ceea ce observase el în seara asta era că Dalila se găsea la o distanţă enormă de universul în care trăiau islamiştii. Totuşi, nu fusese o surpriză pentru el. Pista pe care se bazase atât de mult se frânse dintr-o dată…

*

* *

Când recepţionerul îi înmână cheia, îi dădu şi un mesaj. Trebuia să-l sune de urgenţă pe Stanley Hurd acasă la el. Abia ajuns în cameră, formă imediat numărul din Rabat al americanului.

— Pistolul Beretta pe care l-ai pierdut alaltăieri a fost găsit, îl anunţă el.

— Unde?

— Pe drumul dintre Marrakech şi Casablanca. Cel care l-a folosit a ucis doi jandarmi marocani.

Îi relată pe scurt incidentul cu Ben Guerir şi încheie:

— Când au fost descoperiţi, cei doi jandarmi muriseră deja. Nu există nici un martor, dar avem totuşi o speranţă. Prin partea locului, jandarmii au obiceiul să confişte permisele de conducere ale contravenienţilor care nu plătesc amenda pe loc. Iar jandarmii asasinaţi aveau asupra lor vreo douăsprezece. Acum verificăm identitatea şoferilor. Mă îndoiesc că acest lucru ne va duce la ceva, dar e surprinzător faptul că s-au descotorosit de armă.

— Într-adevăr, recunoscu Malko. Deci ucigaşul se îndrepta spre Marrakech…

— Bine, bine, făcu Stanley Hurd. Ai dreptate! Se pare că acest oraş are legătură cu problema noastră. Apropo, te-ai întâlnit cu Dalila Villanova?

— Am luat masa împreună aseară.

— Şi? Ce s-a întâmplat?

— Nu mare scofală fiindcă nu am fost singuri. Mă gândesc să mă întâlnesc iarăşi cu ea şi să încerc să aflu mai multe în legătură cu ultimele zile ale lui John.

— Aţi adus vorba de avionul sabotat?

— Nu am avut ocazia. Dar o voi face.

— Ce părere ţi-a lăsat?

— Este cam ciudată, mărturisi Malko. Este o poamă

încântătoare, o fâşneaţă. Îl înţeleg acum pe John Melrose. Numai că o singură întâlnire nu mi-a permis să-mi fac o părere. O să încerc să aflu mai multe.

— De la cine?

— De la „agentul” tău.

Kurd izbucni în râs.

— M-ar mira, întrucât trăiesc în medii atât de diferite…

— Mi-a venit o idee! zise Malko.

După ce închise telefonul, se lungi în pat gândindu-se la Dalila Villanova. Cum putea o femeie cu asemenea personalitate să ducă o viaţă atât de searbădă? Trebuia să recunoască în sinea lui că vizita îi lăsase vaga senzaţie că, în ciuda doliului, ea ar fi dispusă să aibă o aventură cu el. Faptul că asasinul sau asasinii lui Jawad Benjelloun se duceau la Marrakech ar putea părea la prima vedere o coincidenţă. Cu toate acestea, după povestea cu avionul, un al şaselea simţ îi spunea lui Malko că nodul problemei începute la Peshawar se găsea aici, la poalele munţilor Atlas, în oraşul secret, ascuns în spatele zidurilor înalte, care a fost dintotdeauna punctul de întâlnire al locuitorilor din nord cu cei din sud. Nu vedea rolul jucat de Dalila. Nici măcar aventura ei cu un general din Serviciile Secrete algeriene nu ar explica legătura cu integriştii, duşmani înverşunaţi ai guvernului din Alger…

Fiindcă nu avea somn, Malko deschise televizorul şi urmări ştirile de pe CBS News.

*

* *

Sprijinită cu coatele de balustrada terasei ce se deschidea spre cartierul musulman, Dalila Villanova privea cerul înstelat. Era tulburată. Alungase din minte amintirea lui John Melrose de care fusese cu-adevărat îndrăgostită. Necunoscutul ivit din neant o intriga. Nu credea povestea cu vechiul prieten. John i-ar fi pomenit despre el. Îi povestea întotdeauna multe lucruri, inclusiv despre prietenii lui. Atunci, de ce primise această vizită stranie?

Nu a venit la Marrakech întâmplător. Să fie oare din pură curiozitate? John Melrose îi vorbise probabil despre ea… Ceva îi scăpa. Necunoscutul avea farmec, nici vorbă, ochi aurii nemaiîntâlniţi, iar, pe deasupra, era nonşalant şi periculos. Ca şi John, era obişnuit cu pericolul. Avea chef să-l revadă, gândindu-se că poate se juca cu focul.

O vagă tristeţe o făcu să simtă un ghem în stomac după vizita străinului. Coborî în camera ei, se dezbrăcă de caftan şi îşi puse

un compleu din mătase albastră: o jachetă şi pantaloni, plus o eşarfă asortată. Îmbrăcată în albastru din cap până în picioare, semăna cu o fantomă albăstruie, aşa cum era, cu chipul acoperit de eşarfă. Ieşi fără zgomot şi se pierdu în cartierul musulman pustiu la acea oră.

După zece minute, Dalila Villanova ajunse în piaţa Jemaa-el-Fna chiar în faţa moscheei Koutoubia, cea mai impunătoare din Marrakech, împânzită de schele. Aici era încă animaţie. Era locul cel mai frecventat din oraş; o piaţă întinsă şi dreptunghiulară în care ajungeau toate străduţele unde scamatorii îşi făceau numerele, dansatorii îi încântau pe localnici şi pe turişti. Se putea asista la tot soiul de atracţii. Câţiva îmblânzitori de şerpi şi câţiva comedianţi dormeau alături de tot calabalâcul lor direct pe sol, la adăpostul zidurilor dughenelor închise şi pe sub tarabele goale, ghemuiţi în pături. Bătrâni vânzători de apă, îmbrăcaţi ca nebunii medievali, agitau clopoţeii ca să-i atragă pe turiştii care nu plecaseră încă. Câteva birje erau aliniate pe El Koutoubia. Adunaţi prin cafenelele încă deschise din vecinătatea poştei, ghizii clandestini îşi făceau socotelile. Se dădea o luptă crâncenă între aceştia şi ghizii oficiali care practicau tarife prohibite. Într-un colţ, doi dintre ei se certau aprig cu un negustor de la o tarabă, fiindcă nu cădeau la învoială.

Dalila trecu pe lângă poşta care era închisă, fireşte, apoi se strecură într-o cabină de lângă clădire. După ce introduse cartela, formă un număr din unsprezece cifre şi aşteptă cu inima cât un purice.

*

* *

Păsărelele ciripeau prin portocali, pisicile se fugăreau prin grădină sub soarele strălucitor. Soneria telefonului tulbură atmosfera idilică. Vocea plină de emoţie a lui Stanley Hurd izbucni în urechea lui Malko:

— L-am identificat pe unul dintre ei! Unul dintre ucigaşii lui Benjelloun şi al celor doi jandarmi!

— Cum aşa?

— Permisul lui de conducere se află printre cele găsite asupra poliţistului. Cred că a intrat în panică şi a uitat de el...

Malko nu-şi putea reveni din uimire.

— Cine este?

— Momentan, nu ştiu mare lucru despre el, mărturisi americanul. Se numeşte Abdelkrim Tahrir, marocan, douăzeci şi

şapte de ani, trăieşte în Belgia. Nu are antecedente. Datorită numelui şi adresei furnizate de el Serviciului de imigrări când a intrat pe teritoriul marocan, am descoperit locul unde stătea în Casablanca. A venit însoţit de trei prieteni, tot marocani, cu două maşini; din punct de vedere politic sunt „neprihăniţi”. Doi au plecat imediat spre Marrakech, ceilalţi doi, printre care şi Tahrir, au rămas în Casablanca. Erau găzduiţi de nişte veri. Lucruri de genul acesta se practică deseori pe aici... Ieri dimineaţă au plecat spre Casablanca. Bineînţeles că rudele care îl găzduiau stau ca pe jăratic. Ce le-ar mai plăcea poliţiştilor de la Siguranţa naţională să le smulgă unghiile din carne, dar cred că nu au aflat încă... Pe de altă parte, mai am două veşti bune.

— Printre lucrurile uitate la verii lor s-a descoperit agenda cu adresa ce a aparţinut lui Jawad Benjelloun.

— Aţi găsit ceva interesant în ea?

— Încă nu am aflat, o cercetează marocanii. Cred că pot să fac rost de o copie. Sper să nu fie prea „ajustată”...

În sinea lui, Malko jubila. Avusese dreptate să se încreadă în propria intuiţie. Marrakech era într-adevăr centrul problemei.

— Şi a doua veste bună?

— Pentru marocani nu e chiar atât de bună, spuse şeful Centralei CIA de aici. Sunt nişte manifeste semnate „Al Khatib al Maout” prin care sunt anunţate mai multe acte teroriste aici, în Maroc, îndreptate împotriva străinilor. Algeria, Egiptul şi Turcia erau ţări rivale. Acum este rândul Marocului care trăieşte mai ales de pe urma turismului...

— Unde s-au găsit aceste manifeste?

— La oamenii la care locuiau asasinii lui Benjelloun.

Uite aşa, John Melrose reuşise să descopere o operaţiune importantă, se gândi Malko. Dar totul se învârtea în jurul acestui misterios „Brahim”. Era mai mult ca sigur că identificarea lui ar permite distrugerea din faşă a acestei tentative destabilizatoare.

— E rândul tău să intri în joc, conchise Hurd.

— Dacă vor să omoare străini, zise Malko, atunci Marrakech este locul ideal. Cred că sunt cel puţin o sută de hoteluri ca acela în care locuiesc eu.

— Marocanii au fost anunţaţi şi vor lua măsurile necesare, spuse şeful Centralei CIA.

— Mă bucur pentru ei. Deţineţi măcar un semnalment cât de mic al membrilor organizaţiei?

— Destul de vag; după părerea marocanilor, şeful îşi spune

„Gulgudin”, e voinic, ras în cap, faţă rotundă, nu poartă mustaţă şi se uită şaşiu. Face gimnastică în fiecare dimineaţă. Însoţitorul lui, Abdelkrim Tahrir, avea braţe şi picioare lungi, par ondulat, ochi bulbucaţi, mustaţă şi un metru optzeci înălţime. Se duceau foarte des la moscheea vecină şi citeau din Coran toată ziua. Păreau destul de frustraţi. Nişte fanatici puternici, special antrenaţi pentru astfel de treburi.

Să găseşti doi indivizi cu semnalmente atât de vagi în mijlocul unui milion de locuitori? Dacă Chris Jones ar fi fost aici, l-ar fi sfătuit pe Malko să-i alinieze pe toţi locutorii din Marrakech în deşert şi să-i cerceteze pe rând. O metodă plictisitoare, dar eficientă.

— Să-i lăsăm pe marocani să se ocupe de asta. Eu mă duc să văd ce pot să scot de la „agentul” tău, încheie Malko.

*

* *

Deşertul începea de la poarta Bab Amhar, aflată în sudul oraşului. Cu excepţia vechiului cartier Sidi Youssef Ben Ali în care locuia cea mai mare parte a artizanilor care lucrau pentru negustorii din târguri, numai câteva cartiere moderne poluau deşertul. Malko se întoarse bucuros că a scăpat din labirintul de ziduri roşiatice cu creneluri care împrejmuiau partea centrală a Marrakechului.

Continuă să meargă spre vest, lăsând în stânga vechiul cartier Sidi Youssef Ben Ali. După ce întrebă mai multe persoane care este drumul – la Marrakech nu se găsea nici planul oraşului, nici numele străzilor – ajunsese în fine în porţiunea Bab Ksiba.

Căsuţele noi şi cu aspect curat, ordonat rânduite şi lipite unele de altele, păreau un joc de cuburi. Pe lângă magherniţele din Sidi Youssef Ben Ali, erau aproape luxoase.

Pentru zece drahme, un puşti îl conduse la o casă cu grădiniţă ca toate celelalte. De singurul copac existent acolo, era legată cu lanţuri groase o motocicletă…

— Said Boukala locuieşte aici, îi arătă puştiul.

Malko bătu la o poartă albastră şi îi deschise un bărbat chel, de vreo patruzeci de ani. Pe chipul rotund şi agreabil, ochii îi străluceau de răutate.

— Sunteţi Said Boukala?

Necunoscutul clătină din cap.

— Da.

— Sunt un prieten de-al lui John Melrose.

— Al domnului John care a murit în accidentul de avion?

— Da.

— Dumnezeu să-l odihnească! Ce nenorocire! Intraţi.

Îl invită pe Malko în casă şi urcă la primul etaj; camerele erau pătrate, cu pereţii albi şi cu mobilă foarte puţină. Obişnuitele canapele erau aliniate de-a lungul pereţilor. Mirosea a mirodenii. Doi puşti îşi făcură apariţia, dar dispărură imediat, apoi o femeie grasă aduse un platou din aramă cu fructe şi ceai. După cuvintele introductive, Said Boukala îl întrebă:

— Cauţi un ghid?

Malko îi zâmbi cu insistenţă.

— Chiar puţin mai mult…

Marocanul îi zâmbi la rândul lui.

— Înţeleg. Sunt la dispoziţia ta. Ce vrei să fac?

Malko fu nevoit să-i spună despre comandoul „Al Khatib al Maout”, apoi îl tutui şi el, după obiceiul arabilor.

— Cunoşti palatul din centrul cartierului musulman în care locuieşte o tânără?

Chipul lui Said se lumină.

— Ah, Dar Laghzala. Este casa Gazelei.

— De ce îi spui Gazela?

— Pentru că e o femeie superbă. Aşa le spunem noi străinelor frumoase care locuiesc în Marrakech. O cunoşti?

— Puţin, răspunse Malko. Îl cunoştea foarte bine pe John Melrose.

— Bineînţeles, doar se culca cu ea, spuse acesta cu un zâmbet complice.

— Mai are şi alţi amanţi?

— Nu ştiu, mărturisi marocanul, se zvoneşte că ar mai avea. Vine multă lume la ea. De exemplu, vecinul ei, un decorator american… Sunt de acord cu ea, tinereţea nu durează o veşnicie. E ciudat că îmi vorbeşti despre ea; am zărit-o aseară.

— Da? făcu Malko surprins. Unde?

Cu o seară înainte el fusese în compania Dalilei Villanova.

— În piaţa Jemaa-el-Fna. Beam o cafea pe terasa din apropierea poştei. A venit să dea un telefon din cabina de alături pe la unsprezece seara. Poate că i-au ros şobolanii firele de la telefon, se mai întâmplă uneori astfel de lucruri.

Malko avu senzaţia că a primit un pumn în stomac. De ce fusese nevoită să telefoneze dintr-o cabină publică, riscând să iasă din casă atât de târziu?

Capitolul XII

Informaţia pe care o primise de la Said Boukala îi aprinse lui Malko toate beculeţele roşii. Prima explicaţie care îi veni în minte era simplă. Dalila Villanova nu dorea să i se intercepteze o convorbire compromiţătoare de acasă de la ea. Alungă de la bun început ipoteza cu şobolanul care i-a ros firele de telefon. Malko încercă să nu se ambaleze prea tare. Putea pur şi simplu să-şi sune amantul algerian din altă parte din discreţie, fiind conştienta că riscă să aibă telefonul sub ascultare. Trăind singură, nu făcea acest lucru ca să se apere de un soţ gelos.

Acel telefon putea foarte bine să nu aibă nici o legătură cu acţiunea islamiştilor. Malko se hotărî să facă cercetări în altă parte.

— S-a vorbit mult pe aici despre accidentul zborului, Marrakech-Casablanca? îl întrebă Malko.

— Bineînţeles. Printre morţi au fost şi mulţi locuitori ai oraşului.

— Pe seama cui s-a pus accidentul?

Marocanul zâmbi.

— Se spune că guvernul nu a spus adevărul. Pilotul era foarte cunoscut şi nu avea de gând să se sinucidă. Este cu totul altceva la mijloc.

— Ce anume?

Marocanul făcu un gest evaziv.

— Nu se ştie. Nişte ţărani au văzut cum a explodat avionul în aer.

— A fost vreo bombă?

— Probabil. Nu se ştie nimic.

— Există prin partea locului organizaţii teroriste?

Interlocutorul lui Malko râse cu poftă.

— Nu, nu există. Poliţia se află pretutindeni. În cartierul musulman şi prin cafenele bântuie cu sutele îmbrăcaţi în civil. Supraveghează absolut orice mişcare. Sunt chiar şi câţiva „bărboşi” în cartierul Sidi Youssef Ben Ali care poartă *kamiz*[28]. Dar sunt cu mare băgare de seamă. Bunăoară, după accident, Siguranţa naţională a venit pe aeroport şi i-a ridicat pe toţi

[28] Robă lungă şi albă purtată de islamişti.

angajaţii care se apropiaseră de avion. Au stat trei zile în închisoare şi au fost bătuţi. Acum sunt liberi. Deci nu s-a întâmplat nimic.

Datorită metodelor de interogatoriu bazate pe forţa muşchilor, pe care le adoptă Siguranţa naţională marocană, argumentul era imposibil de apărat. Mai mult ca sigur că fusese o bombă. Dacă ea nu a fost pusă de un angajat de pe aeroport, nu rămânea decât o singură ipoteză: se afla în bagajele unui pasager, însă, după părerea lui, un asemenea gen de „kamikaze” era pe cale de dispariţie.

— La ce te gândeşti, domnule? îl întrebă Said neliniştit de muţenia lui Malko.

— Ai putea s-o urmăreşti pe Gazelă?

Marocanul râse înveselit.

— S-o urmăresc? Cum?

— S-o supraveghezi când iese din casă, să notezi unde se duce, cu cine se întâlneşte. O să-ţi dau cinci sute de drahme pe zi. Dar nu trebuie ca ea să te vadă.

Într-o ţară în care salariul mediu era de o mie cinci sute de drahme pe lună, suma era de-a dreptul ademenitoare.

— Nimic mai simplu… Crezi că ea a pus bomba?

Cel puţin omul era direct.

— Nu cred, spuse Malko. Dar vreau să verific unele lucruri. Ştiai că este algeriană?

— Ah, algerienii ăştia, sunt nişte ticăloşi, nişte brute, izbucni Said Boukala sincer convins. Şi la urma urmei, nici nu ne prea înghit.

Marocanii or să le-o plătească cu vârf şi îndesat. Mai băură un strop de ceai, apoi coborâră după ce mai puseseră la punct unele amănunte. Said desfăcu lanţurile groase cu care era legată motocicleta.

— Plec, îl anunţă el. Să vii diseară în piaţa Jemaa-el-Fna. Vizavi de poştă, în timpul ultimei rugăciuni şi îţi voi spune ce a făcut.

*

* *

Jaafar Benkiran coborî fără grabă străduţa M’Sala care străbătea dintr-o parte într-alta, cartierul Sidi Youssef Ben Ali. Îngustă şi neasfaltată, era mărginită de numeroase dughene. Vacarmul vehiculelor care claxonau încercând să-şi facă drum printre hamali şi printre căruţele trase de măgari era asurzitor. Privirea pătrunzătoare a lui Jaafar Benkiran înregistra absolut

totul, în această parte a oraşului, poliţiştii în civil erau mai rari, căci majoritatea locuitorilor din cartier se cunoşteau.

Ajunse în faţa numărului 276, o construcţie cu două etaje, puţin mai retrasă de ia stradă, ai cărei parter era apărat de un imens oblon portocaliu din fier. Deasupra trona o firmă cu inscripţia: „Clubul El Amal – Karate şi sporturi de luptă”.

Bătu de trei ori în oblonul din fier, apoi o dată, iar la urmă, încă de trei ori şi aşteptă. După câteva clipe, oblonul se ridică atât cât să poată pătrunde aplecându-se.

Un singur bec lumina o sală goală, cu excepţia câtorva aparate de gimnastică. Pământul bătătorit era acoperit de nişte covoare roase până la urzeală. Pe pereţi erau prinse cu piuneze afişe reprezentând luptători de karate şi de kung-fu în plină glorie.

Înăuntru erau patru bărbaţi. „Youssef”, ruşinat, cu toate bagajele lui, cercetându-l cu privirea pe Jaafar, „Rachid” şi „Hassan”, ceilalţi membri ai comandoului, doi zdrahoni cu părul creţ care sosiseră direct la Marrakech. Al patrulea bărbat stătea puţin mai încolo. Purta o pălărie albă şi avea o barbă bine îngrijită.

Îl îmbrăţişă pe Jaafar pe care îl întâlnise în Belgia şi schimbară câteva cuvinte cu voce joasă. Acesta era proprietarul clubului El Amal, un integrist convins, dar nereperat de poliţia marocană. Deschise radioul şi căută postul local unde erau difuzate nişte cântece moderne şi ritmate. Muzica se auzea din stradă. Găsiseră o „acoperire” excelentă. Dacă se aflau cumva poliţişti pe la colţuri, erau protejaţi. Nici un fundamentalist nu ar asculta asemenea cântece nelegiuite. Jaafar se întoarse spre „Youssef”:

— Ţi-ai anunţat familia că pleci?

— *Aiwa*[29]*.*

— Ai cumpărat două bilete din gară de la Casablanca?

— Da.

— Dă-mi-le.

Youssef se scotoci prin buzunare şi scoase cele două bilete Marrakech-Casablanca pentru trenul de diseară. Jaafar le puse în buzunarul lui cu o figură întunecată.

— Stai jos, îi porunci el.

Livid, Youssef se aşeză pe bancă.

— Să ştii că ai comis o greşeală foarte gravă, ţipă Jaafar. L-ai pus în pericol pe fraţii tăi şi întreaga organizaţie. Poliţia te

[29] Da.

cunoaşte acum. Dacă eşti arestat, ştii ce te aşteaptă.

— Jur pe Allah atotputernicul că nu voi scoate un cuvinţel, promise Youssef sigur de el.

— O să te tortureze, continuă Jaafar. Vei vorbi chiar dacă sufletul tău e curat acum.

În faţa tonului său hotărât, Youssef nu îndrăzni să-i răspundă. Jaafar era conducătorul. În picioare, cu capetele plecate, ceilalţi trei ascultau. Cu o voce seacă, Jaafar spuse:

— *Chahad!*[30]

Youssef slobozi un strigăt gâtuit, dar nu căută să fugă. De altfel, cei trei bărbaţi se şi apropiară de el, iar Rachid îndreptă pistolul spre ceafa lui. Câteva minute domni o linişte apăsătoare. Jaafar închise aparatul de radio. Religia nu trebuia amestecată cu lucrurile profane. Văzu cum buzele lui Youssef fremătau repede, repede. Când hotărî el că avusese destul timp să-şi încredinţeze sufletul lui Allah, deschise din nou aparatul, iar vocea cântăreţului Farid se auzi în încăpere în ritmul tamburinelor.

Jaafar le făcu celorlalţi un semn cu capul să se dea la o parte. Se apropie de Youssef pe la spate, îşi luă cuţitul de măcelar şi, cu mâna stângă, îl prinse pe prizonier de păr.

— *Laaa!*[31]

Ţipătul ascuţit sfârşi într-un grohăit. Lama îi reteză coardele vocale în acelaşi timp cu carotida. Jetul de sânge ţâşni dintr-o dată. Jaafar îl aruncă la pământ cu violenţă pe Youssef peste sacii cu nisip pregătiţi dinainte pentru această treabă. Mâinile muribundului se încleştară şi se chirci ca şi cum ar fi dorit să-şi reţină viaţa în trup. Dar foarte repede rămase înţepenit, golit de ultimul strop de sânge.

Jaafar şi însoţitorii săi intonară la repezeală *Salat el Jamaro*[32]. „Youssef” fusese un bun musulman, însă rigorile Jihadului îi cereau sacrificiul.

Cu o strâmbătură de dezgust, Jaafar închise radioul, rugându-l în sinea lui pe Allah să-l ierte că ascultase asemenea gen de muzică. Ceilalţi înveliseră deja trupul mortului în două covoare. Îl înfăşurară apoi într-o pânză mare, albă, legându-l cu sfoară. Acum trebuia să-l facă să dispară.

Siguranţa naţională o să-l caute pe lângă Casablanca. Dar aveau destul avans. Stinseră lumina, iar Jaafar ieşi primul. Cu

[30] Fă-ţi rugăciunea.

[31] Nu.

[32] Rugăciunea pentru morţi.

pacea în suflet, se duse direct la moschee.

*

* *

Fumul restaurantelor în aer liber instalate la lăsarea serii în centrul pieţei Jemaa-el-Fna o acoperea cu un nor greţos şi albăstrui care nu părea să-i deranjeze pe numeroşii gură-cască marocani sau străini. Era o mare vânzoleală. Grupuri de turişti înghesuindu-se în jurul unor îmblânzitori de şerpi, cântăreţi sau dansatori, negustori de apă înveşmântaţi în costume de arlechin cu clopoţei şi cu sacale. Cercuri de oameni bine dispuşi se adunau în jurul jucătorilor de cărţi. Străduţele târgului ajungeau în piaţă şi îşi revărsau mulţimea compactă mânată de ghizi a căror lăcomie era egală cu sadismul. Câţiva negustori alergau după turiştii care rămâneau în urmă, arătându-le nişte obiecte oribile din cupru oferite la un preţ de cinci ori mai mare decât făceau în realitate, promiţându-le reduceri pur simbolice...

Birjele verzi îşi croiau cu greutate drum prin gloata de hoţi de buzunare. Magazinele de muzică se întreceau între ele la cotele cete mai înalte ca să-şi câştige rarii amatori de folclor.

Într-un colţ al pieţei, alături de îmblânzitorii de şerpi, o dansatoare berberă cu sânii acoperiţi pudic cu un voal se legăna în faţa unui grup de olandezi libidinoşi care îl agasau întruna pe ghidul lor întrebându-l dacă pot să o atingă. Dacă falşilor ghizi îi adăugăm pe cei de meserie, pe şomerii care stăteau la pândă, pe lustragiii rezemaţi de ziduri, pe numeroşii poliţişti în civil ce puteau fi lesne recunoscuţi după aerul lor ponosit, puşi tot timpul pe ceartă, se poate obţine o mulţime mişcătoare ce se scurgea lent spre cartierul Koutoubia.

Malko îl căutase zadarnic pe Said în faţa poştei; se opri în faţa unui îmblânzitor de şerpi. Nefericitul îşi sfărâma plămânii suflând în fluierul lui, încercând să scoată cobrele blazate din apatia vârstei. Pesemne că ele nu aveau decât un singur gând: să se adăpostească grabnic în coşul lor de răchită pentru siesta binemeritată.

— Domnule Malko, eu sunt aici!

Said tocmai apăru din mulţime, gâfâind, dar surâzător. Malko se întrebă cum de-l găsise în aglomeraţia asta. Marocanul îl trase după el şi îi dădu o sticluţă de parfum într-un etui din aramă argintată.

— Asta este pentru *h'nouchas*[33], ei ştiu că fac pe ghidul.

[33] Poliţai.

— Cum de au aflat?

Said îi zâmbi cu umilinţă.

— În fiecare dimineaţă trebuie să le dau douăzeci de drahme când ajung aici. Dacă nu, mă bagă la închisoare.

Traversară prin mulţime şi ajunseră la capătul pieţei, la intrarea pe strada El Koutoubia.

— Ce ai aflat? îl întrebă Malko.

— Am urmărit-o, spuse Said. Gazela a plecat pe la unsprezece cu Mercedesul. Era singură. A traversat oraşul până la Bab Ksiba, apoi a luat-o pe drumul spre Ourika, în sud.

— Pe urmă?

Marocanul lăsă capul în jos ruşinat.

— Am pierdut-o fiindcă mergea cu viteză mare. Eu cu motocicleta mea..

Evident că serviciile serioase nu foloseau de regulă motociclete când îşi trimiteau filatorii la vânătoare.

— Foarte rău, se resemnă Malko. Mâine trebuie s-o iei de la capăt.

— Aşteaptă puţin, şefu'. Când am pierdut-o, era deja pe drumul spre Ourika, în apropiere de barajul poliţiei.

— Ei şi?

Un zâmbet larg lumină faţa rotundă a marocanului.

— Drumul ajunge doar într-un singur loc: în valea Ourika. Acolo se înfundă. Dacă ajungem mâine, este de ajuns să întrebăm de ea, fiindcă nu se perindă mulţi străini prin locurile acelea. Ar trebui să aflăm unde s-a dus.

— Bine, aşa o să facem, acceptă Malko.

— Mâine dimineaţă la ora nouă te aştept pe bulevardul el-Yarmouk, la semafor.

— De ce acolo şi nu la hotel?

— Din cauza poliţailor, şefu'. Pe mâine, *Inch Allah.*

*

* *

Prima persoană pe care o zări Malko atunci când intră în holul mare al hotelului *La Mamounia* era Lamia Kattani. Stătea în mijlocul holului cu un braţ petrecut în jurul taliei unui necunoscut frumos cu aer semit foarte pronunţat. Avea sprâncene stufoase care îi adumbreau ochii, buze cărnoase, era plin de inele şi de lănţişoare. Malko îşi spuse că Ferrari Testarossa pe care îl parcase neglijent în faţa hotelului trebuia să fie al lui. În capul scărilor care duceau în salonul spaţios, Lamia strălucea ca un

felinar; era îmbrăcată într-o salopetă mulată pe trup, făcută dintr-un lame argintiu, gata să pocnească sub presiunea sânilor, iar părul lung presărat cu firişoare argintii îi trecea de mijloc. Picioarele lungi erau strânse şi ele în nişte colanţi tot argintii şi purta nişte pantofi de prostituată. Cu o mutriţă periculoasă, cu privirea tulbure, cu buzele ţuguiate, semăna cu Madona în mizerie. Nici măcar un ţânc de patru anişori nu ar fi crezut în fecioria ei. Dacă s-ar plimba prin cartierul musulman aşa cum era îmbrăcată, ar avea nevoie de un clopot de sticlă, ca al papei, ca s-o protejeze de scuipături…

Privirea se opri asupra lui Malko fără să clipească măcar, apoi, ca la comandă, reveni la chipul „logodnicului" său. Lipindu-şi gura cu buze groase de urechea lui, îi şoptea probabil un lucru obscen. El necheză ca un armăsar, apoi o târî spre ascensor.

Crupa venusiană a Lamiei, biciuită de lunga coadă neagră împletită cu fire argintii, ar fi putut smulge credinţa adevărată din orice musulman… Un grup de turişti americani rămase împietrit contemplând această apariţie tulburătoare. Li se spusese că în Maroc femeile umblau acoperite.

Malko se sui în ascensor în clipa în care uşile se închideau. „Logodnicul" o propti pe Lamia de peretele din spate şi se frecă de ea mârâind. Nici măcar nu-şi dădu seama de prezenţa lui Malko, fiindcă era foarte ocupat cu inventarierea comorii lui. În spatele lui, Malko reuşi să-şi încrucişeze privirea cu cea a Lamiei. Foarte discret, îi arătă cheia cu numărul camerei sale. Ea îi făcu semn cu ochiul că a înţeles mesajul.

Coborâră cu toţii la etajul al doilea, dar o luară în direcţii opuse. Malko se duse sa cineze la *Bar du Soleil.* Înainte însă, vru să verifice ceva. Sună la Dalila Villanova. Îi răspunse chiar ea. După ce îi spuse bună seara, Malko o întrebă pe un ton neutru:

— V-au reparat telefonul?

— Să-l repare? De ce? îl întrebă tânăra vizibil surprinsă.

— Am încercat să vă prind aseară, dar suna întruna ocupat.

— Cred că aţi format alt număr. Instalaţia mea e nouă. La Marrakech, telefoanele funcţionează perfect.

— Ei, acum v-am prins! V-am sunat să vă mulţumesc şi să vă invit la cină la *Mamounia.* Se pare că bucătăria marocană este excelentă.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, dar îl prefer pe *bucătarul meu.* Am putea să stăm de vorbă în linişte…

În vocea ei era ceva ce spunea mai mult decât cuvintele.

— Perfect, zise el, dar de data asta voi veni cu propriile mele mijloace de transport.

— Nu o să mă găsiţi niciodată, zise ea râzând. Să facem un compromis. Vă dau întâlnire în piaţa Jemaa-el-Fna; voi veni pe jos. Ne vedem la intrarea în, strada Dabachi. Întrebaţi de ea, toată lumea o ştie. Acolo este un negustor de parfumuri de la care mai cumpăr câteodată. Mă bucur să vă văd din nou.

— Nu atât de mult cât mă bucur eu, făcu Malko.

După ce închise, fu nevoit să recunoască un lucru: nu se simţea în apele lui. În jurul tentantei Dalila plutea un fel de negură. Unele lucruri mărunte formau în final o bulă mare care îl sufoca. Ieşi de sub duş când telefonul sună. Recunoscu pe loc vocea şoptită a Lamiei.

— Te deranjez? îl întrebă ea cu sfială.

— Vii la mine?

Ea pufni în receptor.

— Eşti nebun! Tocmai a coborât la cazinou să joace puţin în timp ce mă schimb eu. L-am aţâţat atât de tare, încât a simţit nevoia să se distreze. Ţi-a plăcut ţinuta mea?

— Tu şi cucerirea cosmosului… Unde îţi este fecioria?

Ea pufni şi mai tare.

— Negociem. Mai întâi, vreau să-mi cumpere o vilă… A încercat să mă violeze de două ori. Nu contenea să se fâţâie dezbrăcat prin cameră cu măciuca lui imensă în mână. Sunt obligată să mă culc cu el de trei ori pe zi. Este un mitocan. Tatăl lui are un harem la Fez. La altceva nu-i mai stă gândul.

Adăugă apoi cu o voce schimbată:

— Mi-e dor de tine. După ce o să mă dezvirgineze, vom face dragoste amândoi.

Malko închise. Nu avea chef să coboare la restaurant ca să suporte supliciul lui Tantal.

*

* *

Drumul se desfăşura drept, în mijlocul deşertului, până la primul lanţ muntos din Atlas. Piscurile albăstrui se armonizau perfect cu pustiul roşiatic. Malko era cam sceptic în privinţa metodei lui Said. Ajunseră în primul sat, iar marocanul îi spuse să oprească la o benzinărie-restaurant *Leul din Ourika*. Said coborî, intră în cafenea şi îi întrebă pe puştii ce lâncezeau pe acolo. Pe urmă, reveni triumfător.

— Au văzut-o!

— Cum pot să-şi amintească de ea?

— Nu sunt prea multe Mercedesuri conduse de femei frumoase prin partea locului. De regulă, Gazela are şofer. Îl cheamă Omar… S-a îndreptat într-acolo, zise el, arătându-i serpentinele ce se înfundau în masivul muntos.

Continuară drumul într-un decor din ce în ce mai fermecător. De fapt, nu exista decât un singur drum care şerpuia de-o parte a unei văi sau câteva sate răzleţe, legate între ele de nişte cărărui. Urcară până ajunseră într-un sat întins pe mai mulţi kilometri. De fiecare parte a drumului erau aliniaţi negustorii de oale din lut. Said îi ceru să oprească din nou, apoi reveni bucuros:

— A trecut pe-aici şi s-a dus mai departe.

Un afiş lăuda calităţile hotelului *Ourika.* După câţiva kilometri, se opriră acolo. Said făcu din nou cercetări. Dalila nu se oprise aici. Înaintau cu greutate din cauza numeroaselor halte impuse de Said. Munţii erau maiestuoşi, cu crestele din ce în ce mai golaşe. Se găseau în ţinutul berberilor. Se făcuse mai răcoare. Ca un câine de vânătoare, Said îi întrebă cu perseverenţă pe negustorii de oale şi pe trecători. Ajunseră la o răspântie. În stânga, era tot valea Ourika, iar în dreapta, Oukaimeden. Cele două ramificaţii se terminau într-o înfundătură. O luară spre Oukaimeden, dar, după ce întrebă vreo patru persoane, Said îi ceru lui Malko să întoarcă. Nimeni n-o văzuse pe Gazelă.

Pătrunseră şi mai adânc în munţi, iar primul negustor întâlnit în cale îi asigură că Dalila trecuse mai devreme pe acolo. Drumul era presărat de sate mai mici, de câteva cafenele şi magazinaşe pentru turişti. Râul curgea la vale şi se simţeau apăsaţi de crestele roşiatice după care se ascundea soarele. Nu era nici picior de străin.

Mai străbătură încă trei sau patru sate. Said întreba întruna, neobosit şi zâmbitor. Îi arătă lui Malko un magazin, pe dreapta, cu o denumire pompoasă: „Muzeul Atlasului”. În realitate, nu era decât o dugheană în care proprietarul înghesuise pumnale străvechi, dar confecţionate recent, mobilier, oale din lut şi din aramă, chiar şi unele tapiserii birmaneze ajunse aici Dumnezeu ştie în ce împrejurări.

— Îl cunosc pe patron, îi spuse el lui Malko.

De fapt, stăpânul era un berber uscăţiv, care îi primi cu plecăciuni adânci şi le oferi ceai. Said îi puse obişnuita întrebare, iar acesta scutură din cap:

— Eu n-am văzut nimic, deşi eram pe terasă. Dacă vrei, mă duc să întreb.

Plecă numaidecât. Acest *ksar*[34] fără nume aşezat pe râul Ourika, era ultimul. La câţiva kilometri mai încolo, drumul se oprea chiar la munte şi se transforma într-o cărare pentru păstori. Malko nici nu-şi termină ceaiul fierbinte, că negustorul se şi întoarse cu un zâmbet abia schiţat. Îi transmise lui Said veştile în arabă, iar acesta îi traduse pe loc lui Malko.

— A ajuns aici. Locuieşte la ultima casă din sat, pe stânga, lângă moară.

[34] Sat.

Capitolul XIII

— Ce face în casa aceea? îl întrebă Malko.

— N-am idee, răspunse berberul.

— Acolo locuiesc meşteri artizani?

— Nu, doar nişte ţărani. În plus, au o moară mică. Dacă vreţi să mergeţi, e simplu, vă conduc până acolo. Moara este interesantă.

— Să mergem!

Oare ce făcea o femeie sofisticată ca Dalila Villanova într-o văgăună pierdută în munţii berberi?

Urcară până în sat, acolo unde se întindea o fermă pe câteva zeci de metri. Malko trebui să se aplece ca să poată intra într-un fel de nişă în care o bătrânică îmbrobodită şi cu faţa brăzdată de vinişoare albăstrui stătea ghemuită lângă o moară de apă foarte primitivă. Turna grâul printr-o pâlnie fixată deasupra unei roţi imense din piatră care se învârtea fără zgomot, antrenată de apa râului care trecea pe deasupra nişei. Nici măcar nu ridică privirea atunci când intră Malko. O fetiţă mătura curtea din faţa grajdului. Mai încolo, zări o bucătărioară în aer liber şi câteva cămăruţe cu mobilă foarte puţină. Singurul lux era o baie turcească pe care o foloseau toţi ai casei, plasată exact lângă grajd. Era încălzită cu mangan.

În spate, Malko zări o siluetă într-o încăpere scăldată în penumbră. Un bărbat stătea în genunchi cu faţa către Mecca şi se ruga. Nu se deranjă, fiindcă nu-i observă pe musafiri. Malko nu-i putea vedea faţa din cauza întunericului.

Ourika era un mic râu ce curgea la vale. De jur-împrejur, se zăreau munţii golaşi. Drumul se înfunda la cinci sute de metri mai încolo. Plecară de la fermă, iar Said îl întrebă imediat:

— Eşti mulţumit?

— Da şi nu. N-ai putea să-i întrebi?

Marocanul se posomori:

— Nu, este cu neputinţă, tot nu vor spune nimic. Nu le plac străinii.

De ce venise Dalila la nişte amărâţi de ţărani berberi? Nemulţumit, Malko se duse la maşină şi luară drumul înapoi spre Marrakech. De data asta Said nu avu succes.

— S-o urmăresc în continuare pe Gazelă? îl întrebă el ademenit de cele cinci sute de drahme pe care le primea zilnic.

— Da, zise Malko, încearcă să afli pe cine primeşte şi dacă vin musafiri străini. Ar fi bine dacă te-ai împrieteni cu Omar, şoferul ei… Trebuie să ştie o grămadă de lucruri.

— Voi încerca, promise Said.

Cu puţin timp înainte de a ajunge la hotelul *La Mamounia,* Said o şterse discret, după cum îi era obiceiul. Malko îi strigă în urmă:

— Încearcă să afli de la prietenul tău ce a făcut Gazela în sătucul ăla pierdut în munte…

— *Whakhkha, whakhkha*[35]*.*

Se pierdu în mulţime. Ajuns la hotel, Malko sună la Rabat. Stanley Hurd era plecat la o întrunire, dar îi telefonă după douăzeci de minute, la un număr special. Malko îi povesti descoperirile lui ciudate. Americanul rămase perplex.

— Sper ca Dalila Villanova să fie „curată”, îi aruncă el lui Malko. Marocanii nu pot trece cu vederea legătura ei amoroasa cu generalul Smain. Trebuie s-o urmărească precum descreieraţii. În plus, Marrakech este un oraş în care oamenii de genul ei nu sunt prea numeroşi, nici greu de filat. Anumite fapte sunt într-adevăr bizare. Nu i-ai spus încă nimic?

— O voi face în seara asta. Dar tu cum stai?

— Am aflat unele secrete din agenda lui Benjelloun. Dar nu mare scofală. Lucra şi pentru DST şi pentru Direcţia generală de studiu şi documentare. Avea multe numere grozav de interesante. Cinci de la cabine publice, fie de la Souissi, fie din oraş. E prea târziu să le vânăm acum; asta înseamnă că a avut totuşi unele legături secrete şi protejate.

— Cu islamiştii?

— Asta trebuie să afli…

Era un sistem practic de comunicare între persoanele care se ştiau urmărite. Era suficient să repereze un anumit număr de cabine telefonice, să li se atribuie un cod şi să-l facă cunoscut interlocutorului respectiv. Numai serviciile secrete foloseau aceste metode sofisticate. Hotărât lucru, afacerea asta le rezerva multe surprize.

— În agenda lui Benjelloun ai găsit şi vreo cabină din Marrakech?

— Nu.

— Şi nici vreo informaţie despre ucigaşii din „Al Khatib al

[35] Bine, bine.

Maout”?

— Absolut nici una. Marocanii sunt tensionaţi şi supraveghează tot ce mişcă. Până la urmă, vor găsi ei ceva. Succes pentru diseară la cină.

*

* *

Malko zări o fantomă albastră în umbra unei străduţe care ajungea în târg. După câteva secunde o recunoscu pe Dalila Villanova, îmbrăcată într-o tunică încheiată la baza gâtului şi într-un pantalon de mătase albastră, cu părul ascuns sub un batic de aceeaşi culoare care îi dădea aerul unei islamiste. Numai o curea lată din piele cu ţinte din bronz îi mai înveselea puţin ţinuta sobră. Îi făcu bucuroasă un semn cu mâna şi veni în întâmpinarea lui. Gura fardată strălucea în întuneric şi se gândi că e mai frumoasă decât atunci când o văzuse prima oară.

— Nu v-aţi rătăcit? păru ea îngrijorată.

— Nu, o asigură Malko, am venit pe jos.

— Haideţi să facem o plimbare înainte de masă, îi propuse ea. Piaţa Jemaa-el-Fna este poate locul cel mai vesel din toată ţara. Nu mă plictisesc niciodată când vin aici.

Îşi strecură braţul pe sub al lui şi îl trase după ea, ocolindu-i pe negustorii de fructe, apoi se îndreptară spre saltimbancii, luptătorii, dansatorii şi ghicitorii care se aflau în piaţă. Mulţimea era atât de densă în acel talmeş-balmeş infernal produs şi de megafoanele vânzătorilor de casete audio, de tamburinele dansatorilor şi de chemările scamatorilor care îi ademeneau pe vizitatorii care căscau gura pe acolo. Marea majoritate era alcătuită din străini. Câţiva ţărani abia coborâţi din munţii Atlas făceau ochii cât cepele, ameţiţi de atâtea minunăţii...

Un sacagiu scofâlcit ca un măr pădureţ, cu bărbiţa ca de ţap, începu sa danseze împrejurul lor, sunând din clopoţeii agăţaţi de haine. Slab ca un ţâr cum era, făcea pe arlechinul. Apa din sacaua lui conţinea probabil toate soiurile de bacterii de pe pământ. Se opriră câteva clipe lângă dansatorii berberi care se mişcau în sunetele ascuţite ale fluierelor. Când se întoarse, Malko zări silueta îndesata a lui Said. Acesta îi aruncă o privire insistentă, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva. Dalila îl trase pe Malko în altă direcţie, iar el îl pierdu din raza vizuală pe „agentul” de la CIA.

Fumul pătrunzător ce ieşea din sutele de frigărui care se frigeau pe grătarele amenajate în aer liber făceau aerul

irespirabil. Dalila se îndreptă deja spre alt colţ al pieţei. Turiştii fotografiau de zor un îmblânzitor de şerpi. O cobră imensă neintimidată de flash-urile orbitoare se ondula la mai bine de patruzeci de centimetri înălţime, scoţând cu gesturi rapide limba ei despicată către spectatori, spre marea plăcere a fotografilor amatori.

De regulă, reptilele erau de dimensiuni mai mici şi mai puţin nervoase. Însă aceasta şerpuia neîncetat, se balansa când înainte, când înapoi, gata să muşte…

— E tare amuzant, nu-i aşa? şopti Dalila la urechea lui Malko. Se pare că şerpii ăştia fac tot ce le porunceşte stăpânul lor.

La vreo doi, trei metri, adică în primul rând de spectatori, Malko văzu cobra înălţându-se din coş cât era de lungă. Cercul spectatorilor se îngroşă. Sunetul fluierului deveni mai ascuţit, iar mişcările ondulate ale şarpelui mai violente. Spectatorii din spatele lui îl împinseră mai în faţă ca să poată vedea mai bine. Tocmai când se pregătea să se întoarcă să le spună să nu se întreacă cu gluma, o lovitură neaşteptată şi violentă îl proiectă înainte, în spaţiul gol dintre mulţime şi cobră.

Pierzându-şi echilibrul, se clătină şi căzu în mâini cu faţa în jos, la cincizeci de centimetri de gura şarpelui…

Ca într-un coşmar, zări corpul reptilei dându-se înapoi, cu capul paralel cu solul, pregătită să-şi ia elanul necesar ca să se repeadă la el. Nu mai avu timp să se ridice. Colţii veninoşi ai şarpelui erau cât pe ce să se înfigă în obrazul lui. Însă capul cobrei reculă ca un resort.

*

* *

Totul se petrecu atât de repede, încât nu distinse nimic la început. Ceva negru se interpusese între gura căscată a şarpelui şi obrazul lui. Văzu doar un bocanc ce izbea cu putere şarpele. Vârful bocancului lovi reptila în cap azvârlind-o cât colo. Gura mereu căscată trecu la câţiva centimetri de faţa lui Malko.

Ameţită, cobra căzu într-o parte, apoi fugi, despărţind în două cercul spectatorilor îngroziţi, generând panică în mulţime. O turistă americană aruncă aparatul de fotografiat şi fugi înspăimântată.

Malko se ridică de jos cu tâmplele zvâcnindu-i. Muşcătura de cobră nu era mortală, însă fiind chiar în obraz, veninul ajungea mai repede la creier. Se întoarse şi-l căută cu privirea pe acela sau pe aceia care îl împinseseră, dar mulţimea se împrăştiase

deja, în timp ce îmblânzitorul se chinuia să-şi recupereze „pâinea cea de toate zilele” aruncând o pânză pe ea. Turiştii fugeau care-ncotro, îngroziţi de şarpe.

— Dumnezeule, aţi păţit ceva?

Malko îşi încrucişă privirea cu a Dalilei care părea înspăimântată.

— Nu, nimic, spuse el.

Se scutură de praf şi plecară. Îmblânzitorul reuşise să prindă cobra şi o îndesă în coşul de răchită, apoi se îndreptă cât putu de repede spre celălalt capăt al pieţei. Incidentul trecuse aproape neobservat, având în vedere ţipetele spectatorilor speriaţi. Însă acestea fuseseră acoperite de zgomotul tamburinelor şi de cântecele berberilor. Malko revedea gura căscată a şarpelui foarte aproape de obrazului lui. Scăpase ca prin urechile acului.

— Aţi văzut ce s-a petrecut? o întrebă el.

— A fost o busculadă, spuse Dalila. Îmi pare rău. E vina mea, eu v-am adus aici.

— Nu aveţi nici o vină, o asigură Malko. M-au împins fără să vrea. Dacă omul acela nu i-ar fi tras un picior, în mod sigur acum nu am mai lua masa împreună.

Când se ridică, avusese totuşi timp să recunoască cămaşa din nailon a lui Said care se pierdu imediat în mulţime. Malko era convins că nu fusese împins din greşeală. Nu se produsese o busculadă în mod accidental, ci fusese o tentativă de eliminare. Chiar dacă muşcătura nu l-ar fi omorât pe loc, ar fi avut mult de suferit după aceea… Cine a vrut să-l lichideze?

Indiciile convergeau din ce în ce mai mult spre femeia agăţată de braţul lui. Fără să pună la socoteală scurta întâlnire cu înflăcăratul Jawad Benjelloun din care trebuia să tragă anumite învăţăminte şi anume că, de când sosise în Maroc, putea să justifice încercarea de a fi eliminat. Dar lucrul cel mai şocant era că nu putuse să afle nimic despre Dalila Villanova. În plus, ea nici nu bănuia că e urmărită.

Doar dacă nu cumva Said făcea un joc dublu… Era totuşi puţin probabil. Mărturie stătea plecarea lui în valea Ourika, unde se dusese şi ea. Restul era prea complicat: un comando terorist, despre care nu aflase mare lucru, un avion sabotat, o fotografie plină de mister care ucidea… Şi, colac peste pupăză, apetisanta Dalila…

— Vă simţiţi bine? îi şopti ea la ureche.

— Minunat, răspunse Malko.

Se fofilară pe străduţele înguste ale târgului bântuite încă de trecători şi căruţe. Magazinele începeau să se închidă. Cu baticul albastru care îi acoperea o parte a feţei, Dalila semăna cu islamistele pe care le întâlneau din când în când.

În fine, ajunseră în faţa porţii masive din lemn închis la culoare pe care el o recunoscu. Dalila apăsă pe butonul soneriei şi îi deschise imediat o femeie. Tânăra îl conduse pe Malko direct în salonul de la parter.

— Mă duc să mă schimb. Vei primi ceva de băut.

Nici nu ieşi bine, că majordomul cu haină şi cu mănuşi albe apăru cu o sticlă de şampanie Taittinger Comtes roz din 1985 şi cu două cupe pe un platou din argint. Malko goli cupa dintr-o dată, simţind lichidul rece tocmai în creier. Nu se afla decât la o sută de metri de piaţa Jemaa-el-Fna, dar în acest univers de răsfăţ sofisticat era parcă în altă galaxie. Canapelele erau aşezate de jur-împrejurul încăperii, iar măsuţele joase erau ticsite de bibelouri. Tapiseria şi covoarele puse unele peste altele înăbuşeau toate zgomotele de afară.

Dalila apăru tăcută ca o fantomă, îmbrăcată într-un caftan din mătase neagră atât de subţire, încât toate rotunjimile trupului se ghiceau extrem de uşor. Se aşeză pe o sofa ascunsă într-o nişă şi îi făcu semn lui Malko să vină lângă ea. Se machiase şi mai strident, iar un abur de parfum greu plutea în jurul ei. Malko avu impresia că se află în prezenţa unei femei dintr-un harem de început de secol.

La rândul ei, Dalila goli cu delicateţe cupa de şampanie şi îşi îndreptă spre Malko privirea plină de subînţeles.

— Ce-ai zice dacă am mânca aici? Nu am chef să merg în sufragerie. E prea mare…

Sună şi majordomul apăru. Îi dădu ordine în arabă. În gura ei, această limbă guturală deveni mai dulce…

Băură în continuare până li se aduseră felurile de mâncare şi platouri de aramă. Nu era prea comod, dar ideea îl încântă. Şampania se potrivea foarte bine cu bucătăria marocană. În timp ce gusta din bucata de miel, Malko rememoră incidentul cu cobra şi reflectă la viaţa ciudată dusă de Dalila. Ardea de nerăbdare să vorbească cu ea despre toate astea, dar amâna cât putea de mult clipa ca să nu destrame pacea senzuală a acestei cine magice.

De-abia se atinseseră de cuşcuş, rezervându-se pentru minunăţiile din foitaj uşor ca fulgul, o pastă de porumbel, urmată

de obişnuitul ceai de mentă ai cărui aburi parfumaţi şi fierbinţi ieşeau din lichidul turnat de sus în ceşcuţe. Era atât de fierbinte, încât Malko abia reuşi să soarbă câteva înghiţituri. Dalila avea gâtlejul obişnuit cu fierbinţeala fiindcă îl sorbi repede, ca o pisică ce îşi goleşte castronaşul cu lapte. Majordomul închise discret uşile salonului. Dalila se ridică şi puse în surdină o muzică arăbească foarte sincopată. Şampania i se suise la cap şi expresia sălbatică din ochii ei dispăruse. Pleoapele cerneau o privire tulbure. Subit, atmosfera păru electrizantă.

— Vă place muzica asta?

— Bineînţeles, făcu Malko. Nu există ceva mai senzual.

Ea râse.

— Puţini occidentali gândesc ca dumneavoastră, dar aveţi dreptate. Dansul oriental se apropie cel mai mult de dragoste.

— Dansaţi?

— Uneori, când sunt bine dispusă.

— Acum vă simţiţi bine?

Se duse zâmbitoare să dea muzica mai tare şi reveni dinaintea lui Malko, începând un dans oriental lent. Tolănit pe perne, el avu senzaţia că era un paşă al înaltei Porţi. Dalila se prinse în joc, se învârtea, îşi balansa şoldurile, dansa din gât cu un zâmbet provocator pe buzele pline conturate. Mătasea îi alunecă pe trup scoţându-i în evidenţă formele.

Încet, încet, se apropie de Malko, iar mireasma parfumului ei îi mângâie nările. Ritmul muzicii se schimbă. La fel şi dansul. Aproape nemişcată, începu sa se onduleze precum cobra imperială din piaţa Jemaa-el-Fna. Parcă nu avea oase.

Legănarea bazinului îl făcu pe Malko să simtă un puseu de adrenalină fiindcă seara, luase o întorsătură neaşteptată, iar acest lucru îi întârzia ancheta. Cu frumuseţea şi bogăţia ei, Dalila Villanova îşi permitea să-şi aleagă amanţii. Dacă pusese ochii pe Malko, cu siguranţă că n-o făcuse din întâmplare. În orice caz, această situaţie începea să-i aţâţe interesul.

Deodată, femeia îşi duse mâna la gât şi îşi desfăcu fermoarul aproape invizibil care despărţea caftanul în două. Dalila îl lăsă în jos cu o încetineală exasperantă, milimetru cu milimetru.

Încă nu-şi descoperi nici o părticică din corp, în afară doar de o fâşie mată de sus în jos. Fixă cu privirea nu chipul lui Malko, ci umflătura din pantaloni. În clipa aceea, semăna cu o prostituată berberă din munţi, care căuta să-şi excite clientul.

Îşi dezgoli buricul micuţ ornat cu o pietricică albastră. Să fi

apărut acum nişte islamişti cu cuţitele între dinţi, lui Malko nici nu i-ar fi păsat. Toată spaima pe care o încercase în faţa şarpelui se transformă într-un fluviu-fierbinte care urca din pântece. Tamburinele se auzeau în continuare.

Fermoarul coborî mai jos de pântece. Pielea era netedă, cu excepţia triunghiului negru care cobora în umbra coapselor. O singură mişcare şi poalele caftanului erau date la o parte. Dalila se învârtea pe loc, îşi legăna umerii, iar când reveni în faţa lui Malko, era complet goală; adică nu chiar goală, căci lăsase în picioare papucii cu tocuri cui. Era o femeie impunătoare.

Culoarea arămie a pielii fine era pusă în valoare de lumina slabă. Malko făcu gestul că vrea să se ridice, când ea înaintă un pas şi, cu o mişcare plină de graţie, îngenunche dinaintea lui. Îşi pironi privirile în ochii bărbatului ca să se asigure că dansul ei avusese efectul dorit. Malko atinse cu mâinile sânii goi simţind vârfurile întărite, gest ce-i smulse Dalilei un suspin.

Gura ei prinse sexul cu mişcări lente până la rădăcină, ca o vestală ascultătoare, în timp ce degetele alergau pe îmbrăcămintea pe care i-o îndepărtă cu îndemânare. În câteva minute, rămase gol ca şi ea, iar Dalila, ca o maimuţă în călduri, se ridică şi se duse să se lungească pe sofaua alăturată. Întinsă pe spate, cu un picior atârnând sprijinit de podea, iar celălalt rămas întins pe sofa, nu lăsa să planeze nici o îndoială asupra lucrului pe care-l aştepta.

Malko avu curajul să nu pătrundă imediat sexul ce i se oferea. Când îşi apropie faţa de smocul ce mirosea a mosc şi a smirnă, Dalila scoase un suspin răguşit şi-i trase capul lui Malko mai aproape de pântece. Acesta avea impresia că îşi plimba limba pe miezul unui fruct tropical foarte parfumat şi foarte copt. Se înfruptă din Dalila cu râvnă, căutând punctele sensibile care îi declanşau mişcări bruşte ale bazinului. Deodată, îl apucă de păr cu ambele mâini, începu să gâfâie şi îşi lipi sexul de gura lui Malko. Simţi plăcerea curbându-şi bazinul şi mai tare.

Malko urcă lent până în dreptul buricului, apoi până la sâni. Tot corpul era parfumat. Îi muşcă uşor sfârcurile înflorite smulgându-i un strigăt scurt. Fără greutate, dibui sexul femeii şi o pătrunse lent. Ea îşi dădu ochii peste cap, suspină, murmură câteva cuvinte neînţelese, pe urmă începu să se onduleze încetişor sub greutatea trupului lui. Îl strânse lângă ea cu toată puterea, cu braţele încolăcite în jurul gâtului. Pătrunse cât putu de mult în blăniţa caldă şi primitoare, apoi începu să se legene

încet şi regulat.

Respiraţia Dalilei deveni mai sacadată şi îi simţi coapsele musculoase încordându-i-se. Bazinul se mişca din ce în ce mai rapid şi, simţind că e pe punctul să juiseze, acceleră treptat ritmul. Ea fu zguduită de un spasm îndelungat. El o sărută, însă avea gura uscată. Întredeschise ochii şi-i şopti abia auzit:

— Oh, ce m-ai excitat! Continuă. Încetişor.

El îşi văzu de treabă cu o mişcare de du-te-vino în căldura primitoare a sexului ei, declanşând Dalilei orgasm după orgasm. Părea că nu doreşte să se mai oprească niciodată. Această disponibilitate sexuală îl excita la culme. Cu chipul afundat în umărul lui, Dalila gusta orgasmele succesive, fără să ţipe, doar din când în când se auzeau nişte suspine extaziate. Nu zise nimic atunci când Malko îi propti un genunchi în pieptul lui ca s-o posede mai violent. Înnebunită, Dalila deschise ochii, apoi gemu de plăcere.

— Mă doare. Dă-i înainte. E bine.

Se dezlănţui mişcându-se din ce în ce mai iute, iar ea ţipă. Simţi plăcerea urcând din pântece şi spuse:

— O să juisez!

— Da, da.

Simţi orgasmul femeii în clipa în care explodă şi el în pântecele ei. Avuseseră orgasm în acelaşi timp, nebuni de plăcere şi de senzaţii nebănuite. Ea îşi întinse picioarele, iar el rămase nemişcat în ea. Tamburinele se auzeau întruna. Mintea începu să-i funcţioneze din nou, întrebându-se cui datora acest miracol. Dalila întrerupse farmecul.

— Vino, îl îndemnă ea.

Îşi puse caftanul, dar îl lăsă deschis. El o urmă cu hainele pe braţ până într-o încăpere de la al doilea etaj. Ea se aşeză pe pat. Luă un pachet de Lucky Strike de pe noptieră, îşi aprinse o ţigară şi îi arătă pachetul lui Malko.

— John fuma întotdeauna Lucky Strike.

El nu se aşteptase să-i pomenească de fostul amant după ce i se dăruise cu atâta ardoare. O lucire veselă îi fulgeră în ochii negri.

— Mă crezi o ticăloasă, făcu ea. M-am şi culcat cu tine, deşi abia te-am cunoscut... Întotdeauna am fost aşa. Când întâlnesc un bărbat care mă atrage, reacţionez aşa cum trebuie să reacţioneze un bărbat şi o femeie: mă dăruiesc, dacă şi el mă vrea.

— Nu cred că te refuză mulţi bărbaţi, remarcă Malko.

Ea ridică din umeri.

— Ce contează. E drept că atunci când te-am invitat, aveam intenţia să mă culc cu tine. Dar nu a fost singurul motiv. Voiam să-ţi vorbesc despre moartea lui John. Cred că a fost asasinat.

Capitolul XIV

Ochii negri ai Dalilei îşi recăpătaseră expresia sălbatică. Trăgea nervoasă din ţigară fumuri scurte ca să-şi astâmpere emoţia. Malko reuşi să-şi ascundă nerăbdarea de a afla cât mai multe.

— Ce te face să crezi că a fost asasinat?

Privirea ei fu străbătută de o lucire de ironie.

— Nu mă face să cred că sunt singura persoană care s-a gândit la asta. Altminteri, nu te-ai afla la Marrakech.

— De ce spui asta?

— Fiindcă faci parte din aceeaşi „casă” ca şi John. Ai venit aici ca să înţelegi ce s-a întâmplat. Şi cum trăiam împreună, te-ai gândit să începi investigaţia chiar de aici.

Ca să vezi! În faţa unei femei atât de inteligente ca Dalila, nu avea rost să facă pe nebunul. Malko fu sincer cu ea.

— Ai dreptate, zise el. Credem că Boeingul 737 ce a aparţinut companiei marocane a fost sabotat şi că a existat o bombă la bordul lui. Destinată lui John Melrose.

— Şi eu cred la fel, aprobă Dalila.

— Ştii cine ar fi putut comite crima?

Ea îl privea fix în ochi.

— Da, din păcate.

— De ce „din păcate”?

Ea îi susţinu privirea.

— Din cauza mea… Fiindcă faci parte din aceeaşi „casă”, ştii că în viaţa mea mai există un bărbat; generalul Sliman Smain. El este extrem de gelos. M-a, obligat să jur că nu-l voi mai primi pe John la Marrakech. Spunea că îmi bat joc de el dacă o să continuu aşa. Bineînţeles că i-am promis. Cu toate astea, l-am mai primit. Nu voiam să se ducă la hotel şi la urma urmei, nimeni nu mi-a dictat niciodată ce să fac. Mă gândeam că, dacă va afla, Sliman o să mă bată aşa cum a mai făcut-o şi altă dată. Nu mi-a trecut nici o clipă prin cap că o să-i facă vreun rău lui John. (Vocea i se stinse). Când am aflat de prăbuşirea avionului, mai întâi am crezut că e vorba de un accident, pe urmă, am vorbit cu nişte prieteni marocani. Nu se prea simţeau în largul lor şi am ghicit adevărul. Când i-am spus lui Sliman la telefon, a cam dat

din colţ în colţ…

— L-ai sunat special ca să-i spui acest lucru?

— Nu de acasă, fireşte. Dintr-o cabină. Cum îl cunosc, nu am insistat. Nu va recunoaşte niciodată. Dar sunt sigură că e mâna lui. Când John venea la mine, n-o făcea ca să lucreze… Stătea tot timpul cu mine. În ziua accidentului a plecat direct de la mine…

Tăcu în mod vădit tulburată. Malko o studia. Era ipoteza „romantică” a CIA. Şi spionii erau tot oameni… Iar gelozia, un sentiment împărtăşit. Dacă ar fi siguri că nu păţesc nimic, mulţi geloşi s-ar debarasa de rivalii care îi stânjenesc.

— Cum a reuşit s-o facă? Doar suntem în Maroc, nu în Algeria.

Dalila îi aruncă o privire aproape dispreţuitoare.

— Nu îţi imaginezi ce putere are! Peste tot dispune de agenţi. Şi plăteşte bine. Hotarele sunt „permeabile”. A reuşit să confecţioneze o bombă în altă parte, apoi a putut s-o treacă peste graniţă şi s-o încredinţeze unui agent de-al lui din Marrakech.

După incidentul avionului DC 10 din Brazzaville, Malko ştia că era relativ uşor să plasezi o bombă la bord cu ajutorul unor complici de prin partea locului. Mai cu seamă în ţările în care bacşişul este rege. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Dalila adăugă:

— Ştii doar că a fost de ajuns ca un angajat de pe aeroport să-i spună unui prieten că are de transportat la Casablanca un balot de „iarbă”, dar că trebuia încărcat în mod clandestin. A făcut-o pentru douăzeci de drahme.

— De unde ştia că John Melrose se va urca în avionul respectiv?

Ea ridică din umeri.

— Ce întrebare copilărească. Supraveghează calculatoarele tuturor companiilor aeriene, ori mi-a filat casa.

Ca văduvă, Dalila era foarte frumoasă. Lui Malko îi stătea pe limbă o întrebare:

— De ce mai eşti cu generalul Sliman, dacă îl înşeli în halul ăsta?

Înainte de a-i răspunde, Dalila îşi aprinse altă ţigară.

— Dacă ţi-aş spune că mă are la mână, ar fi aproape adevărat. Familia mea, a rămas în Algeria şi îmi spune mereu că, dacă îl părăsesc, se va răzbuna. Îl cred în stare. Dar nu acesta este adevăratul motiv… Are ceva care mă atrage. Nu ştiu ce anume, dar e mai puternic decât voinţa mea. Când se apropie de mine, mă topesc. Ca şi cum ar fi o vrajă…

— Cum vă întâlniţi?

— La Madrid. Îndată ce ajung acolo, soseşte imediat. A venit chiar şi aici, pe ascuns şi am petrecut câteva ore împreună, însă cu nişte riscuri nebănuite. Şi asta doar ca să facem dragoste.

Trase cu nesaţ din ţigară, apoi adăugă:

— În acelaşi timp, am nevoie şi de mângâiere. John era blând, romantic, deşi în realitate nu era aşa.

Lăsă capul în jos. Malko era năucit. Tânăra răspunsese la toate întrebările pe care i le pusese. Nu era prima dată când două treburi se potriveau. Tamburinele continuau să-i răsune în cap. Se afla în Orient, unde lucrurile nu erau niciodată simple. John Melrose nu îşi alesese bine amanta.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu Malko. *Company* s-a întrebat cine avea interes să se debaraseze de John Melrose, fireşte, în afară de islamişti. Iar tu nu eşti de partea lor.

— Nu, într-adevăr, făcu ea zâmbindu-i apăsat.

Ea îi căută privirea.

— Cred că sejurul meu la Marrakech nu se va prelungi.

Ceva îi spunea să nu-i pomenească de comandoul islamist.

Se gândi din nou la fotografie.

— Ştii cumva ce trebuia să facă după ce pleca din Marrakech?

— Nu foarte mult. Mai întâi trebuia să se ducă la Madrid să se întâlnească cu o prietenă de-a mea, al cărei soţ este diplomat. Pe urmă, se întorcea la Casablanca să se întâlnească cu unul dintre informatorii lui, un ziarist marocan.

— Ştii cum îl cheamă?

— Eu nu, dar tu trebuie să ştii.

— Nu ţi-a arătat nici o fotografie?

Clipi repede, fluturându-şi genele.

— O fotografie? Ce fel de fotografie?

Malko făcu o altă mutare.

— Fotografia unui bărbat pe care voia să-l identifice. Un islamist pe care l-a întâlnit la Peshawar.

— John încerca mereu să identifice islamişti, răspunse ea. Avea nişte tabele pe care le ţinea la zi. Dar nu vorbea prea mult despre meseria lui din cauza lui Sliman.

Investigaţia se oprea în acest punct. Malko îşi puse cămaşa. Dalila îi aruncă o privire mirată şi în acelaşi timp ironică.

— Nu rămâi? Şi ţie îţi este teamă de Sliman?

Atins în punctul sensibil, Malko îşi scoase degrabă cămaşa. Era o prostie. La hotel nu-l aştepta nimic bun, decât poate Lamia.

— Nu mi-e teamă, de aceea rămân, zise el.

*

* *

Said era să nimerească sub copitele unui cal ce trăgea o birjă, în graba lui de a ajunge Mercedesul lui Malko. De-abia se urcă în maşină, că îi aruncă o ocheadă aproape înfricoşată.

— Am fost îngrijorat.

Malko rămăsese la Dalila până la prânz. Au făcut amor toată noaptea, iar ultima oară, pe terasa de pe acoperişul casei de unde se vedea întreg cartierul. Când se trezi, Dalila era deja îmbrăcată şi aştepta lângă el cu micul dejun pregătit... îi mai rămăsese timp să se ducă la hotel şi să facă un duş. Ora întâlnirii cu Said trecuse de mult.

— Te-ai temut că m-a devorat Gazela?

Marocanului nu-i ardea de râs.

— L-am văzut pe omul care te-a împins aseară. A făcut-o intenţionat.

În arterele lui Malko adrenalina năvăli ca un torent. Aproape că uitase incidentul cu îmblânzitorul de şerpi, crezând că a fost o busculadă nevinovată.

— Povesteşte-mi, îi ceru Malko.

— Mă aflam în mulţime, nu departe de tine. Am văzut un zdrahon în jeanşi, cu cămaşă verde în dungi care s-a strecurat în spatele tău. Avea alură de luptător. Părul era tuns foarte scurt, avea un plasture pe gât şi umeri foarte laţi. Părea un om rău. Te privea în aşa fel încât am crezut că o să te înjunghie. Cum era atâta înghesuială, am ocolit ca să ajung în faţa ta să-ţi fac semn. Atunci te-a împins, iar eu i-am tras un bocanc şarpelui ăluia blestemat. Biata reptilă nu a avut nici o vină...

— Eşti sigur că m-a împins?

— Era foarte înalt; imediat după aceea, l-am văzut cum se fofila prin mulţime. Am vrut să-l prind, dar a dispărut.

Ciudată treabă. Deci au vrut cu tot dinadinsul să-l lichideze pe Malko sau, cel puţin, să-l pună pe linia moartă.

— Ai putea să-l recunoşti dacă l-ai vedea într-o fotografie?

— Da.

— Bine, o să sun la Rabat.

Marocanii trebuie să fi întocmit până acum un portret-robot al celui de-al doilea asasin al jandarmilor. Merita să încerce. Said reluă:

— Pe urmă, am fost tare neliniştit când mi-am dat seama că ai

petrecut noaptea la *Dar Ridala.*

— Cum de-ai ştiut?

— Imediat ce nu te-am mai zărit, m-am retras într-un colţ. Am vorbit cu doi poliţişti de la Siguranţa naţională. Mi-au spus că ai plecat cu Mercedesul Gazelei. Dar nu este totul; am aflat ceva foarte interesant.

— Ce anume?

— Când a fost Gazela în satul Ourika, a plecat de la moară cu un pachet voluminos pe care l-a pus în portbagaj.

— Să fi cumpărat nişte oale?

— Nu ştiu, dar acolo nu se ocupă de olărit. Azi m-am dus din nou în sat cu taxiul. Prietenul meu mi-a spus că a văzut un mormânt proaspăt săpat pe malul râului, în apropierea morii.

Un mormânt proaspăt săpat… Malko nu ştia ce să mai creadă.

— L-ai văzut?

— Da, de la distanţă.

— Nu ai întrebat vecinii dacă ştiu ceva despre el?

— Nu am discutat nimic. Se ascund unii pe alţii. Dar cu mine vorbesc pentru că sunt berber.

Malko se apropie de trotuar şi opri la umbră. Trebuia să se gândească. Misterele se ţineau lanţ. Pe cine îngropaseră acolo în secret? Care era legătura dintre Dalila şi ţăranii berberi? Ce luase de acolo? Erau fapte disparate cu care era imposibil să construieşti o ipoteză. Malko se agăţă de ceea ce i se păru mai concret şi anume portretul-robot.

— O s-o filezi în continuare pe Gazelă, îi spuse el lui Said. La noapte ne vom duce în sat.

— De ce?

— Să descoperim cine este îngropat acolo.

Stupefiat, Said făcu ochii mari.

— Şefu', dar pentru asta trebuie…

— Ei bine, vom lua o lopată şi o cazma.

Vizibil şocat, marocanul nu mai insistă. Malko întoarse şi se îndreptară în direcţia hotelului *La Mamounia.* Îl lăsă pe Said acasă. Cine şi-ar imagina că asupra acestui oraş atât de liniştit şi de pitoresc, în care hotelurile au apărut ca ciupercile după ploaie, plana o ameninţare aşa de mare? Comandoul islamist „Al Khatib al Maout", vinovatul de moartea celor doi jandarmi şi a lui Jawad Benjelloun, părea că se află la Marrakech şi, în mod sigur, nu nutrea intenţii bune.

*

* *

Aproape toate şezlongurile dimprejurul piscinei hotelului *La Mamounia* erau goale. După ce încercase în zadar să dea de Stanley Hurd ca să-i ceară fotografia-robot, se hotărî să se odihnească... Deodată, zări o femeie culcată pe marginea apei într-un bikini minuscul. O coadă lungă, neagră ca tăciunele şerpuia în lungul spatelui până în curbura feselor. Rotunjimea coapselor nu l-ar fi înşelat nici în ruptul capului. Era Lamia.

Malko se apropie şi se aplecă deasupra ei, căutându-i privirea în spatele ochelarilor negri.

— Ţi-a plecat „logodnicul”?

Ea îşi coborî încetişor ochelarii şi-i văzu ochii roşii şi umflaţi.

— M-a părăsit, ticălosul! şuieră ea. Mânca-l-ar ciuma!

— Ce s-a întâmplat?

Ochii adolescentei, de obicei tulburi, se umplură de lacrimi.

— Aseară a insistat să mă dezvirgineze! Şi asta înainte să-mi cumpere palatul! Imediat după ce mi-a băgat măciuca în pântece, s-a îmbrăcat şi a întins-o. Mi-a spus că a stat cu mine doar pentru asta şi că nu se aştepta ca o ticăloasă ca mine să mai fie fată mare. Îţi dai seama ce porc a fost! Şi eu care credeam că e îndrăgostit până peste urechi... Tot ce şi-a dorit a fost numai fecioria mea.

Se smiorcăia cu jale.

— Ei, hai, fii serioasă, zise Malko, doar nu era fecioria ta cea *adevărată*. Nu a fost decât o cacialma.

— Nu-i nimic, răspunse Lamia cu încăpăţânare. Când o femeie suferă...

Ea îi aruncă o privire neagră.

— Tu unde ai fost? Te-am căutat toată noaptea.

— Nu am dormit la hotel.

Făcu o mutriţă dispreţuitoare.

— O să te îmbolnăveşti de SIDA cu putorile astea berbere... Bărbaţii lor regulează şi caprele.

— Caprele nu au SIDA, observă Malko, doar dacă o iau de la oameni. Şi nu am fost cu o putoare berberă.

Furioasă, Lamia îşi puse ochelarii negri.

— Ce o să faci? o întrebă Malko.

— Nu am chef să mă întorc la Rabat. Mai rămân câteva zile. Mâine mă duc la un dineu unde trebuia să mă însoţească ticălosul ăla! Vrei să vii cu mine?

— Dacă nu îţi este frică de SIDA...

— Prostule! Nici măcar nu pot să mă regulez, nemernicul m-a făcut praf.

Ca întotdeauna, plină de poezie... Lamia îi amintea de Mandy-Ticăloasa. Numai că ea nu-şi refăcuse himenul. În orice caz, în Anglia nimeni nu mai credea în aşa ceva. Malko se lungi alături de ea. Se întreba de ce misterioşii terorişti nu dădeau lovitura, acum când fiecare oră ce trecea mărea riscul de a fi prinşi.

*

* *

— Siguranţa naţională, DST şi Direcţia generală de studiu şi documentare o scaldă pur şi simplu, îl anunţă Stanley Hurd. Cred că teroriştii identificaţi s-au întors în nord şi se ascund în Rif.

— De ce?

— Nişte funcţionari din gara Marrakech l-au recunoscut pe ucigaşul jandarmilor care a cumpărat două bilete pentru Casablanca. În Marrakech nu au apărut. Acum ne găsim într-un punct mort.

— Ce s-a întâmplat cu fotografia de la John?

— Am comparat-o cu cele ale islamiştilor cunoscuţi şi arhivaţi în calculatoarele noastre. Dar fără rezultat. S-ar părea că tipul a venit de pe altă planetă. Tu ce ai făcut?

Malko alcătui un raport fidel cu tot ce a descoperit. Hurd îl întrerupse.

— Este foarte probabil ca gunoiul ăla de Sliman Smain să fi aruncat avionul în aer. Asta e părerea mea. Serviciile algeriene nu se dau înapoi de la nimic, fiind în legătură cu destui terorişti palestinieni ca să ştie cum să acţioneze. În plus, a ucide câţiva marocani acolo e foarte bine...

— Deci consideri că asasinarea lui John Melrose s-a lămurit?

Americanul stătu în cumpănă puţin, apoi se corectă:

— În principiu, da.

— Cu toate astea, Jawad Benjelloun nu a fost omorât din întâmplare, ci din cauza acestei fotografii.

— Exact. Pentru că tu i-ai cerut să-l identifice pe bărbatul din ea. John Melrose n-o făcuse, de aceea...

Argumentul era de nezdruncinat.

— Mai e şi altceva, zise Malko, nedezvăluind toate argumentele lui.

Îi povesti despre pachetul adus de Dalila Villanova şi despre mormântul secret din satul Ourika. Şeful Centralei CIA Sări în sus ca ars.

— Iisuse Cristoase! Asta schimbă totul! Deşi nu văd încă legătura dintre toate elementele, trebuie să te duci acolo.

— Plec în seara asta, dar nu e tot... Ai portretele-robot ale ucigaşilor celor doi jandarmi?

— În cazul lui Abdelkrim Tahrir, avem fotografia de pe permisul de conducere, iar pentru amicul lui, „Gulgudin”, există un portret-robot. De ce?

Malko îi explică. Americanul nu mai insistă.

— O să-ţi trimit prin fax portretul-robot. La prima vedere, s-ar putea lega ceva. Se pare că tipul ăsta a aflat de tine şi de faptul că eşti pe urmele lui.

— Ar fi o coincidenţă binecuvântată, zise Malko, dar în sfârşit... Pentru moment, nu găsea altă explicaţie.

*

* *

Said aştepta lângă staţia de taxiuri colective, nişte Mercedesuri verzi care deserveau toată zona munţilor Atlas. Aruncă în spate un sac greu cu uneltele de care aveau nevoie. Se vedea că nu îi sunt boii acasă.

— Ce nu merge, Said?

Marocanul îi dădu nişte explicaţii încâlcite din care reieşea că profanatorii de morminte erau urmăriţi de răzbunarea fantomelor care îi supuneau la tot felul de blesteme, unele mai rele decât altele... e drept că şi un „agent” al CIA are voie să fie superstiţios.

— Pentru treaba asta o să primeşti o mie de drahme, îi promise Malko.

Cu suma asta îşi permitea să alunge câteva blesteme. Said se înseninã. Înainte să demareze, Malko scoase faxul transmis de Hurd şi îl puse sub nasul marocanului în timp ce aprindea beculeţul din tavan. Nu aşteptă prea mult timp.

— El este! Jur pe Allah! strigă Said.

— Eşti sigur?

— Absolut!

Malko ambreie motorul. Marocanii se vor zgâria pe ochi. Comandoul „Al Khatib al Maout” se afla încă în Marrakech.

Traversară câmpia întinsă scăldată în întuneric, trecură pe lângă restaurantul „Leul din Ourika” ce era închis la ora asta, apoi ajunseră la primul masiv muntos din Atlas, o imensă masă neagră care se înălţa la orizont. De cum urcară primele serpentine, Said începu să-şi manifeste nervozitatea.

— Dacă sătenii ne vor prinde că le pângărim mormântul, ne vor omorî.

— Să facem în aşa fel încât să nu ne prindă, încheie Malko.

Capitolul XV

Malko avea senzaţia că străbătea o ţară a nimănui. Pe drum nu întâlniră nici un vehicul, nici un trecător, nici o lumină care să răzbată de la ferestrele căsuţelor din piatră de râu din acel sătuc pe care îl traversau. La fiecare curbă, farurile luminau poalele munţilor întunecaţi şi ostili. Stâncile dădeau impresia unei prezenţe obsedante, apăsătoare şi neliniştitoare. La o distanţă de câteva zeci de kilometri de Marrakech intrau în alt univers...

Zgomotul făcut de motorul Mercedesului trebuie să se fi auzit de departe. Mergeau de vreo patruzeci şi cinci de minute, iar Said era din ce în ce mai nervos.

— Să ne oprim aici! spuse el.

Ajunseră în dreptul primelor case din ultimul sat. Malko parcă pe un loc mai înalt, opri motorul şi se dădu jos. Liniştea era deplină, tulburată doar de ţipetele păsărilor de noapte. Said puse sacul pe umăr şi şopti:

— Vom coborî pe aici şi vom merge de-a lungul râului. Dar să nu vorbeşti că au auzul fin.

Malko mergea în urma lui. De-abia parcurseră vreo sută de metri ca să ajungă pe malul râului, că un câine începu să latre. După el, se luară şi alţii. Repede de tot începu un concert asurzitor care îi călca pe nervi. Said se opri brusc şi îi şopti lui Malko:

— Să aşteptăm să se domolească.

Rămaseră cam un sfert de oră în umbră, apoi înaintară în vale, de-a lungul râului. Câinii nu mai lătrau, iar torentul acoperea zgomotul slab al paşilor. Din fericire, bolta era destul de senină. Malko întoarse capul spre dreapta şi zări masa întunecată a căsuţelor din sat... Nu răzbătea nici o lumină. La munte, oamenii se culcau devreme... Said, care mergea înainte, ridică braţul. Malko se opri în loc. Marocanul se întoarse şi-i spuse încetişor:

— Mă duc în recunoaştere, apoi mă întorc.

Dispăru în întuneric, foarte atent, Malko scrută în noapte. Liniştea era apăsătoare. În mijlocul munţilor berberi, fără armă, se simţea extrem de vulnerabil. Said apăru şi-i zise:

— Am găsit, dar nu trebuie să facem nici un pic de zgomot. Nu e departe de casă.

Înaintară pe solul cu iarbă. Said se opri lângă tulpina unui copac şi scoase din sac un hârleţ cu mâner pliant, apoi îl înfipse în iarbă. Malko era cu ochii pe moară. Nu auzeau decât zgomotul lopeţii care scotea pământul. Apoi, un sunet înfundat: hârleţul lovise un obiect. Malko se apropie. Said săpa cu mâinile ca să nu facă zgomot şi să scoată tot pământul. Aprinse lanterna plimbând fasciculul la câţiva centimetri de o suprafaţă albă.. Era un giulgiu.

Said stinse lanterna şi dădu pământul la o parte. Luă apoi un cuţit şi sfâşie giulgiul. Îl îndepărtă, iar Malko, aplecat peste el, zări un smoc de păr negru şi creţ. Îşi reţinu greaţa pe care o simţi din cauza mirosului care ieşea din mormânt. Said dezveli capul până la gât şi aprinse din nou lanterna. Lui Malko i se făcu pielea de găină de oroare. Gâtul fusese tăiat şi se vedea o rană scârboasă şi neagră în care colcăiau deja viermii şi insectele. Îi tăiaseră beregata ca la oi. În afară de câţiva bulgări de pământ din mustaţă, faţa era în întregime curăţată. Malko cercetă mult timp cadavrul.

Era un tânăr până în treizeci de ani, arab, cu fruntea netedă şi nasul proeminent. Închise ochii şi îşi aminti de cele două faxuri trimise de Stanley Hurd chiar în după-amiaza aceea. Era mai mult decât sigur că îl avea în faţă pe Abdelkrim Tahrir, asasinul celor doi jandarmi. Ar fi avut nevoie de mai multă lumină şi timp, ca să fie sigur sută la sută...

Deodată, Said scoase un mormăit strangulat şi stinse cât putu de repede lanterna. Tocmai se aprinsese o lumină gălbuie la o fereastră de la fermă, chiar deasupra lor.

*

* *

Malko avu impresia că îi va sări inima din piept. Ar fi vrut să intre în pământul răscolit. Acum pândeau neonul alburiu. De la fermă, nu răzbătea nici un zgomot până la ei. Aşteptară cu răsuflarea tăiată, dar după trei minute, lumina fu stinsă.

— Mor de frică, şefu', îl imploră Said.

— Trebuie să acoperim groapa.

Marocanul aruncă pământul de bine, de rău, punând la loc şi peticele de iarbă. Dacă stăpânii fermei nu vor veni să-şi bage nasul pe aici, nu îşi vor da seama că mormântul fusese profanat.

Said începu să respire uşurat de-abia după ce se aflau departe de sat. Fiind atent la serpentine, Malko încercă să înţeleagă ceva, ceva. Ce se petrecuse în interiorul comandoului „Al Khatib al

Maout”? Ce mare pericol reprezentase acest Tahrir de l-au eliminat? Oare prima lui vizită în sat să-i fi alertat într-atât? Totul avea o oarecare logică, atât timp cât nu-şi introduceau în joc *jokerul,* adică pe Dalila Villanova.

Fireşte, vizita lui putea fi doar o coincidenţă, însă întreaga experienţă acumulată de Malko de-a lungul anilor îi spunea că acest gen de coincidenţă nu există în lumile paralele. În acest punct, mintea i se blocă; era imposibil să înţeleagă ce legătură se stabilise între frumoasa algeriană, amanta generalului din Securitatea militară şi membrii furioşi din Peshawar.

Generalul Sliman Smain era un adversar feroce al Frontului Islamic al Salvării şi al Grupului Islamic Armat, capul „extirpatorilor” care voiau să-i elimine pe integrişti cu forţa. Torturase şi executase sute de membri în trei ani de represiuni atroce. Le scoteau ochii, le tăiau capetele, le ardeau familiile de vii. Era imposibil să crezi într-o alianţă, fie ea şi temporară. Cu condiţia ca Dalila Villanova să nu fi suferit subit o criză de conştiinţă. Viaţa pe care o ducea la Marrakech pleda foarte puţin în favoarea acestei ipoteze, iar el nu o vedea capabilă să fabrice o maşinărie care să arunce un avion în aer. Reveni la ipoteza de dinainte: Sliman Smain îşi reglase conturile care nu aveau cu nimic de-a face cu cealaltă afacere… Foarte ciudat.

Când îl lăsă pe Said acasă, nu îi dăduse încă de capăt acestei dileme.

— Mâine ce fac?

— O urmăreşti pe Gazelă, îi spuse Malko. Să-mi telefonezi la hotel, pe la şapte, dintr-o cabină.

De abia ajunse în cameră, că Malko îşi turnă o votcă pe care o luă dintr-un băruleţ şi îl sună pe Hurd. Îi era imposibil să-i povestească despre ceva lămurit deja, însă informaţiile pe care le deţinea nu puteau să aştepte. Americanul ori dormea, ori se juca cu servitoarea, căci trecu ceva timp până să răspundă.

— Am găsit comandoul „Al Khatib al Maout”, îl anunţă Malko.

După ce termină de explicat, Hurd părea că s-a trezit de-a binelea.

— O să-l sun imediat pe comisarul Afouani, spuse americanul. Va crede că e o cacialma.

— Nu-i spune încă de Dalila Villanova, îi ceru Malko. Trebuie să aflu mai multe în legătură cu acest subiect. Ei pot acţiona prea brutal. Singura noastră şansă, dacă e implicată şi ea în afacere, este s-o luăm prin surprindere.

— Ar fi într-adevăr trist, încheie Stanley Hurd, căci asta ar însemna că John Melrose nu a avut deloc fler.

Malko nu răspunse. Experienţa îl învăţase că, adesea, „căile trupului” le întunecau pe cele ale minţii. În orice caz, John a plătit foarte scump lipsa lui de discernământ.

*

* *

Malko adormi cu greutate. În visul lui hipnotic, crupa apetisantă a Lamiei şi faţa plină de pământ a bărbatului îngropat în satul Ourika se învălmăşeau într-un soi de caleidoscop în culori suprarealiste. Mai rămânea o problemă: Dalila. Cum reuşea să afle mai multe amănunte?

Se hotărî s-o lase să se „odihnească” vreo douăzeci şi patru de ore, timp în care va vedea ce vor găsi marocanii în Ourika. S-ar putea ca problema să se rezolve de la sine. Probabil că şi pânda lui Said îi va aduce elemente în plus.

Logic vorbind, lui Malko nu-i venea să creadă că era vinovată. Dacă ar avea oarecare legături cu teroriştii, atunci ar fi şi ea răspunzătoare de moartea lui John Melrose. În acest caz, va câştiga în mod sigur medalia de aur la dublu.

*

* *

Vocea languroasă a Lamiei îl trezi. Vremea era mohorâtă, cerul plumburiu, păsărelele ciripeau, iar avioanele de antrenament bâzâiau în văzduh.

— Să nu uiţi cumva de programul din seara asta, îi aminti ea. O să fiu foarte frumoasă.

În vocea ei se citea promisiunea… Din nefericire, Malko era cu gândul în altă parte.

— O cunoşti pe Dalila Villanova? Locuieşte într-o vilă superbă în cartierul musulman.

Lamia izbucni furioasă.

— Aşadar, la nemernica aia ţi-ai petrecut noaptea! Se regulează şi cu ţapii. E o putoare de algeriană care s-a îmbogăţit punându-şi fundul la bătaie… S-a culcat chiar şi cu guvernatorul de *willaya*[36] doar ca să nu plătească impozitele. Un porc împuţit şi ăla!

— Crezi că simpatizează cu integriştii?

Lamia simţea că se sufocă.

---

[36] Zonă administrativă din Algeria.

— Ea! E o târfă neruşinată; integriştilor nu le plac putorile. Dacă vor ajunge vreodată la putere, va fi nevoită să poarte voal ca să-şi ascundă mutra de prostituată.

Dalila Villanova avea şi haine pentru vreme rea…

Malko nu mai insistă. Portretul zugrăvit de Lamia corespundea puţin cu cel al unei „passionaria” înrobită de cele mai pure şi aspre idei ale Islamului.

— În seara asta voi fi strălucitoare, zise Lamia, răzbunându-se înainte pe interesul pe care Malko îndrăznise să-l manifeste faţă de altă femeie.

*

* *

Said acceleră motocicleta. Înaintea lui, Mercedesul rula şi el foarte repede. Se aflau între palatul de pe Bahia şi poarta Bab Ahmar, în sudul oraşului. Înjură printre dinţi fiindcă nu era momentul s-o piardă pe Dalila, cu atât mai mult cu cât era singură, cum fusese şi când s-a dus în satul Ourika.

Din fericire, chiar înainte de a ajunge lângă zidurile ce împrejmuiau cartierul Sidi Youssef Ben Ali, ea parcă într-o piaţetă din faţa moscheei M’Sala şi coborî din maşină. Era îmbrăcată ca de obicei, într-o bluză largă, în pantaloni şi cu o eşarfă înnodată sub bărbie, cu ochelari negri la ochi. Nu se zăreau decât gleznele şi partea de jos a feţei. Observă că nu era machiată. Mergea pe jos pe străduţa M’Sala; Said îşi parcă motocicleta. De ce venise în cartierul meşteşugarilor? Poate că se ducea la vreun artizan. Prin mulţimea compactă era uşor de urmărit fără să-şi dea seama. Era înaltă şi depăşea trecătorii aproape cu un cap.

După cinci sute de metri, femeia în albastru o luă la dreapta şi se îndreptă spre altă moschee nou construită. Trecu prin faţa ei şi intră într-un mic magazin de bijuterii. În vitrină erau expuse nişte diademe berbere superbe. Puţin dezamăgit, Said se opri mai încolo. Pur şi simplu, venise să cumpere câteva podoabe, îşi aprinse o ţigară. După câteva momente, Dalila ieşi din prăvălie, privi în jur, apoi îl zări sprijinit de o birjă şi îi făcu semn să se apropie.

*

* *

Înmărmurit şi cu inima bătând cu putere, Said nici nu se mişca din loc. Atunci Dalila veni înspre el cu un zâmbet încurajator. Între ochelari şi eşarfă, nu-i distingea decât gura cu buze groase, mai palidă decât de obicei.

— *Salam Aleykum,* zise ea cu politeţe.

— *Aleykum Salam,* răspunse Said cu vocea strangulată.

Tânăra îl fixă cu privirea.

— Eu te cunosc, nu cumva eşti ghid?

— Ba da, bâigui bărbatul. Şi eu te cunosc.

— Pică bine, făcu Dalila. Tocmai căutam pe cineva care să-mi facă un serviciu. Dacă vrei să câştigi zece drahme…

— Bineînţeles, acceptă Said nedumerit.

— Trebuie să te duci până acasă la mine. Întrebi de Omar, şoferul meu şi îi dai biletul ăsta din partea mea. Neapărat să-mi aducă o bijuterie. Te aştept la prăvălie.

Said o urmă şi intră după ea. Înăuntru erau trei persoane. Un tânăr cu o faţă fină care stătea după tejghea, îmbrăcat cu *kamiz* şi cu o bonetă albă pe cap. Ceilalţi doi bărbaţi stăteau în picioare rezumaţi de zid. Pe unul dintre ei nu-l cunoştea. Era un mustăcios tânăr, cu părul creţ. Figura celuilalt îi dădea fiori reci pe şira spinării: era namila care îi dăduse brânci lui Malko. Said o urmase prosteşte pe Dalila până în mijlocul prăvăliei. Bărbatul ras în cap se găsea în acest moment între el şi uşă. Din cauza perdelei, din exterior nu se putea vedea ce se petrece înăuntru. Said se uită la uşă ca la poarta raiului. În magazin domnea o linişte apăsătoare. Dalila rupse tăcerea întrebându-l pe Said:

— Cum te cheamă?

— Said Boukala.

— Mă urmăreşti de câteva zile. Pentru cine lucrezi?

Marocanul se prefăcu că nu a auzit şi întrebă cu o voce aproape normală:

— Îmi dai bileţelul *lalla*[37]*?*

Cum Dalila Villanova nu schiţă nici un gest, se întoarse şi arboră zâmbetul lui neghiob, îndreptându-se spre uşă. Dar nu ar fi reuşit să ajungă vreodată. Bărbatul ras în cap întinse braţul şi îl prinse de gât cu degetele dure ca tungstenul. Acesta simţi cum îi pârâie laringele şi auzi vocea Dalilei:

— Gulgudin, nu-l omorî!

Sufocându-se, Said reuşi să tragă puţin aer în piept. Zări printre lacrimi privirea întunecată şi necruţătoare a lui Gulgudin care, după toate aparenţele, nu voia s-o asculte pe Dalila. Vânzătorul de bijuterii reuşi să obţină o amânare în favoarea lui.

— Nu sta acolo! Coboară, îi spuse acesta cu voce obosită.

Prietenul lui Gulgudin se grăbi să tragă un inel care se afla în

[37] Doamnă.

sol, în spatele prăvăliei şi ridică un capac pătrat. Gulgudin îl împinse, obligându-l să coboare apăsându-i capul ca să-l forţeze să se mişte mai repede.

Numai ce ajunse jos, că Gulgudin sări sprinten lângă el şi aprinse un bec ce atârna în tavan. Îngrozit, Said se dădu înapoi până la zidul din spate. Pivniţa cu pământ pe jos nu avea mai mult de douăzeci de metri pătraţi. Cu mare încetineală, care îl făcu pe Said să simtă un ghem în stomac, Gulgudin trase de la centură un pumnal cu lama uşor curbată. Era un cuţit de măcelar *hallal.*

Coborî şi Dalila scara şi se postă în faţa lui Said care era livid.

— Lucrezi pentru Siguranţa naţională?

Incapabil să răspundă, Said înghiţi de mai multe ori în sec. Gulgudin îl smulse de lângă zid şi se postă în spatele lui. Simţi mirosul luptătorului nespălat şi pe al lui. Lama cuţitului i se propti în gât. Simţi pe piele oţelul rece şi începu să se roage.

— Răspunde!

Vocea lui Gulgudin căzu ca o lovitură de bici. Said observă că Dalila îşi acoperise toată faţa cu eşarfa, nelăsând liberi decât ochii.

— Nu, nu lucrez pentru ea, reuşi să articuleze Said. Jur pe Allah.

În spatele lui, Gulgudin scoase un mârâit. Cu delicateţea unei dantelărese, el plimbă lama cuţitului pe gâtul lui Said, făcând o minusculă tăietură din care începu să picure sânge. Marocanul avea impresia că îl ardeau cu fierul înroşit. Ca într-un coşmar, îl auzi pe Gulgudin care îi zise cu voce calmă:

— Nu-mi place să duci în deşert numele lui Allah pentru o minciună. Dacă îl mai rosteşti o singură dată, îţi tai beregata pe loc.

Gazela rămase tăcută, în picioare, în faţa lui. Mai mult mort decât viu, Said îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— Nu lucrez pentru Siguranţa naţională, să mă audă Allah!

O sudoare cu miros acru i se prelingea pe piept şi simţi nevoia să urineze. Jurământul lui trebuie să fi sunat sincer, căci Gulgudin nu îi tăie gâtul. Însă răgazul fu scurt.

— Cine te-a plătit ca s-o urmăreşti?

Said căută cu disperare un răspuns care să-l ferească de tăiere, dar voia să ascundă esenţialul. Avu impresia că îl găsi şi răspunse cu o voce plângăreaţă:

— Este atât de frumoasă, încât îmi place să o privesc.

Explicaţia lui a fost un eşec total. Gulgudin îi şuieră la ureche cu voce aspră:

— Dacă te-ai fi gândit la Allah în loc să ai gânduri necurate, nu te-ai fi aflat aici!

O mână înfiptă în umărul lui îl determină să se întoarcă. Privirea neagră era aproape imposibil de susţinut. Said începu să tremure ca varga, convins că îi va tăia gâtul numaidecât.

Cu un zâmbet mârşav, Gulgudin îl prinse de urechea dreaptă ca pe un puşti ce trebuia pedepsit. Said abia percepu gestul, dar simţi o arsură atroce în partea aceea a capului, apoi senzaţia că un lichid cald se prelinge pe gât. Făcu un efort ca să înţeleagă că bucata de carne roşiatică pe care Gulgudin i-o flutura pe sub nas era chiar urechea lui. Urlă de durere şi de spaimă. Gulgudin îi aruncă o cârpă murdară.

— Şterge-te, câine!

Said îşi tamponă locul unde nu cu mult timp în urmă fusese urechea, înnebunit de groază. Namila se postă în faţa lui.

— Ţi-am spus să nu mă minţi, zise el flegmatic. Ai cinci minute să-i ceri iertare lui Allah, pe urmă o luăm de la capăt cu întrebările... Dacă mă vei minţi în continuare, îţi voi tăia şi cealaltă ureche. Apoi nasul, pe urmă... (Privirea coborî sub pântece). Ai înţeles? Câine împuţit ce eşti!

Cu ochii ieşiţi din orbite, Said nu răspunse, încercând să-şi facă o idee clară, sfâşiat între spaimă şi durerea atroce care îl chinuia. Gulgudin se întoarse către Dalila şi îi spuse cu brutalitate:

— Nu mai am nevoie de tine. Du-te!

Fără un cuvânt, tânăra, mândră de ea, se îndreptă către scară. Gulgudin aşteptă până se închise capacul, apoi întrebă:

— Cine ţi-a dat ordin să o urmăreşti?

Said închise ochii. Ajunsese la capătul drumului. Îşi blestemă gustul pentru bani care îl împinsese să lucreze pentru americani. Simţea că acest apucat era gata să-i smulgă şi cel mai mărunt adevăr...

Capitolul XVI

Lamia se apropie de Malko. Era într-adevăr strălucitoare. Senzuală până în vârful unghiilor, cu gura proeminentă, privirea apoasă şi tulbure, cu o expresie chemătoare încât aveai impresia că, dacă ar fi atinsă în clipa asta, s-ar pune imediat pe treabă. Sânii dezinvolţi ieşeau în evidenţă de sub tunica de gladiator dintr-un lame argintiu care era destul de subţire pentru a se mula perfect pe trup. Şoldurile îi erau strânse într-o fustă foarte scurtă, iar argintiul acoperea aproape tot corpul; până şi pantofii se asortau.

— Mă placi? miorlăi ea. Persoanele la care mergem acum îl cunosc pe „logodnicul" meu. Îi vor spune cu cine am venit şi cum eram îmbrăcată. Se va îmbolnăvi de ciudă. Mergem?

Malko se uită la ceas. Era şapte şi jumătate.

— Mai stai puţin, aştept un telefon.

Era îngrijorat. Said nu-i dăduse nici un semn de viaţă, aşa cum stabiliseră ei în ajun.

Lamia îl cercetă din priviri.

— Doar nu aştepţi un telefon de la javra de Dalila!

— Nici vorbă.

Îmbufnată, ea se aşeză pe marginea patului, iar Malko nu se putu abţine să nu-i mângâie pieptul peste zalele argintii, fapt ce-i provocă imediat fiori şi-i întări mugurii sânilor. În clipa în care se hotărî să plece, sună telefonul.

— Alo?

— Domnul Malko?

— Da.

Era Said. Sufla din greu.

— Am noutăţi, spuse marocanul. Trebuie să vii să mă iei. Am avut un accident de motocicletă.

— Unde eşti?

— În faţa restaurantului *Chez Ali.* Este un local foarte cunoscut din afara oraşului. Voi fi lângă intrare.

Închisese deja.

— Ştii unde este *Chez Ali?* o întrebă Malko pe Lamia.

Ea se strâmbă.

— Este numai pentru turişti. În fiecare seară sunt alte

„atracţii”. Mâncarea este servită în corturi, ca beduinii. Este foarte departe şi prietenii mei ne aşteaptă.

— Te las acolo, îi propuse Malko, iar eu mă duc la întâlnire. Pentru afacerea de care mă ocup este extrem de important.

Nebună de furie, Lamia îi zise cu voce şuierată:

— Nu mă duc singură nici în ruptul capului. Merg numai însoţită de tine. Şi fără mine, nu o să găseşti niciodată localul, căci se află în mijlocul deşertului.

După cinci minute, o luară pe bulevardul Mohammed al V-lea spre nord, apoi ajunseră pe autostrada ce ducea către Casablanca. Lăsând în stânga lor plantaţia de palmieri, continuară drumul câţiva kilometri buni, când Malko zări un panou cu inscripţia *Chez Ali.* Părăsi autostrada spre Casablanca şi vira la stânga. Se afundă în deşertul neted presărat cu câteva căsuţe.

După ce parcurseră vreo doi kilometri, zăriră din nou un indicator cu inscripţia *Chez Ali.* Se întoarse: şoseaua nu se mai vedea. Acum rula pe un fel de pistă pe care abia o distingea în mijlocul deşertului. Lamia stătea încruntată alături de el, zdruncinată de hârtoape.

— Mai e mult? întrebă Malko.

— Vreo trei sau patru kilometri.

În final, ajunseră la un zid roşiatic înălţat în pustietate, merseră de-a lungul lui, iar farurile luminară o intrare demnă de Disneyland. O poartă monumentală cu ţinte, străjuită de o parte şi de alta de creneluri. Opri maşina în faţa ei, iar fasciculul lumină inscripţia: „Lunea închis”.

Astăzi era chiar luni. Coborî şi văzu parcarea pustie. În restaurant nu se putea intra. Lamia îl strigă din maşină.

— Ce mai înseamnă şi farsa asta?

— Nu ştiu, răspunse Malko nelinişti t.

Pulsul se acceleră brusc. Apelul lui Said, care îi păruse absolut normal, căpătă acum o semnificaţie diferită în colţul ăsta neumblat. Privi împrejurul lui. Întunericul nu-i permitea să vadă prea departe, deşi noaptea era senină. Oare unde era Said? Cu siguranţă că marocanul îi zărise maşina când a sosit. De ce nu se arăta?

— Să plecăm, bâigui Lamia cu vocea ei de fetiţă.

— Aşteaptă o clipă, zise Malko.

Zări o cabină telefonică la vreo treizeci de metri mai încolo. Se îndreptă pe jos într-acolo. În faţa ei, motocicleta lui Said era

sprijinită pe cric. Cabina era goală. Îi dădu ocol şi zări un om stând pe jos, sprijinit cu spatele de cabină şi cu capul căzut pe piept. Nu era nevoie să se aplece ca să-şi dea seama că era mort. Said nu-l păcălise.

După rana înfiorătoare de la gât şi după cămaşa plină de sângele abia zvântat de vântul deşertului, realiză că cineva îi brăzdase gâtul cu cuţitul dintr-o parte într-alta. Plaga urâtă ce se deschidea în partea dreaptă a capului stătea mărturie că, înainte de a-l omorî, îl mutilase pur şi simplu. Muştele bâzâiau în jurul petei de sânge închegat. Malko se ridică îngreţoşat şi se grăbi să ajungă la maşină.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Dacă l-au adus atât de departe, nu o, făcuseră de dragul cadavrului lui Said. Se urcă în maşină, se lăsă moale la volan şi se întoarse spre Lamia:

— Există numai un singur drum care duce la plantaţia de palmieri?

— Da, de ce?

Din fericire, ea nu văzuse cadavrul... Prost dispusă, fata mormăi:

— Prietenul tău ţi-a tras clapa, iar noi am întârziat...

El nu zise nimic. Fără armă, nu avea decât un singur lucru de făcut: să ajungă cât mai repede în regiunile populate. Trecu în viteza întâi şi demară în trombă pe lângă zidul ce împrejmuia restaurantul *Chez Ali.* După ce dădu colţul, fu nevoit să frâneze brusc. O căruţă abandonată îi bloca drumul. Lamia debită câteva înjurături în limba ei. Malko nu pregetă nici un moment. În locul ăsta, şanţul nu era prea adânc. Porni maşina în diagonală şi îl trecu, nimerind în pietriş.

Zări prea târziu obiectul lung şi negru care bara drumul. Frână, dar maşina continua să înainteze. Avu senzaţia că se urcă pe un trotuar, apoi Mercedesul începu să se clatine şi îi fu imposibil să-l mai controleze.

Obiectul plasat în mijlocul drumului era o grapă care îi sparse cu ţepuşele ei cel puţin două cauciucuri. Încercă totuşi să continue drumul, dar motorul se opri. Lamia scoase un ţipăt de groază.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem pană, trebuie să mergem pe jos.

— Pe jos? Ştii cât de departe este?

— Nu avem de ales.

Primele lumini se zăreau la o depărtare de câţiva kilometri.

Coborî geamul din dreptul lui, dar nu auzi decât vâjâitul vântului. I se puse un ghem în stomac. Îi întinseseră o cursă. Pe întuneric, nu vedea decât la câţiva metri. Deschise portiera dându-i un brânci şi o scoase pe Lamia din maşină. Ea privi în jurul ei şi se zgribuli.

— Mi-e frică, spuse ea brusc, nu mi-ai spus totul.

— O să fie bine, o asigură el.

O prinse de mână şi o trase după el. Cu farurile aprinse, Mercedesul părea o corabie părăsită în mijlocul mării.

Deodată, trei siluete apărură din noapte, distanţate una de alta cu vreo zece metri, îndreptându-se spre ei. Malko se opri în loc. Cei trei agresori înaintau fără zgomot. Chiar dacă erau înarmaţi numai cu cuţite, tot nu aveau nici o şansă de scăpare cu mâinile goale. Se întoarse către Lamia.

— Du-te repede spre restaurant. Încearcă să te ascunzi. Cheamă poliţia din cabina telefonică. Eu încerc să-i reţin.

— Ce vor de la noi?

— Nu binele, crede-mă, făcu Malko serios.

O împinse pe Lamia în spate şi începu să alerge cu greutate pe pietroaiele alea. În faţa lui se auzi un foc de armă. Din cauza vântului, detonaţia nu se percepea de departe. Deci aveau şi arme de foc, iar şansele lor de supravieţuire, deja minuscule, se diminuau şi mai mult. Lamia se opri brusc şi strigă cu vocea ei de fetiţă:

— Nu vreau să mor!

— Fugi! urlă Malko.

După ce se descălţă, o luă din loc lăsându-şi pantofii strălucitori pe solul negru. Malko se găsea acum în faţa celor trei siluete care înaintau în semicerc, practic nelăsându-l s-o ia în direcţia luminilor. Cum putea sa scape? Având în vedere situaţia în care se găsea, nu avea nici o şansă să primească ajutor. Zona locuită – adică plantaţia de palmieri – se afla la o distanţă mare, spre est, în direcţia autostrăzii. În spatele lui, spre vest, se întindea deşertul nelocuit până la primele masive muntoase din Atlas. Putea să alerge toată noaptea că nu întâlnea decât capre şi smochini sălbatici. În primul rând ar muri de oboseală.

Era prins în capcană ca o căprioară înconjurată de haita de lupi.

Liniştit într-un fel că Lamia fugise, îşi zise că, atât timp cât este în viaţă, mai există o speranţă şi se năpusti înspre munţi.

*

* *

Gâfâind, Gulgudin tună furios spre Rachid:

— Nu mai trage! Vreau să-l omor eu!

Supus, Rachid băgă pistolul în centură. Alături de el, Gulgudin alerga aşa cum învăţase în Afganistan: aplecat în faţă, cu paşi mari, dând aerul afară din plămâni în mod regulat şi inspirând cu forţă. Mâna dreaptă era încleştată pe mânerul cuţitului de măcelar folosit în execuţiile lui. Se bucura de pe acum la gândul că-i va tăia gâtul creştinului care le ieşise în cale... După „confesiunea" lui Said, lui îi venise ideea să-l atragă în plin deşert.

Pe Said îl lăsaseră în pivniţa prăvăliei de bijuterii toată ziua. Când se înnoptă, Gulgudin, îl urcă în maşina lor condusă de Rachid. Hassan mersese cu motocicleta până la intrarea în restaurantul: *Chez Ali*. Ascunseseră maşina în partea cealaltă a restaurantului. După ce l-au obligat pe Said să telefoneze, i-au tăiat gâtul, apoi au tăiat şi firele telefonului. Au avut timp să spună şi o scurtă rugăciune – fusese totuşi un musulman – apoi au aşezat în drum căruţa şi grapa furate de la jandarmi.

Gulgudin fusese surprins când a văzut că din maşină au coborât două persoane. Cum al doilea pasager era o femeie, nu-i dădură prea mare atenţie. Şi ei îi vor tăia gâtul. Era doar o târfă, dacă ieşise la ora asta cu un străin...

Înaintea lui, „ghiaurul" alerga prin deşertul pietros. Rachid îl vânase prin stânga şi, datorită antrenamentului excepţional, aproape că îl prinse. Dar, în curând, trebui să se mulţumească să-l hăituiască luând-o spre dreapta. Gulgudin era din ce în ce mai fericit că poate conduce o asemenea hăituială întru gloria lui Allah.

Îl binecuvânta în gând pe Brahim, „emirul" lui din Peshawar, care îi adusese aminte că în Coran nu erau numai sfaturi care îndemnau la posturi şi la rugăciune, ci şi la uciderea celor ce nu se supuneau voinţei lui Allah. Adică pe toţi păcătoşii de pe pământ. Văzând în Marrakech grupurile de turişti, femeile fardate şi cu picioarele neacoperite, neruşinate ca târfele berbere, Gulgudin simţise hotărârea lui şi mai încrâncenată. Trebuia să oprească cu orice preţ această stare de lucruri abominabilă, tolerată de regele Hassan al II-lea, care era totuşi suveranul celor credincioşi.

Bărbatul hăituit din faţa lui îşi schimbă brusc direcţia.

— La stânga! urlă Gulgudin din toate puterile.

Distanţa dintre ei se micşora din ce în ce mai mult. Transpirat, Gulgudin sufla ca o locomotivă, salivând la gândul că lama cuţitului se va împlânta adânc în gâtul acela mizerabil.

*

* *

Malko alerga cu gura deschisă, încercând să dea afară din plămâni aerul viciat. Simţea o durere în partea dreaptă şi, pentru moment, fu nevoit să încetinească pentru că se sufoca. Ca de fiecare dată când făcea un efort atât de mare, plămânul drept, în care fusese cândva împuşcat, îi făcea probleme...[38] Se întoarse. Sudoarea îl împiedica să vadă, însă cu siguranţă că urmăritorii câştigaseră teren. Mai ales cel din stânga lui, care îl depăşise uşor. Alergau mult mai repede decât el care nu era obişnuit cu solul denivelat şi se lovea de pietrele colţuroase şi de asperităţi. Ar fi avut nevoie de nişte bascheţi.

Lanţul muntos părea că se îndepărtează pe măsură ce înainta, ca şi cum ar alerga pe o bandă rulantă. Fugea ca o raţă cu capul retezat, drept, fără ţintă, atât cât să mai câştige câteva minute de viaţă în plus. Preţ de câteva secunde ezită. Inima îi bătea cu putere, era lac de sudoare, deşi bătea vântul. Lamia dispăruse. Ar avea şanse să scape.

Mintea îl îndemna să accelereze, însă picioarele îngreunate nu-l mai ascultau. Avea senzaţia că se afundă în solul zgrunţuros... Urmăritorul care îl hăituise îndeaproape se întoarse şi acum se îndrepta în direcţia lui. Împietrit, Malko se opri în loc, incapabil să o ia la sănătoasa ca să scape de pericolul ce-l păştea. Piciorul se lovi de o piatră mare cât o minge de tenis. O culese de jos. Cu puţin noroc, l-ar putea elimina pe adversarul cel mai apropiat, rămânându-i astfel timp să mai respire puţin.

*

* *

Lamia se clătină, apoi se redresă imediat. Lameul argintiu atârna greu pe ea, simţindu-se mult mai bine dacă l-ar da jos. Îi era ruşine, chiar şi în deşert, să rămână cu pieptul gol. Respirând şi praf o dată cu aerul, rămase acolo cu gura căscată, ca un animal hăituit, neputând să se mai mişte. Din cauza vântului, nu auzea nimic.

Se întoarse din drum, acum aflându-se lângă ultimul colţ al zidului. Nu o urmărise nimeni, dar se îndepărtă imediat, cu frica-

[38] Vezi SAS nr. 12: *Cele trei văduve din Hong Kong.*

n sân, cu picioarele înţepate în spini. Dădu colţul şi se pomeni în apropierea cabinei telefonice, lângă intrarea în restaurant. „Cheamă poliţia!” îi strigase Malko.

Intră în cabină fără să dea atenţie cadavrului lui Said. Ridică receptorul şi îşi dădu seama imediat că nu avea ton. Închise uşa şi rămase nemişcată, cu gura deschisă, năucă. Lameul argintiu o strângea ca o armură. Nemairezistând, îl trase peste cap şi îl aşeză pe genunchi. Subit, începură să-i clănţăne dinţii, neştiind dacă era spaimă sau frigul deşertului care o congela.

Cu o oră mai devreme, se afla încă la hotel, sigură de ea şi de frumuseţea ei. Un hohot de plâns îi ardea gâtul. Ghemuită în cabină, se gândi la Malko. Oare mai trăia?

*

* *

Rachid ajunse la câţiva metri de Malko rămas înţepenit locului. Se mulţumi doar să se apropie ca să împiedice prada să scape. Onoarea execuţiei îi revenea lui Gulgudin care trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. Asigurat că va rămâne pe loc, încremenit ca un cerb obosit de atâta luptă, Rachid se apropie şi mai mult. Dar nu reuşi să evite piatra pe care Malko i-o azvârli cu toată forţa. Aceasta îl lovi în maxilar, smulgându-i un ţipăt de durere. Cu mandibula fracturată, căzu la pământ, tăvălindu-se pe jos.

Profitând de acest răgaz, fugarul îşi reluă cursa, de data asta îndreptându-se către nord. Gulgudin urlă de furie şi porni în urmărire. Hassan coti şi el în direcţia lui. Decepţionaţi, cei doi bărbaţi alergau şi mai repede. Rachid se ridică şi fugi în urma lor, în ciuda junghiului îngrozitor din maxilarul rupt. În realitate, nu erau chiar atât de neliniştiţi. Datorită antrenamentului nemilos administrat de antrenorii pakistanezi, erau siguri că vor pune mâna pe victimă.

*

* *

Speranţa lui Malko fu de scurtă durată. După ce parcurse câteva sute de metri, durerea din plămân reveni tăindu-i răsuflarea. Se afla încă departe de primele aşezări omeneşti. Nu va ajunge niciodată la ele. Stratagema lui nu îl ajută decât să mai câştige câteva minute de trăit.

Concentrându-se asupra respiraţiei, nu zări o uşoară denivelare a terenului, piciorul îi alunecă în gol şi căzu cât era de greu. În spatele lui auzi rânjetul victorios al urmăritorului său. De

data asta s-a terminat.

Capitolul XVII

Malko se lovi rău cu capul de sol. Năucit, încercă să se ridice, dar chiar atunci zări două puncte albe care străluceau în depărtare. La început crezu că este o iluzie optică. Se ridică şi se strădui să se uite fix la ele. Continuau să clipească deplasându-se cu repeziciune.

După o clipă, realiză că era o maşină ce mergea cu farurile aprinse în faza mare pe drumul spre restaurantul *Chez Ali.* Dar vehiculul nu ajunse încă în dreptul Mercedesului cu cauciucurile sparte ce staţiona acolo, însă distanţa se micşora foarte repede. Şi farurile maşinii lui Malko mai erau încă aprinse luminând deşertul.

Pulsul i se acceleră şi mai mult. Un vehicul era o şansă nesperată de salvare. Se găsea la aproximativ o mie cinci sute de metri, distanţă parcursă de el în alergare.

Imediat se ridică în picioare uitând de oboseală. Porni ca un alergător de viteză, luându-i prin surprindere pe urmăritorii lui prin schimbarea direcţiei. Auzi în spate ţipete furibunde, exclamaţii în arabă şi alergă mai repede. Nici măcar nu simţea durerea din plămân, nici aerul fierbinte care era pe cale să-i facă să explodeze plămânii. Avea senzaţia că zboară pe solul denivelat. Reuşi să ia puţin avans. Maşina venea în direcţia lui, apropiindu-se de căruţa care bloca drumul. Aveau traiectorii comune, fapt ce făcea ca distanţa să se reducă simţitor. Dacă ajungea lângă obstacol şi era obligată să se întoarcă din drum, Malko nu mai avea şansa de a ajunge la ea.

Îşi mobiliză toate forţele într-un efort disperat. Mai avea trei sute de metri. Maşina se opri în faţa barajului. Ocupanţii se întrebau probabil ce însemna acest lucru: căruţa aşezată de-a curmezişul drumului, iar Mercedesul abandonat alături, cu farurile aprinse şi nici o persoană înăuntru. Alergând fără oprire, Malko începu să agite braţele în speranţa că va atrage atenţia. Dar timpul se scurgea şi vehiculul nu se mişca din loc. Cu coada ochiului, Malko îi văzu pe urmăritori la o sută de metri în spatele lui. Asta însemna că nu avea prea mare avans, încotro se ducea, dacă restaurantul era închis? Un foc de armă se auzi în urma lui. Adversarii lăsaseră la o parte orice precauţie. Şi ei văzuseră

maşina. Lui Malko i se puse un nod în gât. Maşina începu să dea înapoi ca să facă un ocol.

Îşi supuse trupul ostenit unui ultim efort. Alerga ca un automat, cu gura căscată, neavând înaintea ochilor decât fasciculul de lumină al farurilor. Devie din nou direcţia ca să ajungă în faţa vehiculului care tocmai îşi terminase ocolul. Se găsea doar la doi paşi de drum. Străbătu ultimii metri cu o viteză record şi simţi brusc sub tălpi solul nivelat; ajunsese pe pistă.

Maşina se afla acum în dreapta şi venea spre el. Se năpusti în direcţia ei agitând cu frenezie braţele înspre faruri. Dar vehiculul nu încetini deloc. Şoferul, oricare ar fi el, avea scuze: imaginea bărbatului ivită de nicăieri, gesticulând astfel, nu era prea liniştitoare. Deodată, lui Malko i se muiară picioarele şi căzu. Era la capătul puterilor. Toxinele acumulate în muşchi îi interziceau orice efort suplimentar. Rămăsese nemişcat în mijlocul drumului înaintea maşinii care se apropia de el, iar picioarele îi tremurau. Oare va opri sau va trece peste el?

*

* *

Farurile ajunseră doar la câţiva metri de el. Era un Golf, iar Malko nu-i putea distinge pe pasageri. Şoferul încetini şi claxona. Malko îi făcu semn să oprească.

Şoferul opri în ultimul moment. Prin parbriz Malko distinse o pereche, bărbatul aflându-se la volan. Cum puse frână, Malko se şi repezi la portieră. Primul dintre urmăritori era la mai puţin de o sută de metri. Răgazul mai dură încă vreo cincisprezece secunde.

Din fericire pentru Malko, şoferul nu încuiase portierele. O deschise din zbor. Uluit, bărbatul, un tip rumen la faţă, cam de vreo cincizeci de ani, îl apostrofă într-o limbă aspră: vorbea olandeza, limbă pe care Malko nu o cunoştea. În orice caz, situaţia nu era prea roz. Mai avea încă şase secunde. Îl prinse pe şofer de guler şi îl smulse din scaun cu un ultim efort. Nefericitul ateriză cu brutalitate pe solul pietros.

Ţipete înfiorătoare ţâşniră din Golf. Malko se lăsă pe scaunul din faţă, închise aprig portiera şi trecu în viteza întâi. Când apăsă pe accelerator, Gulgudin se găsea numai la trei metri. Sări în lături ca să nu-l calce. În loc să se îndrepte către luminile din depărtare, Malko viră la stânga ca să ocolească Mercedesul şi căruţa. Voia să ajungă la intrarea în restaurant. Lamia fugise într-acolo şi trebuia s-o caute. Urmăritorii lui Malko se vor răzbuna pe

ea. Nu făcuse bine că îl bruscase pe olandez, însă nu voia să abandoneze o femeie aflată în pericol de moarte, mai ales că toate s-au întâmplat din cauza lui…

Se uită în oglinda retrovizoare şi zări cele trei siluete care se întâlniseră şi păreau dezorientate. Răsuci volanul ca să ajungă din nou pe pistă. Un geamăt înăbuşit se auzi lângă el amintindu-i că nu era singur. Întoarse capul şi descoperi chipul palid al unei femei blonde cu ochi foarte albaştri plini de groază. Ea îl implora în engleză:

— *Please, de not kill me!*

Dori să-i răspundă, însă gâtul i se uscase atât de tare, încât nu reuşi să articuleze un singur cuvânt. Zidul ce împrejmuia restaurantul se găsea în stânga lui. După ce dădu colţul, reuşi să îngâne ceva.

— Nu vă temeţi, zise el tot în engleză, fug de oamenii ăştia care vor să mă omoare.

— Oh, *My God!* exclamă ea năucită. O să-l omoare pe soţul meu!

— Nu, zise Malko, nu este în pericol.

Momentan trebuia s-o găsească pe Lamia. Dispunea de foarte puţin timp. Opri pe platforma din faţa intrării în restaurant şi coborî din maşină. Unde se dusese? Era greu să distingă ceva mai departe de zece metri. Punându-şi mâinile pâlnie la gură, o strigă. Dar nu primi nici un răspuns. Vântul îi atenua vocea. O mai strigă de două ori, lăsându-se păgubaş, când, din cabina telefonică, apăru o siluetă care se năpusti spre maşină.

— Malko! Malko!

Desfigurată de groază, mânjită de rimei, cu privirea rătăcită, strângea la piept tunica din zale argintii şi tremura ca varga. Se aruncă în braţele lui, iar el o urcă pe bancheta din spate.

Olandeza observă scena stupefiată. De unde se ivise femeia asta pe jumătate dezbrăcată? Malko se întoarse.

— Trebuie s-o tăiem direct prin deşert. Nu putem ajunge la drum. Mai există vreo altă pistă?

— Nu ştiu, spuse Lamia printre hohote. Mă dor îngrozitor picioarele!

Demară din nou, îndepărtându-se spre luminiţele din depărtare. Gropile, şanţurile, copacii se succedau în lumina farurilor. Nu putea să ruleze cu mai mult de treizeci de kilometri la oră. În urma lui se ridica un nor gros de praf şi încet, încet, se mai calmă. Dacă nu intervenea ceva neaşteptat, urmăritorii nu-l

vor prinde.

După zece minute, ajunseră pe un teren mai neted. Erau foarte aproape de pistele care împânzeau plantaţia de palmieri. Se îndrepta la voia întâmplării către autostradă şi răsuflă uşurat atunci când zări luminile gălbui ale lămpilor cu vapori de sodiu.

Încă puţin şi ajungem pe asfalt.

— Cum rămâne cu soţul meu? suspină olandeza.

— Imediat ce vom găsi un taxi, vă înapoiez maşina. Vă mulţumesc din suflet, mi-aţi salvat viaţa. Ce căutaţi acolo la ora asta?

— Personalul de la hotelul *Saadi* ne-a recomandat un restaurant foarte vesel, unde există cămile şi spectacole cu călăreţi arabi...

Malko îl binecuvântă pe recepţionerul de la *Saadi* care nu ştiuse că restaurantul era închis lunea. După un kilometru de mers, zări un „minitaxi" ce staţiona în capătul bulevardului Mohammed al V-lea. Opri lângă el. Lamia se îmbrăcase deja cu tunica argintie. Coborâră amândoi. Malko se aplecă spre olandeză:

— Dacă vă este frică, duceţi-vă la poliţie, dacă nu, atunci mergeţi imediat după soţul dumneavoastră...

Era prea obosit ca să spună mai mult. Îndată ce se urcară în taxi, Lamia se înghesui în el.

— La hotelul *La Mamounia,* zise el.

*

* *

Recepţionerul de la hotel le aruncă o privire intrigată. Malko era mort de oboseală, Lamia avea chipul mânjit de dâre negre şi era desculţă.

— Am avut un accident, îi explică Malko.

Ajunsă în cameră, Lamia izbucni în hohote de plâns fără să se poată stăpâni.

— Credeam că o să mor, în viaţa mea nu mi-a fost aşa de frică, gemu ea.

— Fă o baie, o sfătui Malko şi telefonează-le prietenilor tăi.

— Puţin îmi pasă de ei, zise ea. O să găsesc mâine o explicaţie.

După trei minute, el era sub duş unde rămase multă vreme, revenindu-şi treptat sub jetul de apă călduţă. După ce ieşi, Lamia era acoperită toată de spumă, iar părul lung şi negru plutea în jurul ei.

— Mi-e foame. Dar mai întâi as vrea să beau ceva.

— Ce?

— Un Cointreau cu gheaţă şi cu lămâie verde.

— Mă ocup eu imediat, răspunse Malko.

Se duse la băruleţ şi luă de acolo toate ingredientele necesare preparării băuturii, i-o aduse Lamiei în cadă, pe urmă chemă serviciul de cameră şi comandă o sticluţă de şampanie Taittinger Comtes roz din 1985, caviar Beluga şi nişte clătite. Apoi se întinse în pat încercând să facă bilanţul. De ce l-au asasinat pe Said? Fiindcă o urmărise pe Dalila, sau din cauza călătoriei lor în satul din valea Ourika? Se lovea de câte un obstacol aproape la fiecare stadiu al acestei anchete. În orice caz, dăduse de urma comandoului „Al Khatib al Maout”. În plus, mai ştia că sunt trei persoane. Comandoul simţea că este hăituit. De ce îşi pierdea vremea în Marrakech fără să acţioneze în vreun fel?

Acesta era un alt mister.

— Te simţi bine?

Vocea Lamiei îl smulse din gândurile lui. Tânăra îl fixa cu privirea din prag, sprijinită de tocul uşii de la baie şi răsucind în paharul de Cointreau feliile de lămâie verde. Îşi pusese din nou tunica din zale care se oprea exact deasupra coapselor, ca la gladiatori. Privirea îşi recăpătase expresia tulbure.

Cineva bătu la uşă. Era *room-service-ul.* Văzând-o pe Lamia, valetul înghiţi în sec. Destupă sticla de şampanie cu ochii la coapsele femeii şi nimeri cu dopul în televizor… Se retrase apoi cu spatele, ca nu cumva să piardă vreo fărâmă din acest spectacol.

Malko umpluse deja două pahare. Bulele îi pişcau în mod plăcut limba. Nu-i venea să creadă că doar cu o oră în urmă alerga în mijlocul deşertului urmărit de o „haită” de şacali.

— La treabă, îi zise Lamia arătându-i un morman de bobiţe negre şi strălucitoare aşezate pe o foaie de clătită.

*

* *

Mai comandară o sticlă de şampanie, iar din icrele Beluga nu mai rămăseseră decât câteva bobiţe răzleţe. Lungit pe pat, Malko o contempla pe Lamia care stătea în fotoliu, ţeapănă, oferindu-i o privelişte de nepătruns a coapselor sale. Gusta cu plăcere aceste momente. După ce trecuse pe lângă moarte, viaţa i se părea acum extrem de frumoasă…

Lamia îi aruncă o privire prefăcându-se că e furioasă.

— Eşti un ticălos frumos! Din cauza ta puteam să mor!

Fără să-i răspundă, Malko întinse mâna şi îşi strecură degetele pe sub tunica argintie mângâindu-i pântecele în locul cel mai sensibil. Lamia tresări şi îl îndemnă cu vocea ei copilăroasă:

— Nu te opri!

Sub mângâierile lui, tânăra se lăsă uşor pe spate pipăindu-şi sânii peste zalele argintii. Malko o simţi fremătând sub degetele lui şi o auzi gâfâind. Însă, când vru s-o posede, ea ţipă.

— Mă doare!...

Şi abia îşi pierduse fecioria... Malko nu mai insistă. De altfel, Lamia trecu la atac. Se sui în pat, îi îndreptă halatul de baie şi îşi lipi gura de sexul lui deja rigid. Îşi încrucişă privirea neagră cu a lui. Părul lung îi căzuse peste faţă, ascunzând gura care îl acaparase. Se retrase şi, cu o mişcare neaşteptată, înfăşură coada groasă în jurul sexului, lăsând doar extremitatea neacoperită. Aşa înfăşurat în păr, senzaţia era stranie.

Apoi fata se ridică şi începu să-i biciuiască sexul cu coada. Era un bici catifelat. Îşi întrerupse „pedeapsa” cu nişte felaţii prelungite ca să-i redea vigoarea. Grijă inutilă, de altfel, căci Malko avea senzaţia că e gata să explodeze în orice clipă. Ce lucru minunat, după goana prin deşert! Îşi reţinu pofta nebună de a pătrunde trupul apetisant al Lamiei, să simtă seva urcând din măruntaie şi delicioasele furnicături care precedau extazul...

— Vino, spuse el, în timp ce îi apăsa umerii ca să se întindă.

Însă fata îi scăpă din mâini şi se rostogoli pe burtă.

Carapacea din zale argintii se oprea deasupra feselor rotunde, îşi arătă uşor crupa, îşi desfăcu coapsele şi se întoarse spre el.

— Fă-o aşa, altfel mă doare...

Malko se supuse. Când pătrunse sexul, Lamia se cambră, lăsându-l să intre câţiva milimetri. Era momentul cel mai plăcut. Malko îl prelungi, simţind cum palpită inelul gata să cedeze. Apoi se lăsă peste ea, penetrând-o de tot. Nu se opri decât atunci când pântecele se lipi strâns de fesele tari ale tinerei. Aceasta suspină fericită.

— E mult mai bine aşa! şopti ea. Haide, nu-ţi fie teamă!

El o posedă fără reţinere, violând fesele rotunde. De fiecare dată, Lamia îi venea în întâmpinare. Cu capul dat într-o parte fata se uita în oglinda de pe uşa de la baie. Malko îi surprinse privirea plină de plăcere. Îşi strecură mâna sub ea mângâindu-se cu mişcări repezi, ceea ce îi spori plăcerea. Deodată Malko simţi cum femeia freamătă din tot corpul, juisând înaintea lui. Când

veni şi rândul lui, ea scoase un ţipăt ascuţit.

Lungită sub el, Lamia spuse încet cu voce blândă:

— A fost bine că nu m-ai violat! Acum mi-e somn. Când te trezeşti, fă-o din nou, chiar dacă eu dorm. Vreau să te simt mult mai bine…

*

* *

Ciripitul păsărilor din curte îl trezi pe Malko. Lamia dormea pe burtă, fără carapacea argintie pe ea. Îşi permise o ultimă plăcere şi nu avu nevoie să privească prea mult crupa pe care o pătrunsese aseară ca să-şi recapete vigoarea. Foarte încet, se aşeză în genunchi între coapsele fetei, iar ea le desfăcu cu un gest natural, fără să se trezească. Fără nici o mângâiere, îşi propti de-a dreptul sexul de inelul musculos. Lamia tresări uşor şi suspină.

Malko se afundă vertical cu toată greutatea în crupa Lamiei, ca un ţăruş în pământ. Tânăra urlă şi se ridică imediat zicând ceva în arabă. Malko se retrase imediat doar puţin, apoi reveni cu şi mai multă forţă. Acest viol simulat îl excită în cel mai înalt grad. Îşi simţea sexul extrem de încorsetat, ceea ce îi provoca o senzaţie şi mai plăcută. Lamia gemea, striga, se zbătea, iar balansul feselor îi sporea plăcerea lui Malko încât, foarte repede, simţi seva urcând din pântece. Imediat după ce juisă, Lamia îi zise cu o voce rugătoare:

— Nu te opri, nu te opri! E-atât de bine…

Ultimul cuvânt se transformă într-un horcăit şi tot trupul se zgudui. Ajunsese la orgasm aproape tot atât de repede ca şi el. Mult mai târziu, când se dezlipiră unul de celălalt, ea se strâmbă amuzată.

— Mi-a plăcut tare mult. Dar într-adevăr m-a durut. Dacă îmi mai iese în cale vreun logodnic, nu-mi mai rămâne decât gura.

Malko regreta că întâlnea mereu asemenea fâşneţe în situaţiile cele mai dificile. Lamia îşi reveni şi îl întrebă:

— Cum rămâne cu tipii de aseară?

— Nu ştiu încă. Tu mai rămâi la Marrakech?

— Doar puţin… Vreau să mă bronzez. Ce-ai zice dacă am începe ziua cu şampanie?

Era greu să-i refuze mica bucurie. Malko mai comandă în plus şi o sticlă de şampanie Taittinger Comtes albă, din 1986. Lamia era curajoasă, ştia foarte multe, era discretă şi vorbea araba. Îndată ce terminară micul dejun, inclusiv şampania şi după ce

Lamia se întorsese în camera ei, Malko începu să reflecteze cu seriozitate la cele întâmplate. Firește că Siguranţa naţională marocană aflase mai multe lucruri. Telefonul sună. Era Stanley Hurd.

— *Bad news!* zise americanul. Cei de la DST s-au dus în satul Ourika şi au cercetat mormântul.

— Şi?

— Era doar o capră în el. Proprietarii fermei le-au explicat că murise din cauza unei maladii şi că nu au avut curajul s-o mănânce. Niciodată nu au avut probleme cu poliţia, sunt ţărani berberi şi nu fac politică. Poliţiştii i-au scuturat puţin, însă nu au scos nimic de la ei…

Malko revăzu lumina aprinsă la fereastra fermei.

— Cred că ne-au văzut, conchise Malko. Cum Said a întrebat pe ici pe colo prin sat şi-au dat seama. De ce mi-au întins mie o cursă?

— Tu ai văzut cadavrul, zise Stanley Hurd.

În concluzie, ţăranii nu aveau nici o legătură cu „Falanga Morţii”. Cu ajutorul lui Said îl găsiseră pe Malko. Asta se lega într-un fel, dar mai rămânea un lucru nelămurit: ce făcuse acolo Dalila Villanova?

Văzând că Malko tace, Hurd reluă conversaţia.

— Ar trebui să te duci acolo împreună cu oamenii de la Siguranţa naţională şi să te confrunţi cu tipii ăia.

Lui Malko îi sări muştarul.

— Ascultă, avem de-a face cu profesionişti feroce care nu-şi asumă nici un risc. Dacă i-au lăsat în viaţă pe fermieri, înseamnă că nu ştiu nimic despre ei. Altminteri, le-ar fi tăiat gâtul tuturor, aşa cum au făcut-o de fiecare dată. Nu are rost să fie torturaţi pentru nimica toată…

— Eşti nebun! explodă Hurd. Există un comando terorist care se fâţâie prin oraş şi tu te gândeşti acum la Drepturile Omului?

— Nu chiar, îl corectă Malko. Cred că, dacă le-ar smulge şi unghiile, tot nu ar afla mare lucru de la ei… Există altă pistă…

— Care?

— Dalila Villanova. Chiar de la începutul anchetei ne-am ciocnit de ea peste tot. Cum acest fapt nu este în concordanţă cu analiza ta, l-am cam neglijat. Iar asta dovedeşte că analiza ta este greşită.

— Ce treabă să aibă ea cu aceşti islamişti?

— Nu ştiu ce naiba ar avea, recunoscu Malko. Dar există o

legătură.

— Cum vei da peste această legătură?

— Încă nu ştiu. Putem să facem cunoscute bănuielile noastre poliţiei marocane. Precis ne vor râde în nas.

— Şi atunci?

— Acordă-mi încă patruzeci şi opt de ore.

— Şi dacă o să fie o enormă pierdere de timp?

— *Inch Allah!* făcu Malko exasperat. În acest caz, marocanii nu-i vor putea prinde pe terorişti... Cât despre cadavrul pe care eu l-am văzut, cred că l-au mutat undeva în munţi. Nu putem să cercetăm toată regiunea Atlasului. Am senzaţia că pista de la Ourika nu ne mai serveşte la nimic. În Marrakech se petrece totul...

— Cel puţin trei terorişti necunoscuţi se ascund în Marrakech şi pregătesc o lovitură de proporţii despre care nu avem nici cea mai vagă idee. Nu stăm prea bine, încheie Hurd.

— Ştiu. Singura persoană care poate să deblocheze situaţia este Dalila Villanova, spuse Malko.

*

* *

Dalila fuma a cincea ţigară de când se trezise. Soarele i se părea lipsit de strălucire şi nu putu să înghită nici un dumicat la micul dejun. Cercul se închidea în jurul ei. Simţea acest lucru. Noul ei amant, succesorul lui John Melrose, o bănuia, chiar dacă nu dibuise încă adevăratul ei rol şi toate chichiţele operaţiunii. Trebuia să fie extrem de prudentă. Nu mai putea să comunice decât în măsura în care era absolut sigură că americanii colaborau cu marocanii. În fiece secundă se aştepta ca Omar să-i spună că poliţia vrea să-i pună întrebări.

L-ar fi fost foarte uşor să plece din Marrakech cu maşina până la frontiera algeriană. Dar, să dea bir cu fugiţii acum, însemna că luni în şir a făcut eforturi enorme în zadar.

Îi rămânea o singură soluţie: să meargă până la capăt. Mai erau încă patruzeci şi opt de ore în care domnea pericolul. Pe urmă, *Mektoub...* îşi aminti de un vechi dicton berber: „Dacă merg înainte, mor, dacă dau înapoi, tot mor. Deci, să merg înainte”.

După ce strivi ţigara în scrumieră, ridică receptorul şi formă un număr.

*

* *

— Dalila! Tocmai voiam să te sun.

— Credeam că m-ai uitat, făcu tânăra femeie pe un ton degajat.

— Bineînţeles că nu te-am uitat, o linişti Malko. Dar aseară am fost la o serată. Tu ce mai faci?

— Vreau să stau vreo două zile la *Mamounia.*

— Ah, perfect, zise el surprins. De ce?

— Îmi repar baia şi e o vânzoleală… Casa mea are multe odăi, dar nu îmi place să stau cu muncitorii pe cap toată ziua. Pe urmă, îmi place să mai locuiesc şi la hotel din când în când. Tu mai stai?

— Cred că da.

— Minunat, spuse tânăra. Sper că vei avea puţin timp şi pentru mine, nu?

— Fireşte. Când vii?

— Chiar acum. Iau masa de prânz acolo.

— Te voi întâmpina eu, îi promise Malko.

Închise. Era cu nervii încordaţi la maximum. Ce face Dalila la *Mamounia?*

Telefonul sună din nou. Era Stanley Hurd.

— Tocmai am primit un mesaj de la Centrala din Alger, spuse el. Se pare că ticălosul de Sliman Smain se laudă peste tot că şi-a eliminat rivalul de la CIA, spunând că a prins doi iepuri dintr-o lovitură, căci americanii susţin Frontul Islamic al Salvării.

— În acest caz, conchise Malko, trebuie doar să-i trimit un buchet mare de flori Dalilei şi să-i cer iertare că am bănuit-o pe ea.

După ce închise, îşi spuse că ar fi prea frumos… Se întâmplă uneori ca unul dintre servicii să „fabrice” un vinovat, plus toate maşinaţiile acestuia. Dar ar putea la fel de bine să „fabrice” şi nevinovaţi. Sau o nevinovată… Era suficient să inversezi faptele şi, mai ales, să poţi fi convingător.

Capitolul XVIII

Dalila înaintă spre Malko cu un zâmbet radios pe buze. În spatele ei, un hamal târa un cărucior încărcat cu două valize mari şi o trusă. Era ora douăsprezece.

— Stai aici o lună? zise el în glumă.

Tânăra îi surâse cu falsă pocăinţă.

— Nici când călătoresc două sau trei zile, nu iau mai puţine bagaje. Mereu îmi este frică să nu uit câte ceva…

Directorul hotelului, anunţat de unul dintre servitori, apăru din biroul lui debitând câteva vorbe slugarnice. Destul de frecvent, doamna Villanova organiza la *Mamounia* nişte petreceri somptuoase lângă piscină. Umflându-se în pene ca un cocoş, nu contenea cu urările de bun venit.

— Aţi ales foarte bine momentul ca să profitaţi din plin de farmecul hotelului. Începând de mâine, are loc aici Convenţia mondială a agenţiilor de manechine. Se pare că vor veni Claudia Schiffer şi Naomi Campbell. Vă voi rezerva o masă pentru mâine seară ca să asistaţi la parada modei. Va fi prezent şi guvernatorul de willaya.

— Cu plăcere, răspunse ea.

Dalila îl expedie mulţumindu-i politicos, iar Malko o conduse până la lift. În cabină, ea îi oferi buzele şi îi zise pe un ton glacial:

— Sper că toate femeile acelea superbe nu te vor face să-ţi pierzi capul…

— Imposibil, spuse el râzând. Tu eşti mult mai fermecătoare decât ele.

Îl găsiră pe hamal la etajul al treilea, lângă căruciorul cu bagaje.

— Ne întâlnim la piscină să mâncăm împreună? Peste o ora, e bine? îl întrebă Dalila.

— Perfect, aprobă Malko.

Coborî în camera lui, fără chef, fiindcă totul rămânea nelămurit. Despre asasinarea sălbatică a lui Said Boukala, nefericitul „agent” racolat de CIA, s-au scris câteva rânduri într-un ziar. Cât despre cei trei care alcătuiau comandoul „Al Khatib al Maout”, se pare că s-au mutat definitiv pe altă planetă.

Viaţa se scurgea liniştită la Marrakech, toată operaţiunea

luând o întorsătură abstractă. Deschise uşa să intre, dar se opri brusc în prag. Se pomeni în faţă cu un bărbat care stătea sub televizorul suspendat pe perete: comisarul Moulay Afouani de la DST din Rabat. Se ridică surâzător şi veni înspre Malko cu mâna întinsă.

— Scuzaţi-mi prezenţa neanunţată. Nu voiam să se afle despre întâlnirea noastră. Am sosit ieri seară de la Rabat.

— Vă rog, zise Malko.

Poliţistul se aşeză la loc şi îşi aprinse o ţigară cu evidentă plăcere.

— Încerc să pun cap la cap toate elementele pe care le cunoaştem. Nu e o muncă prea uşoară. Said Boukala lucra pentru dumneavoastră. Poate reuşiţi să mă puneţi pe urmele ucigaşilor.

— Îi cunoaşteţi, răspunse Malko. Cel puţin pe unul dintre ei, pe „Gulgudin". Ceilalţi doi fac parte din grup. Se ascund la Marrakech, dar au legături destul de strânse cu satul Ourika. Chiar eu am văzut cadavrul lui Abdelkrim Tahrir, presupusul ucigaş al jandarmilor. Vă asigur că nu era o capră... Au aflat de vizita noastră, au ascuns corpul în altă parte şi s-au răzbunat. Mai întâi pe Said, pe urmă au încercat să mă elimine şi pe mine.

Comisarul Afouani trăgea cu nădejde din ţigară.

— Ştiu. L-am interogat pe toţi membrii familiei, le-am arătat portretul-robot al lui „Gulgudin" şi am răscolit casa. Nu au fost niciodată amestecaţi, direct sau indirect, într-o acţiune politică. Sunt ţărani berberi. Iar în sat, nu am aflat nimic. Am reactivat chiar şi un „clopoţel", un fost informator care locuieşte prin partea locului. Trebuie să-mi dea de ştire dacă are noutăţi.

Convingerea mea este că acolo nu vom mai găsi nimic.

— Sunt întru totul de acord, aprobă Malko.

Poliţistul marocan tăcu şi trase din nou din ţigară. Apoi întrebă pe un ton detaşat:

— De ce v-aţi dus personal în satul Ourika să vă interesaţi?

Era *adevăratul* scop pentru care se dusese acolo. Malko nu avea nici un motiv să mintă.

— Am făcut anchetă în legătură cu moartea lui John Melrose, îi explică el. Cum acesta stătea la doamna Villanova, am întrebat-o şi pe ea, dar l-am pus pe Said s-o urmărească. Şi ea a fost în acelaşi sat, la aceiaşi oameni.

Moulay Afouani rămase cu ţigara în aer.

— Sunteţi sigur?

— Absolut.

— Ştiţi de ce s-a dus?

— Nu.

— Aţi vorbit cu ea?

— Nu, pentru că sunt sigur că are o explicaţie. Nu e momentul să o alertăm. Se duce des în sat ca să cumpere obiecte de artă pentru casă.

Poliţistul îi aruncă o privire lungă şi acuzatoare.

— O bănuiţi cumva?

— De ce s-o bănuiesc?

— Că ar fi amestecată în afacerea cu comandoul islamist.

— Nu ştiu, mărturisi Malko, dar se poartă cam ciudat. Nu am observat nimic concret. În plus, trecutul ei nu pledează în favoarea unei înţelegeri secrete cu oamenii aceştia.

Comisarul clătină din cap.

— Este adevărat. Deţin o fişă importantă despre ea. L-am ascultat deseori convorbirile, din cauza legăturii ei cu generalul Smain, dar nu am descoperit nimic. E greu să înaintăm dacă nu avem dovezi. Doamna Villanova este prietenă apropiată cu guvernatorul de *willaya.* Când vine regele la Marrakech, acesta îl invită la seratele lui…

— Nici dumneavoastră nu aţi descoperit nimic? îl atacă Malko.

— Nimic, mărturisi poliţistul de la DST. Pe Said Boukala, l-am văzut singur în cartierul Sidi Youssef Ben Ali. Pe urmă, i-am regăsit cu gâtul tăiat în faţa restaurantului *Chez Ali,* la câţiva kilometri de oraş. Acum vă las.

Se ridică. Malko făcu la fel.

— Nu luaţi nici o măsură deosebită? îl întrebă el. Teroriştii nu au venit în oraş ca să se plimbe.

Moulay Afouani zâmbi descurajat.

— Sunt o mulţime de hoteluri în Marrakech, iar turişti, puzderie. Am pus în alertă Siguranţa naţională şi Jandarmeria. Supraveghem punctele strategice: piaţa Jemaa-el-Fna, *Hotel de la Palmeraie* şi terenul de golf, bineînţeles, târgurile şi *La Mamounia.* Nu e deloc uşor. Există doar două puncte de acces. Unul pentru clienţi şi altul pentru personal. Ansamblul este împrejmuit de ziduri practic de netrecut. Personalul hotelului a fost „atenţionat”. În hol şi la intrarea de serviciu am pus mai mulţi oameni care supraveghează în permanenţă. Nu cred că vor da lovitura aici. Este prea periculos. Am blocat deja uşa cazinoului care dă în grădină, ca să putem controla accesul

înăuntru.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră îndelung mâinile. Amândoi ştiau adevărul. Când ai de-a face cu terorişti antrenaţi, nimic nu transpiră înaintea acţiunii, chiar dacă există unele informaţii. Israelienii aveau cruda experienţă a grupării Hamas. Nu rămânea decât să te rogi şi să te încrezi în şansă.

*

* *

Aşezat pe vine, „Gulgudin” îşi spăla părţile intime cu mâna stângă, aşa cum cerea Coranul. Era copleşit de o imensă emoţie. Încă două zile şi avea să înfăptuiască misiunea pentru care venise la Marrakech... O lovitură teribilă în numele Jihadului, despre care va vorbi lumea întreagă; nu putea decât să-i fie pe plac atotputernicului şi milostivului Allah. Cu cât trecea mai repede timpul, cu atât binecuvânta mai mult protecţia lui. În ciuda câtorva greşeli, nu li s-a întâmplat nimic supărător. L-au pierdut pe „Youssef”, dar reprezentase un risc prea mare pentru operaţiune. „Gulgudin” şi cei doi însoţitori ai lui nu trebuiau să se teamă de nimic. Prietenii din Casablanca nu putuseră să dea despre el decât unele vagi semnalmente.

El nu ieşea deloc din casă. Bineînţeles, era supărat că americanul le scăpase, însă, dacă ar fi deţinut date concrete despre ei, consecinţele ar fi început deja să apară. Nu se vor mişca din ascunzătoarea lor decât atunci când vor da lovitura. Auzi mai multe bătăi în oblonul din fier.

„Hassan” apăru cu un platou pe care erau aşezate salate şi mâncare de conopidă cu carne de oaie. Aceasta era masa lor de prânz. De la escapada în deşert, nu mai ieşeau deloc, aşteptând să vină ora H. Pe urmă, vor reveni în ascunzătoare şi vor aştepta să se liniştească treburile. Oraşul va fi imediat închis. Însă poliţiştii nu vor putea menţine mult timp dispozitivele grele de luptă.

Muezinul de la moscheea vecină începu să cheme lumea la rugăciune. Imediat, „Gulgudin” se duse şi îngenunche pe covor. Cei doi acoliţi ai săi îl urmară. Toţi trei erau foarte pioşi, acest lucru având o mare influenţă asupra lor.

*

* *

Malko culegea distrat cărniţa de pe racii săi. Lângă piscină era puţină lume. Apetisanta Lamia stătea în mod ostentativ la distanţă, într-un costum de baie argintiu care ar fi aruncat Mecca

în aer. Se uită de mai multe ori la Dalila Villanova încât o determină pe amanta generalului Smain să-l întrebe pe Malko cu nepăsare:

— O cunoşti pe târfa aia?

Malko îi jură că nu o cunoaşte. De când îl vizitase poliţistul marocan, nu încetase nici o clipă să se gândească cum ar putea să oprească maşinăria infernală. Instinctul îi spunea că se pregătea o operaţiune importantă. Dalila împinse în lături farfuria cu fructe de mare.

— Am de făcut câteva drumuri, spuse ea. Pe curând.

Malko o cercetă în timp ce intra în clădire. Avea clasă şi farmec. O voce acră îl făcu să tresară.

— Vasăzică, nu mă cunoşti…

Lamia stătea în picioare lângă el, cu sânii enormi şi ascuţiţi.

El se ridică schiţând un zâmbet de scuză.

— Am treabă. Mă întorc imediat la tine.

— Dacă o să mai vreau! îi aruncă ea. Nu sunt preşul tău de şters picioarele…

Malko îi zâmbi politicos şi se îndreptă spre etajul al treilea. Bătu la uşa Dalilei. Nu răspunse nimeni. Văzu o femeie de serviciu care împingea un cărucior plin cu lenjerie murdară:

— Mi-am uitat cheia, spuse el. Puteţi să descuiaţi uşa?

Lăsă căruciorul şi descuie uşa Dalilei. De-abia o închise în urma lui, că dădu nas în nas cu comisarul Afouani.

— Nu am găsit nimic! îl anunţă cu un surâs abia schiţat poliţistul marocan.

Ieşiră împreună. Malko se duse în camera lui. Totuşi, marocanii nu erau indiferenţi, dar se cam învârteau în jurul cozii. Nu rămase nici în cameră. Majoritatea încăperilor erau în renovare, iar muncitorii ciocăneau fără încetare în balcoanele vecine.

*

* *

Holul elegant al hotelului *La Mamounia* era înţesat de nouveniţii care strigau în toate limbile. Directorul alerga încoace şi încolo, încercând să mulţumească pe toată lumea. Vreo douăzeci de tinere, toate strălucitoare, abia intraseră, fiind înconjurate de şefii celor mai mari agenţii de fotografi din lume. Închiriaseră de la compania Air France un avion special, care a adus în Marrakech cele mai frumoase fete din New York, Paris şi Roma. Îmbrăcămintea extravagantă aducea personalul hotelului în

pragul apoplexiei. Una dintre tinere purta un şort care acoperea doar jumătate din fese, cu cizme lungi şi o eşarfă mov asortată cu ochii. Pe deasupra îşi pusese un pulover gros pentru munte. Alta era îmbrăcată într-un combinezon auriu de astronaut, parcă venise din „Războiul stelelor”. Erau fete pentru toate gusturile, de toate culorile. Atunci apăru şi Lamia care veni lângă Malko şi îi adresă un zâmbet plin de venin:

— Cine sunt târfuliţele astea?

El îi explică. Fata făcu o mutră dispreţuitoare.

— Ar face mai bine să-şi depărteze coapsele decât să se lase fotografiate.

Supărată pe această neaşteptată concurenţă, se îndreptă spre ascensoare, privind în depărtare linia albăstruie a munţilor Atlas.

Directorul le strânse în jurul lui pe manechine şi le spuse cu diplomaţie că, dacă se vor plimba prin pieţe astfel îmbrăcate, vor da naştere la o răzmeriţă sau chiar la o revoluţie... Unele dintre ele erau atât de provocatoare, încât marocanii se vor simţi obligaţi să le „onoreze” imediat. Cât timp îşi ţinu tirada, apăru şi Dalila încărcată de pachete şi se duse lângă Malko.

— Trebuie doar să te hotărăşti, îi şopti ea. Toate fetele sunt superbe.

Normal că se aflau la mare distanţă de creaturile acoperite cu voaluri ce bântuiau ca nişte fantome pe străduţele cartierului musulman. Văzându-le pe aceste tinere pe jumătate goale, înţelegea mai bine prăpastia care separa universul occidental din epoca postmodernistă de lumea musulmană adâncită în arhaismul său. Le despărţeau câteva secole.

— Luăm masa împreună? îi propuse Dalila.

*

* *

O tânără dansatoare berberă, acompaniată de doi muzicanţi cu tamburine şi fluiere, făcu turul meselor zornăind bănuţii din aur sub privirile încântate ale celor mai frumoase fete din lume. Dalila şi Malko ocupau una dintre mesele cele mai bune din restaurantul *La Mamounia.* O cântăreaţă tot berberă, grasă, o acompania pe dansatoare cu vocea ei răguşită. Dalila părea absentă.

— Te plictiseşti? o întrebă Malko.

— Nu, deloc, răspunse ea, dar e prea aglomerat. Am sunat acasă. Muncitorii aproape au terminat treaba. Plec mâine.

Ea se aplecă spre el.

— Te invit la inaugurare.

Coapsa ei era strâns lipită de piciorul lui Malko, iar privirile arzătoare, încărcate de promisiuni. Plecară din restaurant urmăriţi de privirea furibundă a Lamiei care era însoţită de un mustăcios cu o cravată roz. Fata abia îi dădea atenţie. În ascensor, Dalila îi adresă lui Malko un zâmbet devastator.

— În seara asta dorm singură. Sliman trebuie să mă sune din Madrid. Va simţi că suntem împreună. Acest lucru ne poate aduce multe neplăceri. Recuperăm mâine...

Îşi presă pântecele de al lui ca să imprime mesajului ei mai multă credibilitate. Malko îi sărută mâna în pragul uşii şi se duse în camera lui. Nu va face mulţi purici prin Marrakech. Acum era rândul marocanilor să intre în joc. Târziu de tot, sunetul telefonului îl trezi, iar el tresări. Ridică receptorul crezând că e Dalila. Auzi vocea Lamiei plină de triumf:

— Vasăzică, ţi-a dat papucii, jigodia...

— De unde ştii? o întrebă Malko înciudat.

— Am văzut-o acum o oră în livada de portocali. Se zbenguia cu un fotograf. Am pus ochii şi eu pe unul superb... Bine ţi-a făcut!

Închisese deja. Malko sună în camera Dalilei. Cineva răspunse după al cincilea apel, dar închise imediat. Nu voia să facă pe soţul gelos. La urma urmei, Dalila avea dreptul să se plimbe prin livadă sau chiar să aibă o scurtă aventură cu oricare dintre acei tineri frumoşi sosiţi de dimineaţă.

*

* *

A doua zi, nedumerit că nu răspunde nimeni în camera Dalilei, Malko se duse la piscină. Dar nu era nici acolo. Directorul hotelului pe care îl întâlni în grădină îi spuse:

— Doamna Villanova a plecat adineauri. Cred că v-a lăsat un mesaj. Bănuiesc că şi-a schimbat planurile, fiindcă avea întâlnire cu nişte prieteni, însă nu au venit. Îmi ceruse să vadă unul dintre bungalourile noastre pentru ei. Le ştiţi, acelea din spatele piscinei. Sunt luxoase şi liniştite. Trei camere şi o piscină particulară şi costă numai douăzeci şi cinci de mii de drahme pe zi. Dacă aveţi prieteni interesaţi, pot să le fixez un preţ...

Malko îl lăsă pe director în beţia drahmelor şi se duse la recepţie. În cutie găsi câteva rânduri: „Te aştept la cină, pe la opt”.

Hotelul gemea de fotografi care le mitraliau cu bliţurile pe

creaturile de vis care se zbenguiau în jurul piscinei. Nişte muncitori înălţau un podium pentru marea paradă a modei care se va desfăşura în această seară. Modelele vor fi prezentate de douăzeci de tinere, cele mai frumoase din lume. Vor fi prezente CNN şi televiziunea marocană, plus prefectul de *willaya* şi alţi invitaţi aleşi pe sprânceană.

Mai mulţi politicieni în civil şi infatuaţi stăteau în hol şi la intrările de serviciu. Malko o zări pe Lamia ivindu-se pe neaşteptate din *Bar du Soleil,* îmbrăcată în nişte jeanşi Versace şi într-o cămaşă asortată care îi reducea pieptul imens la nişte dimensiuni mai normale.

— Mă întorc la Rabat! Mă deprimă să văd atâtea jigodii blonde. Ai numărul meu de telefon.

Bineînţeles că masculii bogaţi şi singuri din Marrakech nu mai aveau ochi decât pentru străinele celebre. Malko o sărută cu duioşie.

— Şi eu plec mâine, zise el.

Se duse să se plimbe fără ţintă prin târg. Era prost dispus. Afacerea era plină de mistere şi nu elucidase încă rolul Dalilei. Când reveni la hotel, se lăsase deja întunericul. Avu timp să se schimbe. Pregătirile se apropiau de sfârşit, reflectoarele luminau din plin podiumul montat pe marginea piscinei. Fotomodelele sporovăiau în grup la *Bar du Soleil.* O recunoscu pe Claudia Schiffer, asaltată de fotografi. O negresă dansa languros pe o melodie de la radio, etalându-şi corpul de vis cu mişcări incredibil de senzuale.

Malko o înţelegea pe Lamia. Nu ar fi făcut faţă tuturor acestor fete. După ce îşi puse un costum din alpaca neagră, coborî. Se ciocni în hol de comisarul Afouani care îi zâmbi discret.

Luă un „minitaxi" care îi duse în cartierul musulman. Toată lumea din Marrakech ştia unde locuieşte Dalila. Bătu în poarta masivă din lemn negru şi îi deschise o servitoare.

— *Lalla* Villanova?

Zâmbitoare, ea îl pofti în salonul în care se înfiripase idila lui cu frumoasa algeriană. Valetul apăru cu obişnuita sticlă de şampanie Taittinger Comtes albă din 1986 şi turnă într-o cupă. De-abia gustă din băutură, că Dalila îşi făcu apariţia îmbrăcată într-un costum berber cu o bluză brodată până sus, aproape transparentă şi nişte şalvari roşii strânşi în talie cu o curea din argint în care îşi strecurase tradiţionalul pumnal. Brăţările tot din argint îi zornăiau la glezne. Tânăra se postă dinaintea lui Malko

cu un zâmbet îmbietor.

— În seara asta vei face dragoste cu o berberă! Am cumpărat toate bijuteriile pe care le vezi special pentru tine, ieri când am fost în Medina.

— Eşti absolut superbă! îi spuse Malko luând-o în braţe.

Cu şalvarii dintr-o pânză subţire şi cu bluza transparentă, părea aproape goală, iar Malko îi simţea căldura trupului înmiresmat. Îi turnă şi ei puţină şampanie şi ciocniră cupele:

— În sănătatea noastră! spuse ea.

Malko rămase tăcut. Privirea întunecată ce îl fixa cu intensitate era de nepătruns. Niciodată până acum Dalila nu i se păruse atât de senzuală şi de dorită. Pe sub şalvari nu mai avea nimic altceva. Târfele berbere se dăruiau în acest mod. Tânăra îşi strecură mâna pe sub cămaşă, mângâindu-i blajin pieptul.

— Te doresc, şopti ea, vom mânca în camera mea.

În sufletul lui Malko se adunaseră toate grijile lumii, dar încerca să pară calm. Apropiind faptele mărunte şi răzleţe încerca să clădească o ipoteză care ar putea explica rolul Dalilei în toată povestea asta. Avea impresia că o mână de gheaţă îi strângea inima. Dacă nu se înşela cumva, nu trebuia să iasă viu din casa Gazelei.

Capitolul XIX

Dalila se întinse şi pieptul îi tresălta sub pânza străvezie a bluzei, apoi se ridică cu atâta graţie, încât Malko o compară cu o cobră imperială care îşi punea în valoare nenumăratele-i inele. Brăţările de la glezne zornăiră când se duse să pună o casetă. Se întoarse brusc, îşi puse mâinile în şold şi veni în faţa lui Malko. Era înnebunitor de frumoasă.

În încăpere, mirosul mirodeniilor din felurile de mâncare se amesteca cu parfumul greu al femeii. Bucatele fuseseră lăsate pe platouri mari din aramă, iar casa părea pustie. Muzica izbucni în urechile lui Malko ca o uvertură de Wagner. Sunetul tamburinelor şi al fluierelor invada camera micuţă. Închise ochii pentru o clipă, revăzând-o pe dansatoarea berberă de la *Mamounia.* Când îi deschise, îi apăru în faţă Dalila. Îşi legăna languros şoldurile în ritmul dansului berber; era mult mai senzual decât dansurile orientale tradiţionale. Bazinul părea aşezat pe rulmenţi, învârtindu-se cu frenezie.

Cu privirea ţintuită în ochii lui Malko, ea începu să-şi descheie bluza brodată, eliberând sânii. Sfârcurile erau înconjurate de un roşu aproape fosforescent, ca şi buzele. Fără să-şi mişte picioarele, Dalila dansa din umeri, din buric, din gât. Îşi lua extrem de bine rolul în serios; doar era o târfă berberă care voia să-şi satisfacă clientul pretenţios. Brusc îşi lepădă bluza, păstrând doar colierul ce-i cădea între sâni şi toate brăţările şi pumnalul de la centura din argint ce-i susţinea şalvarii.

Pe neaşteptate, acestei imagini de un lux exotic i se suprapuse aceea a lui Said Boukala ce zăcea cu gâtul tăiat. Dar alungă rapid această viziune. Se uită pe furiş la ceas. Dacă ceea ce presupunea el se adeverea, însemna că nu mai avea prea mult timp. Dalila se apropie atât de tare, încât îi simţea parfumul. Prin mătasea străvezie a şalvarilor, îi zări umbra triunghiului de blăniţă întunecată. Ea începu să ruleze pe şolduri pantalonii bufanţi până îi căzură la glezne. Cu un salt plin de graţie, care făcu să zornăie din nou brăţările, se îndepărtă şi îl delectă pe Malko cu imaginea corpului său superb şi gol, împodobit cu brăţările şi centura care îi sublinia subţirimea taliei. Pumnalul ieşea în evidenţă având ca fundal pielea închisă la

culoare.

Se roti uşurel ca să-i arate bărbatului toate curburile trupului. Se lăsă fascinat de această femeie splendidă. Dalila alunecă până la el. Pântecele bombat şi parfumat din belşug era aproape de gura lui. În loc să-i ceară o mângâiere, ea se aplecă şi începu să-l dezbrace, descoperind sexul încordat pe care-l privi cu lăcomie.

— Acum poţi să faci ce doreşti, zise ea în timp ce se lungea pe pat, cu picioarele desfăcute.

Cu un surâs complice, Malko o prinse de talia încinsă cu centura şi o răsturnă pe burtă, apoi se prăbuşi între coapsele ei. Cu mişcări lente, se lungi peste ea, atingând pielea catifelată a spatelui. Orice s-ar întâmpla, va profita de aceste ultime minute de încântare... Pe urmă, *Inch Allah...*

Când femeia simţi că ţinteşte spre intrarea cea mai intimă, tresări.

— Ce faci?

— Mi-ai spus să fac ce doresc. Ei bine, eu asta vreau!

După ce pătrunse în inelul rigid dintr-o singură mişcare, se afundă cât putu de mult. Dalila scoase un ţipăt scurt. Fără s-o menajeze, Malko o sodomiza ca o catană. Dalila întoarse capul şi îi zise cu vocea răguşită în care se ghicea excitarea:

— Niciodată nu i-am permis vreunui bărbat să mă trateze astfel. Dar în seara asta sunt o târfă.

Fără nici un răspuns, Malko se retrase. Cu aceleaşi gesturi lente, o rostogoli pe spate şi se înfundă în sexul ei. Era un vulcan în plină erupţie. Dalila mârâi şi, sub greutatea lui, ajunse foarte repede la orgasm. După câteva secunde termină şi el. Se smulse din ea şi se lungi pe spate. Faptele anterioare îi sunau ca un clopoţel în minte. Toate simţurile i se deşteptară. Dalila îşi aprinsese o ţigară şi trăgea din ea cu voluptate. Parfumul tutunului se răspândi în încăpere, dominând mirosul mirodeniilor şi al trupului ei.

— M-ai regulat bine, *habibi!* zise ea cu o voce spartă şi răguşită.

Câteva secunde se scurseră într-o tensiune insuportabilă pentru Malko. Ţigara Dalilei era pe sfârşite. Se aplecă şi o strivi în scrumieră, apoi se îndreptă de spate şi îngenunche lângă el. Acesta o observă printre pleoapele întredeschise. Privirea tinerei se fixă pe pântece. Cu o uşurare nemaisimţită până atunci, el îşi zise că s-a înşelat. Însă prudenţa îl împiedică să închidă ochii din

nou.

Imaginea pe care o văzu îl îngheţă. Cu un gest normal, Dalila puse mâna pe mânerul şlefuit al pumnalului şi îl trase din teacă, dând la iveală lama strălucitoare, tăioasă ca un brici. Ducând braţul înapoi ca să aibă elan, îndreptă cuţitul cu toată puterea asupra pieptului lui Malko, chiar în dreptul inimii.

*

* *

Se scursese doar o fracţiune de secundă. Încordându-şi toţi muşchii, Malko se rostogoli în lături. În loc să-i pătrundă în inimă, vârful cuţitului alunecă de-a lungul spatelui zgâriindu-i pielea şi se înfipse în cearceaf. Cu un strigăt de turbare, Dalila îl smulse şi, stând pe pat în picioare, se năpusti asupra lui Malko. Acesta tocmai se ridica. Aflându-se la o distanţă destul de mare, aruncă în ea cu primul obiect care îi căzu în mână: un platou din aramă plin cu farfurii. Muchia o nimeri pe Dalila în tibie, smulgându-i un ţipăt de durere. Îşi pierdu echilibrul.

Strigătul de furie îi ieşi din fundul gâtului. Sări jos din pat în zornăiala brăţărilor şi se duse la un mic secretar sirian cu încrustaţii de sidef. Malko o înconjură cu braţele şi se rostogoliră amândoi pe podea într-o lupta confuză şi sălbatică. Ea se ridică prima şi aruncă o veioză în capul lui Malko, apoi cu tot ce nimeri. În final îl împinse cu atâta violenţă, încât el căzu peste secreterul sirian şi îl făcu praf. Printre aşchii şi stinghiuţe, descoperi un pistol automat Walther PKK de calibru 32. Îl luă şi îl aţinti spre ea.

— Opreşte-te!

În ochii aurii ai lui Malko era atâta furie, încât Dalila simţi că va trage, dar se domoli imediat. Se lăsă fără vlagă într-un fotoliu.

— Nu trebuia să mă umileşti în halul ăla adineauri, ţipă ea. Nu sunt o stricată!

Malko rămase fără grai câteva secunde în faţa neobrăzării ei. Cădea în picioare ca pisicile.

— Nu mă lua drept tâmpit, zise el. Nu ai vrut să mă omori fiindcă te-am sodomizat, ci dintr-un motiv mult mai serios!

— Ce motiv? îl întrebă ea dispreţuitoare.

— În sfârşit, am înţeles rolul tău în toată afacerea. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, ai legături foarte strânse cu un comando de terorişti integrişti. Ai descoperit că te urmăream şi l-ai executat pe bietul Said. La fel trebuia să se întâmple şi cu mine…

Privirea Dalilei arunca scântei.

— Astea sunt poveşti de adormit copiii!

— Ba deloc! Mai ştiu şi de ce te-ai dus în satul Ourika. Să cumperi arme şi să le introduci *chiar tu* în hotelul *La Mamounia.* Asta ai făcut ieri... Pentru că acest comando va da lovitura în seara asta, în timpul paradei de modă care începe peste o oră. Fără arme este relativ uşor de pătruns în hotel. Iar masacrarea manechinelor nevinovate este o acţiune ideală pentru integrişti. Nu înţeleg însă de ce eşti de partea lor.

Îşi scutură părul, nebună de furie.

— E grotesc ce spui! Nimeni nu te va crede.

Malko îi surâse ironic.

— Ba da, pentru că bănuiesc unde sunt ascunse armele. Mă duc chiar acum să le caut.

Puse mâna pe telefon, ridică receptorul şi formă un număr.

— Ce faci?

— Îl sun pe comisarul de la DST, care se află în clipa asta la hotel, să trimită oamenii să te păzească. Nu vreau să-mi scapi printre degete...

— Aşteaptă! Merg cu tine.

Avea tupeu, nu glumă...

— Nu.

Cu o mână forma numărul de la hotel, iar cu cealaltă ţinea pistolul îndreptat spre ea. Aceasta îi aruncă o privire neagră ca cerneala.

— Îţi fac o propunere, îl puse ea la încercare. Accept să-ţi spun unele lucruri pe care nu le ştii încă. Cele mai importante. Iar tu nu mă dai pe mâna celor de la DST. Mercedesul meu e jos. Mă duci tu. Asta fiindcă spui că ştii unde se află armele... După ce le vei găsi, îţi voi spune.

— De acord, făcu Malko după o scurtă ezitare. Îmbracă-te. Dacă încerci să faci vreo mişcare, te împuşc în genunchi.

Dalila deschise uşa dulapului şi se îmbrăcă rapid cu costumul ei decent şi cu pantofi fără toc. În acest timp îşi trase şi Malko la repezeală hainele pe el. Coborâră scara îngustă unul în spatele celuilalt, apoi ieşiră în stradă. Mercedesul gri era parcat lângă zid.

— Cheile! ceru Malko.

Ea i le dădu şi deschise portbagajul.

— Intră aici, îi porunci el.

Avu impresia că Dalila e gata să-i scoată ochii, însă el ţinea pistolul.

— Eşti nebun!

— Nu chiar, făcu el. Asta sau DST.

Ea îl sfredeli cu privirea câteva clipe, apoi, strângând din dinţi, trecu un picior peste marginea portbagajului şi se ghemui înăuntru. Malko trânti imediat capota şi se aşeză la volan. Nu-i mai rămăsese prea mult timp.

*

* *

„Gulgudin” parcă maşina Renault 21 la intersecţia bulevardului el-Yarmouk cu strada Menara. „Hassan” şi „Rachid” au coborât primii. Zidul înalt ce împrejmuia parcul hotelului La Mamounia se înălţa drept în faţa lor. Traversară bulevardul el-Yarmouk şi merseră pe sub zidul impresionant. Intrarea în hotel se găsea pe bulevardul Houmman el-Fetouaki, toată animaţia fiind concentrată în acea zonă. Merseră de-a lungul zidului cam o sută de metri, ajungând în faţa unei porţi enorme, de obicei încuiată, de care se serveau unii oaspeţi importanţi ce nu doreau să intre pe uşa principală. În interiorul celor doi batanţi înalţi de şase metri, se deschidea o altă portiţă. „Gulgudin” se uită în jurul lui, apoi îi dădu un brânci cu umărul. Portiţa se deschise cu un scârţâit.

Dalila se furişase în ajun şi tăiase lacătul cu ferăstrăul, ca să se poată deschide doar cu o simplă împingere. Cei trei bărbaţi pătrunseră în şir indian în grădina hotelului.

Muzica şi zumzetul conversaţiilor de lângă piscina care se afla la o distanţă de cincizeci de metri răzbăteau până la ei. „Gulgudin” se uită la ceas. Dispuneau de încă o jumătate de oră. Atentatul trebuia să se producă în plină prezentare a modei, ca să se soldeze cu cât mai multe victime. Saliva la gândul că toate căţelele astea necredincioase vor muri întru fericirea lui Allah. Cu rafalele armelor automate şi cu grenadele, sperau să ucidă cât mai multe fete. În zăpăceala incredibilă de după masacru, se vor strecura pe unde au venit, ieşind în bulevardul Sidi Youssef Ben Ali, aşteptând să se calmeze spiritele. Vor recupera armele în ultimul moment.

Stând pe vine, „Gulgudin” se gândea la drumul lung pe care îl străbătuse de la Peshawar la Marrakech. Era drumul glorios al Jihadului. Îl binecuvânta pe „Brahim”, şeful lui, fiindcă îi deschisese ochii la timp asupra acestei căi ce-l ducea spre paradis.

*

* *

Cu Waltherul PKK strecurat la centură, Malko se opri sub portalul hotelului *La Mamounia* şi coborî din maşină după ce acţionase alarma. Dalila nu avea cum să scape. Holul era pustiu, în afară de cei trei poliţişti în civil care puteau fi recunoscuţi după aerul lor răutăcios, după trupurile slabe şi hainele prost croite. Malko se apropie de unul dintre ei.

— Unde îl pot găsi pe comisarul Afouani?

— În grădină, lângă piscină, răspunse marocanul.

— Dar pe directorul hotelului?

— La recepţie.

Toţi clienţii şi invitaţii stăteau grupuri, grupuri împrejurul piscinei aşteptând marele festin în stil arab oferit de prefectul oraşului, în cinstea celor mai frumoase fete de pe mapamond. La recepţie nu era nimeni.

Înaintă pe culoarul ce ducea în *Bar du Soleil* şi ajunse în grădină. Marginile piscinei erau puternic luminate, la fel şi cortul imens în care se găsea guvernatorul. Mulţimea nerăbdătoare stătea împrejurul piscinei, adunată lângă bufetul de dimensiuni gigantice. Reflectoarele fixate în palmieri îşi trimiteau razele de lumină spre podiumul pe care aveau să defileze manechinele.

Malko se amestecă prin mulţime şi, în fine, îl zări pe director care se uita cu jind la o negresă mai înaltă cu un cap decât el. Aproape că putea să-i dea să sugă. Malko îl smulse din reveria lui.

— Ieri mi-aţi spus că doamna Villanova intenţiona să închirieze un bungalou în grădină.

— Desigur.

— A cerut să-l vadă?

— Da, aprobă directorul care avea o singură obsesie: să scape cât mai repede de Malko: Chiar eu i-am încredinţat cheile de la numărul trei.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Îl căuta în zadar pe comisarul de la DST. Oamenii se plimbau de la un bufet la altul, însă poliţistul marocan nu se afla printre ei. Acum ştia destule ca să acţioneze singur. Îşi folosi coatele ca să se strecoare prin mulţime, ajungând în parc, în afara fasciculului de lumină. Cele trei bungalouri se găseau în dreapta, deservite toate de o alee paralelă cu zidul împrejmuitor. Ca să ajungă la ea, Malko înaintă pe o alee dreaptă, apoi coti pe alta perpendiculară care dădea exact spre portiţa laterală din

bulevardul el-Yarmouk. Înainte de a se apropia de zona luminată de felinarele de pe stradă, puse un glonţ pe ţeava pistolului. Un zăvor masiv bloca poarta încuiată cu lacăt. Malko zări portiţa decupată în cea mare. Şi acolo era un zăvor, dar fără lacăt. O trase spre el şi se deschise fără greutate. Lămurind astfel lucrurile, se îndreptă spre bungaloul cel mai apropiat mergând prin iarbă. Era o clădire în formă de „U” cu o piscină mai mică în mijloc. Malko se opri în faţa uşii principale şi îşi lipi urechea de ea. Dinăuntru nu răzbătea nici un zgomot.

Apăsă clanţa care se deschise cu un declic abia auzit, apoi împinse uşa şi se opri în holul de la intrare. Liniştea era profundă. Cu arma pregătită să tragă, înaintă spre dreapta şi se opri din nou. Nu auzi nici cel mai mic zgomot, nici cel mai mic scârţâit, căci podeaua era pardosită cu marmură. Era cu neputinţă să scotocească prin bungalou fără nici un pic de lumină. Apăsă pe întrerupătorul de pe hol şi aprinse o lampă. În faţa lui zări uşa unei bucătării modern utilată. Din instinct, începu să cotrobăie prin ea, deschizând toate dulapurile. Când ajunse la cel de-al treilea, zări un pachet mare, învelit într-o pânză. O dădu la o parte. Înăuntru erau un Kalaşnikov şi două pistoale-mitralieră Skorpio echipate cu amortizor. Într-un sac din plastic erau îngrămădite încărcătoarele celor trei arme. Ascunseseră acolo pe puţin vreo douăzeci, ceea ce însemna cam şase sute de lovituri. Alt sac conţinea şase grenade defensive de fabricaţie sovietică, cu o putere de distrugere înspăimântătoare.

Le înveli din nou cu pânză, luă pachetul sub braţul stâng, pistolul îl ţinea cu cealaltă şi ieşi din bungalou. Greutatea armelor îl împiedica să meargă mai repede. Când ajunse în holul hotelului, după ce înconjură piscina, avea cămaşa lipită de corp din cauza transpiraţiei… Lăsă jos pachetul şi se îndreptă spre poliţistul cu care vorbise mai devreme.

— Priveşte ce am aici!

Dezveli armele sub privirea năucă a marocanului.

— Un comando islamist intenţionează să atace manechinele şi invitaţii, îi explică el. Armele au fost introduse în hotel acum câteva zile. Imediat trebuie să-i anihilăm pe oamenii aceştia care sunt înarmaţi şi pot provoca un dezastru…

Stupefiat, poliţistul se uită când la Malko, când la arme.

— Cum…

— Îţi voi explica eu mai târziu… Acum trebuie să-l găsim pe comisarul Afouani. Vino cu mine!

— Am primit ordin să nu părăsim holul sub nici o formă...

Malko îl fulgeră cu privirea.

Teroriştii se află deja în hotel. Din câte ştiu eu, sunt trei. Dă-mi măcar un om!

— De acord, admise poliţistul. Voi chema întăriri. Ahmed!

Un inspector tânăr veni în goană, iar şeful lui îi dădu câteva instrucţiuni în arabă. Se năpusti împreună cu Malko pe peronul ce ducea în grădină. Inspectorul-şef începu să dea ordine prin staţie.

*

* *

„Gulgudin” avu impresia că se prăbuşeşte tot cerul peste el când găsi dulapul gol. Începu să deschidă toate uşile ca un apucat, căutând chiar şi în frigider. Alergă în camera alăturată şi făcu acelaşi lucru sub privirile înnebunite ale celor doi complici ai lui.

— Cotrobăiţi peste tot! le ordonă el.

Fugiră în cealaltă aripă, în timp ce el căuta prin salon. În cinci minute terminară de scotocit peste tot. Nu putea să-şi adune gândurile şi să se concentreze. Nici unul nu avea armă la el. Unde erau armele pe care se străduise să le aducă la Marrakech şi pe care femeia recomandată de şeful lui, Brahim, le ascunsese în satul Ourika? Oare i-a trădat sau nu a reuşit să le introducă în hotel?

Nu avea cum să se întâlnească cu ea, iar seara asta era singura în care aveau şansa să dea lovitura. „Rachid” şi „Hassan” se întoarseră cu mâinile goale.

— Nu am găsit nimic.

„Gulgudin” căuta cu disperare o idee, în timp ce se ruga lui Allah. Deschise gura să dea noi ordine, când auzi paşi pe afară. Nu avu timp să stingă lumina. Doi bărbaţi cu pistoalele în mână apărură în prag.

— Staţi pe loc! strigă în arabă cel tânăr.

— Omoară-i! ţipa „Gulgudin” la Hassan, singurul care era înarmat.

Acesta smulse pistolul de la centură şi trase piedica. Nu apucă să isprăvească ce a început. Malko şi poliţistul marocan trăseseră în acelaşi timp. Hassan se prăbuşi pe o canapea din salon. Malko lăsă arma în jos. Celălalt terorist rămase în mijlocul încăperii cu braţele atârnând pe lângă corp. Brusc, „Gulgudin” se întoarse şi încerca să fugă înspre grădină, folosindu-se de corpul celuilalt ca

de un scut.

— Nu trage! strigă Malko la poliţistul de la DST.

Înnebunit, acesta nici nu-l auzi. Îl ochi pe tânăr şi îşi goli încărcătorul. Rachid se prăbuşi. Complicele lui îl împinse, făcu un salt şi se pierdu în grădina cufundată în întuneric. Malko ezită să tragă. Îl voia viu ca să afle mai multe.

Hotelul era în mod sigur înconjurat de poliţişti şi nu avea cum să ajungă prea departe...

„Gulgudin” se năpusti în gol şi dispăru în grădină. Malko ieşi din bungalou, pornind în urmărirea lui. Dacă fanaticul ar fi avut armă, s-ar fi folosit de ea...

*

* *

„Gulgudin” sări fără zgomot peste bariera albă care izola piscina de restul grădinii. Parada modei începuse deja. Vreo douăzeci de fete frumoase, îmbrăcate sexy, defilau pe podium în faţa mulţimii de spectatori.

„Gulgudin” privi câteva clipe spectacolul plin de dezgust. La Peshawar învăţase că nu trebuia să dea niciodată înapoi atunci când voinţa lui Allah era în joc. Scoase de la centură pumnalul cu lama curbată, îl invocă pe atotputernicul şi milostivul Allah, ţâşni din tufe agitând pumnalul şi strigând cât îl ţinea gura.

— *Allah O Akbar!*

Din trei salturi, fu sus pe podium, nas în nas cu superba suedeză îmbrăcată într-o rochie scurtă care lăsa să se vadă coapsele. Paralizată, văzu namila năpustindu-se asupra ei, dar nu avu timp să i se facă frică. Ca şi cum ar fi retezat o ramură golaşă din fugă, „Gulgudin” îi tăie gâtul. O împinse, iar ea se prăbuşi pe podium stropindu-i cu sânge pe spectatorii din primele rânduri.

Ţipetele izbucniră din toate părţile. Cu trăsăturile încordate, „Gulgudin” sărise deja la o negresă cu trup sculptural. Cum aceasta îşi apără gâtul cu mâinile, el îi înfipse cuţitul în burtă, chiar sub buric, despicându-l până jos. Tăietura era lungă de vreo douăzeci şi cinci de centimetri. Fata căzu în genunchi. Când trecu pe lângă ea, „Gulgudin” o izbi cu forţă în ceafă omorând-o pe loc.

Cea de-a treia, o italiancă apetisantă, îmbrăcată într-o rochiţă mulată pe ea, de un albastru electric, fugea cât o ţineau picioarele. În clipa în care sări de pe podium printre spectatori, „Gulgudin” abătu pumnalul asupra ei, aproape tăindu-i antebraţul.

În mai puţin de un minut, sărbătoarea se transformă într-un coşmar. Fetele fugeau care încotro, invitaţii ieşeau învălmăşindu-se ca să scape de ucigaş, ori rămâneau ţintuiţi locului fulgeraţi de o teamă viscerală.

„Gulgudin” coborî privirea şi îi observă la picioarele lui pe invitaţii de onoare: guvernatorul cu soţia, câţiva străini, printre care şi Claudia Schiffer. Ştia că se dăduse deja alarma şi că nu avea la dispoziţie prea mult timp. Luându-şi elan, cu pumnalul în mână, o viză pe Claudia Schiffer care îndrăznise la una dintre prezentările de modă să poarte o rochie pe care era imprimat un verset din Coran, etalat pe pieptul generos, îngrozită, închise ochii să nu vadă cum este cuprinsă de umbra morţii.

*

* *

Malko ajunsese cu întârziere. Apăru la baza podiumului exact în momentul în care „Gulgudin” o rănea pe italiancă. Sări pe scânduri. Islamistul era cu spatele la el. Cu arma îndreptată spre el, îi ochi coapsele masive. Trebuia doar să-l neutralizeze ca să poată scoate ceva, ceva de la el. Apăsă de trei ori pe trăgaci. Namila nici nu se clinti atunci când îl atinse primul glonţ. La cel de-al doilea se clătină, iar la al treilea, piciorul se îndoi, căzu pe burtă, iar pumnalul se înfipse în lemnul podiumului.

Se făcu o linişte mormântală în momentul în care se prăbuşi. Malko se apropie cu arma îndreptată spre el. Apărând de Dumnezeu ştie de unde, comisarul Afouani sări pe podium însoţit de câţiva oameni de-ai lui.

„Gulgudin” dispăru în masa compactă a mulţimii care îl lovea şi îl huiduia. Publicul era îngrozit: femeile au făcut crize de nervi, bărbaţii urlau mânjiţi de sânge, umblând ca nişte strigoi, iar directorii agenţiilor îşi apărau fetele cu trupurile lor. Poliţiştii se aşezaseră efectiv pe genunchii guvernatorului ca să-l apere. Directorul hotelului izbucni în plâns, poliţiştii alergau încoace şi-ncolo agitând pistoalele, creând şi mai mare panică.

Italianca rănită, palidă ca un cadavru, se uita năucă la prosopul care se îmbiba cu sânge şi care era înfăşurat în jurul braţului. Celelalte două fete masacrate rămaseră acolo unde au căzut. Când îl zări pe Malko, comisarul Afouani se repezi la acesta în culmea isteriei.

— Mai sunt şi alţii?

— Nu, răspunse Malko. Dar pe ăsta nu-l omorâţi!

Sări de pe podium şocat de groaznicul masacru şi se

îndepărtă. Mai avea ceva de făcut.

Capitolul XX

Dalila Villanova se înfioră sub rafala de vânt rece care îi lipea de trup mătasea subţire a compleului albastru. Sprijinită de Mercedesul ei, stătea cu faţa spre Malko. El condusese maşina până la marginea plantaţiei de palmieri şi îi dădu drumul Dalilei. Lăsase dinadins să se vadă crosa pistolului de la centură. Ea nu avea cum să-şi închipuie că nu era încărcat. Malko i-a spus că a distrus comandoul „Al Khatib al Maout", după ce descoperise armele ascunse de ea în bungalou. „Gulgudin" nu mai putea face nici un rău acum, dar nu reuşise să afle totul de la el. Dalila era singura în măsură să-i explice ascunzişurile operaţiunii.

— Dacă îmi spui tot adevărul, îţi las maşina şi câteva ore avans. Dacă refuzi, te dau imediat pe mâna celor de la DST.

Dalila îi aruncă o privire de gheaţă.

— Adică îmi dai posibilitatea să aleg între o moarte îngrozitoare şi una decentă... Foarte amabil din partea ta.

Malko nu avea chef să se lase înduioşat. Dalila îşi merita pe deplin numele. Era o ucigaşă. Nu se simţea totuşi în stare să-i tragă un glonţ în cap, aşa cum ar fi făcut-o alţi agenţi dacă ar fi fost în locul lui... Moartea ei nu l-ar fi înviat pe John Melrose, nici pe cele două fete nefericite, nici pe Said. Însă, dacă ar reuşi, cu ajutorul dezvăluirilor ei, să pună capăt unei acţiuni teroriste, ar merita să-i acorde această şansă.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, spuse el cu o voce neutră.

Ea tremura în bătaia vântului din deşert, iar ca să reprime frigul care îi intrase în oase îşi încrucişă braţele la piept.

Brusc, păru că ia o hotărâre.

— Ce vrei să afli?

— Cine a pus explozibilul în avionul lui John Melrose?

— Eu. L-am dat un pachet, nişte prăjiturele pentru o prietenă de-a mea din Madrid. Însă înăuntru era o bombă activată de un dispozitiv de declanşare altimetrică.

Malko înţelese imediat că încetase să opună rezistenţă. Renunţase să mai lupte. Trebuia să exploateze această situaţie.

— Cine ţi-a dat încărcătura explozibilă? Doar nu ai fabricat-o tu?

— Nu, generalul Sliman Smain, amantul meu.

— Voia să se debaraseze de John fiindcă era gelos?

Dalila se strâmbă cu perversitate.

— Din gelozie, ha! Ba chiar îl excita la culme să-l înşel! Aşa avea motiv să mă bată, apoi să mă reguleze. În felul ăsta simţea el plăcerea…

— Atunci, de ce?

Ea îi aruncă o privire plină de ironie.

— Aproape că ai ghicit. Din cauza fotografiei pe care o avea John.

Malko nu era atât de negru la suflet încât să savureze victoria vanităţii sale cu preţul atâtor victime…

— Am văzut fotografia. Este a unui islamist din Peshawar.

Dalila nu-i răspunse imediat.

— Mă laşi să iau o ţigară? E un pachet de Lucky Strike în torpedou.

Malko deschise portiera, luă pachetul, iar Dalila trase o ţigară pe care o aprinsese cu bricheta maşinii. După ce suflă îndelung fumul afară, spuse cu o voce calmă:

— Bărbatul din fotografie nu este un islamist, ci colonelul Mochran Hattab de la Securitatea militară din afara Algeriei.

Malko câştiga un avantaj. În sfârşit, aflase care este legătura Dalilei cu islamiştii. Bărbatul din fotografie era subordonatul amantului ei, generalul Sliman.

— Ce făcea la Peshawar?

— Era într-o misiune. Făcea parte dintre membrii Securităţii militare care s-au infiltrat în Grupul Islamic Armat, dându-se drept islamişti. El a rămas câteva luni în Peshawar, iar cei cu care s-a întâlnit au crezut că este un islamist înrolat acolo.

— Unde se află acum?

— La ambasada din Rabat. Lucrează sub acoperire diplomatică.

— Dacă se află în Rabat, înseamnă că toţi marocanii îl cunosc după figură şi pot să-l identifice, observă Malko.

— Aşa este. Dar există un amănunt care îţi scapă. Mochran este complet chel. Or, în fotografii apare cu păr… Pe urmă, marocanii nici nu-şi închipuie că e un islamist. Nici nu le-a trecut prin cap.

— De ce ar fi făcut-o John Melrose?

— Pentru că John „trata” cu un informator marocan, Jawad Benjelloun, care lucra şi el pentru colonelul Hattab… Dacă John i-

ar fi arătat fotografia, l-ar fi recunoscut pe loc…

Începu să fumeze, lăsându-l pe Malko să savureze aceste dezvăluiri. Acum ştia de ce demarase această manevră. Însă multe dintre etapele ei rămâneau nelămurite. Mai ales elementul principal.

— Identificarea colonelului Hattab nu ar fi fost o catastrofă, remarcă el. Marocanii l-ar fi expulzat imediat. Astfel de lucruri se întâmplă mereu…

— Nu ai înţeles nimic, zâmbi femeia cu ironie. Colonelul Hattab a fost însărcinat de şefii lui cu o misiune „la vârf” absolut secretă. Trebuia să infiltreze nişte grupări islamiste care să comită atentate în Maroc, dar să facă în aşa fel încât să se creadă că a fost mâna integriştilor. De altfel, cei care au fost ucişi în seara asta credeau cu tărie că lucrau pentru un şef fundamentalist. Înţelegi? Serviciile speciale pakistaneze au pus la cale o vastă operaţiune de destabilizare a ţărilor arabe care nu au încăput încă pe mâna fundamentaliştilor. Datorită Arabiei Saudite care îi finanţează, îşi selectează de pretutindeni „subiecţi” uşor de manipulat şi îi aduc la Peshawar, în Pakistan. Acolo primesc o educaţie religioasă şi militară, apoi sunt trimişi în ţara lor de baştină. După care sunt din nou contactaţi de „emirii” lor, adică de instructorii care s-au ocupat de formarea recruţilor în vederea îndeplinirii „acţiunilor”. De exemplu, în Iordania, în Egipt, în Tunisia, în Libia, în ţările din Golf, iar acum şi în Maroc…

Malko descoperi cu stupoare o organizaţie subversivă despre care nici un serviciu secret important nu a auzit. Nu e de mirare că serviciile secrete din Pakistan sunt amestecate în treaba asta. Şefii lor au fost întotdeauna fundamentalişti convinşi care l-au ajutat cât au putu pe Gulgudin Hekmatiar, cel mai radical integrist afgan…

— De ce au fost recrutaţi integrişti împotriva cărora luptaţi în Algeria, dacă sunt duşmanii voştri de moarte şi de ce comit atentate în Maroc?

Dalila nu-i răspunse imediat. Malko simţea că aici era nodul întregii afaceri. Cheia care avea să lămurească absolut totul. În fine, femeia se hotărî să răspundă:

— Şeful de stat major al armatei algeriene a ales o operaţiune secretă ca să-i pedepsească pe marocani.

— Ca să-i „pedepsească”? De ce?

— Conducătorii din Alger le reproşează două lucruri. Mai întâi,

că lasă să tranziteze pe teritoriul ţării un trafic important cu arme pentru Frontul Islamic al Salvării şi pentru Grupul Islamic Armat. Armele pleacă din Europa, din Belgia, din Olanda, din Germania sau din Franţa, trec prin Spania şi intră în Maroc la Algesiras, pe autostradă. Apoi sunt ascunse şi trimise în hăţişurile din deşertul algerian, de-a lungul frontierei dintre Algeria şi Maroc, unde supravegherea este imposibilă. În al doilea rând, guvernul algerian îi cere cu insistenţă regelui Hassan al II-lea să nu ia o atitudine prea fermă împotriva integrismului.

— Că veni vorba despre arme, o întrerupse Malko, unde le-ai ascuns pe cele aduse la hotelul La Mamounia? Ţi-am răscolit camera, dar nu am găsit nimic.

— Într-o încăpere care era în renovare, imediat după ce am ajuns.

Uşa era deschisă.

— Crezi oare că masacrarea manechinelor nevinovate îl va determina pe regele Hassan al II-lea să-şi schimbe optica?

— Nu ştiu, recunoscu Dalila cu o voce sfârşită. Dar ei cred că ameninţarea cu destabilizarea va ajunge ca să întărească poziţia marocanilor faţă de integriştii din Frontul Islamic al Salvării. Marocul este o ţară care trăieşte mai ales de pe urma turismului... Un măcel într-unul din hotelurile de lux ar putea alunga turiştii pentru multă vreme...

Un calcul mârşav, dar corect. În Egipt şi în Turcia au avut loc deja asemenea atacuri oribile. Încasările de pe urma turismului, indispensabile pentru menţinerea echilibrului economic, s-au prăbuşit în mod vertiginos. Malko era siderat. Cum putea o femeie educată ca Dalila să se preteze la asemenea fapte abominabile?

— Amantul tău, generalul Smain, nu avea cum să ghicească că John Melrose era în posesia fotografiei generalului Mochran Hattab. Numai tu îi puteai spune...

Pentru prima oară, tânăra se tulbură cu adevărat.

— Da. Eu i-am spus despre fotografie. L-am recunoscut pe Mochran Când John mi-a arătat-o; nu bănuia că puteam să-l identific pe integrist. Când i-am povestit de Sliman, a înnebunit. Ştia şi el că, prin intermediul lui Jawad Benjelloun, l-ar fi putut identifica pe Hattab. Din acel moment, totul s-ar fi dus de râpă. Marocanii ar fi descoperit că noi ne aflăm în spatele comandoului „Al Khatib al Maout". Prin reţelele sale a făcut să-mi parvină o bombă, cu ordinul de a o plasa în valiza lui John. Nu aveam de

ales. Încărcătura era programată să explodeze la o mie două sute de metri altitudine.

Tăcu. Malko aflase în sfârşit de ce John şi alte patruzeci şi trei de persoane nevinovate au pierit în această catastrofă. Femeia din faţa lui era un monstru.

— Nu te-ai gândit să-i spui măcar în ultimul moment?

— Ba da.

— De ce nu ai făcut-o?

Ea ridică din umeri.

— Este singura întrebare la care nu îţi voi răspunde. Gândeşte-te şi tu. Întotdeauna am fost nebună după Sliman Smain, deşi e o jigodie. Poate chiar de aceea, că e o jigodie ordinară. Nu căuta să înţelegi. Îţi jur că am fost îndrăgostită şi de John. El era diferit de Sliman, opusul lui...

La ce bun să mai răspundă? Generalul îi intrase sub piele.

Întinse palma:

— Eu mi-am ţinut făgăduiala. Dă-mi cheile.

Malko nu mai zise nimic. Îi întinse cheile Mercedesului iar ea se aşeză la volan. Se îndreptă spre oraş. Opri la intersecţia bulevardului Mohammed cu strada Franţa.

— Aici vei găsi un taxi, îi spuse ea.

— Nu voi spune nimic până mâine dimineaţă.

Malko o pironi cu privirea. Expresia ochilor ei nu lăsa să se întrevadă nimic. Un amestec de tristeţe, de ură, de sfidare, de neputinţă...

— La revedere, spuse ea.

Malko nu îi ură noroc. Mercedesul se desprinse de lângă trotuar şi dispăru în noapte.

*

* *

Colonelul Mochran Hattab alerga cu paşi mărunţi pe bulevardul Zaers când, în dreptul lui, opri o maşină. La bordul ei se găseau patru bărbaţi. Îi recunoscu pe poliţiştii marocani de la DST, dar îşi văzu de treabă în continuare. Vehiculul îl depăşi puţin, apoi opri la câţiva metri în faţa lui. În afară de şofer, toţi coborâră. Unul dintre ei îi arată legitimaţia şi se adresă colonelului:

— Dumneavoastră mergeţi cu noi.

Mochran Hattab îl luă de sus.

— Sunt diplomat, nu aveţi nici un drept să mă arestaţi. Iată actele mele.

Nu apucă să ducă gestul până la capăt. Doi dintre poliţişti – nişte huidume – îl încadrară şi îl îndesară cu forţa în maşină.

— Mă doare-n cot că eşti diplomat! i-o tăie comisarul marocan.

După ce se sui în maşină, comisarul care stătea lângă şofer se întoarse spre el şi spuse:

— Nu ai nici un drept să ne faci greutăţi. Te ducem în faţa unui ins care te adoră şi nu jură decât pe viaţa ta. E convins că o să coborî din ceruri şi o să-l scapi de rahatul în care a intrat. Dar vezi tu, nici Allah nu poate să facă minuni... Îl ştii pe unul, Jaafar Benkiran? Îşi zice şi „Gulgudin”.

Colonelul Mochran Hattab, care era încadrat de cei doi îngeri păzitori, reuşi să rămână nepăsător.

— Duceţi-mă imediat la ambasadă, altminteri veţi avea mari neplăceri, îi ameninţă el.

— Nu mai spune! Poate nu ştii că şeful nostru, domnul Basri, a primit instrucţiunile direct de la majestatea sa? Dacă tu cunoşti pe cineva în ţara asta mai presus de el, grăbeşte-te să ne spui şi nouă... Fiindcă veni vorba, prietenul tău te ştie numai după numele de „Brahim”. Nu te-a chemat niciodată „Brahim”?

Mochran Hattab privea defilând prin faţa lui vilele luxoase din cartierul Souissi şi încerca să-şi domolească bătăile inimii. Viitorul lui imediat era sumbru.

*

* *

Jaafar Benkiran se uita cu încăpăţânare la podeaua încăperii unde se afla, la parterul clădirii moderne care adăpostea sediul Poliţiei secrete marocane din Rabat. Stătea pe un scaun cu mâinile legate la spate. Un hematom hidos îl împiedica să vadă cu ochiul drept. Nici cele trei gloanţe trase în picior nu-i provocaseră aşa o rană. Numai că mergea şchiopătând. De când îl arestaseră, îl bătură în aşa hal, că îl dureau toate oasele. Asta era regula jocului. Îi părea rău că nu îşi îndeplinise misiunea.

În rest, *Inch Allah..*

Ştia că va fi spânzurat sau împuşcat şi, bineînţeles torturat din nou, Allah îi va da tăria să reziste. Nu făcuse nimic rău, atât doar că luptase întru triumful Credinţei. Pentru poliţiştii care îl bătuseră nu simţea decât dispreţ. Satana i-a abătut de la calea cea dreaptă.

Nu ştia de ce fusese transferat la Rabat, dar nici nu-i păsa. Deodată uşa se deschise şi înăuntru fu împins un bărbat îmbrăcat într-un trening alb, cu mâinile legate la spate. Se pare

că abia fusese arestat, căci arăta bine. Când îl răsuciră cu faţa spre Jaafar, acesta avu impresia că primeşte un pumn în stomac.

Era Brahim, „emirul” lui, omul care îl recrutase la Peshawar, care îi dăduse armele, banii şi îi spusese ce are de făcut! Omul care îi deschisese ochii mai ales în privinţa cerinţelor Jihadului. Lupta din răsputeri să alunge tristeţea. Chiar şi Brahim căzuse în plasa poliţiei marocane... Trase adânc aer în piept. Se vor găsi alţii care să-i ia locul.

Comisarul se postă în faţa lui.

— Îl cunoşti?

Jaafar Benkiran catadicsi să-i arunce o privire chiorâşă.

— Nu.

Instrucţiunile erau clare: cu nici un preţ nu trebuiau să-şi recunoască „fraţii”. Să nu colaboreze niciodată cu duşmanul.

Comisarul ridică din umeri şi continuă pe un ton degajat:

— Ba da, îl cunoşti pe numele de „Brahim”. L-ai întâlnit la Peshawar.

Puse celebra fotografie sub nasul lui Jaafar. Îşi zise în gând că Brahim părea cu zece ani mai tânăr cu căciula albă pe cap. Acum era chel şi arăta de cincizeci de ani. Tăcu. Ştia multe lucruri, dar nu avea importanţă.

Nici Brahim nu scotea o vorbă. În sinea lui, Jaafar îi admira curajul. Era un adevărat mujahedin. Comisarul îşi văzu de treaba lui. Puse altă fotografie sub nasul lui Jaafar.

— Priveşte-ţi prietenul. Îi stă bine în uniformă, nu-i aşa?

Jaafar îşi plecă privirea. Era o fotografie mărită în care erau ofiţeri ai armatei algeriene. „Brahim” se vedea în primul rând, în faţa mai multor generali. Jaafar recunoscu figura unuia dintre ei, renumit prin ura feroce pe care o nutrea faţă de integrişti. Ca să nu-şi trădeze tulburarea, se uita în altă parte. Fotografia dispăru, fiind înlocuită cu un act de identitate algeriană. Figura lui „Brahim” se putea recunoaşte foarte uşor. Comisarul de la DST reluă:

— Prietenul tău, „Brahim”, ocupa un post la Ambasada Algeriei din Rabat. Este reprezentantul Securităţii militare din afara statului. Nu a fost în viaţa lui un islamist. Întotdeauna a luptat împotriva lor. Aşa ţi-a omorât zeci de prieteni. Iar tu ai lucrat pentru el. Din cauza lui, vei fi executat. Şi asta ca să le reuşească o maşinaţie murdară comandată de generalii din Frontul de Eliberare Naţională. Ştiţi foarte bine că ei îi urăsc atât de mult pe membrii din Frontul Islamic al Salvării şi din Grupul

islamic Armat. În general, pe toţi integriştii. Ţi-au tras-o tare de tot!

Jaafar Benkiran ar fi vrut să-şi astupe urechile. Cuvintele îl loveau mai tare decât vinele de bou folosite de torţionarii din Siguranţa naţională. Era cu neputinţă, voiau să-l deruteze. Ridică privirile, căutând cu disperare în ochii lui Brahim. Ar fi trebuit să audă deja din gura lui că nu e adevărat.

Descoperi însă o figură descompusă, pământie, stând cu bărbia în piept şi cu privirea rătăcită. „Brahim" dispăruse, lăsând locul dublurii împietrite de spaimă şi de laşitate. Într-o fracţiune de secundă, Jaafar îşi dădu seama că poliţiştii nu-l minţiseră, că fusese folosit de unul dintre cei mai aprigi duşmani ai Jihadului. Avea senzaţia că tot sângele îi năvăleşte în cap. Slobozi un răcnet puternic, desprinzându-se de sol, ca şi cum ar fi fost pe arcuri.

Se năpusti cu toată greutatea asupra colonelului Mochran Hattab, care cântărea probabil cu zece kilograme mai puţin ca el şi îl strivi de perete. Acesta scoase un ţipăt înăbuşit. Ultimul care se auzi.

Jaafar Benkiran îşi înfipse dinţii în gâtul lui, exact în dreptul carotidei. Nu fusese el de pomană un măcelar *hallal:* era un bun cunoscător în ale anatomiei. Strânse cu dinţii artera care zvâcnea, agăţându-se ca un pitbull de prada lui. Bărbaţii din încăpere îl luară pe sus, îl ameninţară, se căzniră să-i smulgă victima din dinţi.

Această manevră avu exact efectul opus. Cei trei bărbaţi reuşiră într-adevăr să-l îndepărteze de victimă, însă agresorul plecă cu o bucată de carotidă între dinţi. Un jet de sânge ţâşni din gâtul colonelului Hattab, neputând fi oprit. Nici când îl loviră pe Jaafar cu crosa pistolului şi se prăbuşi la pământ, nu-şi descleştă dinţii. Însă nu avu satisfacţia să-l vadă murind pe colonelul Mochran Hattab.

Ultimul său gând, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, era că nu-l puteau împuşca de două ori.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I.....5

Capitolul II.....17

Capitolul III.....25

Capitolul IV.....37

Capitolul V.....45

Capitolul VI.....52

Capitolul VII.....62

Capitolul VIII.....68

Capitolul IX.....77

Capitolul X.....85

Capitolul XI.....93

Capitolul XII.....103

Capitolul XIII.....113

Capitolul XIV.....122

Capitolul XV.....130

Capitolul XVI.....138

Capitolul XVII.....145

Capitolul XVIII.....155

Capitolul XIX.....164

Capitolul XX.....174

Cuprins.....182

Malko rămase tăcut. Privirea întunecată ce îl fixa cu intensitate era de nepătruns.

Niciodată până acum Dalila nu i se păruse atât de senzuală și de dorită. Pe sub șalvari nu mai avea nimic altceva. Tânăra își strecură mâna pe sub cămașă, mângâindu-i blajin pieptul.

.....

Dacă nu se înșela cumva, nu trebuia să iasă viu din casa Gazelei.

La editura TINERAMA

au apărut în seria SAS:

- Embargo
- Samba pentru SAS
- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur

Preț 5000 lei

ISBN 973-9138-25-x